

PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ JĖZAUS KRISTAUS BAŽNYČIA 2015 BALANDIS

Liahona

**Suvokime
šventą Gelbėtojo
pasiuokojimą, p. 34**

Kodėl silpnumas nėra nuodėmė, p. 20

**Kaip pasiekti, kad šeimos namų
vakarai būtų sėkmingi, p. 10, 80**

*„Kas iš jūsų, turėdamas šimtą avių ir vienai nuklydus, nepalieka dykumoje devyniasdešimt devynių ir neieško pražuvusios, kolei suranda?!
Radęs su džiaugsmu dedasi ją ant pečių.“*

Luko 15:4–5

ŽINIOS

- 4 Pirmosios Prezidentūros žinia: Prezidentas Monsonas ragina būti dražsius**
Prezidentas Tomas S. Monsonas
- 7 Lankomojo mokymo žinia: Jėzaus Kristaus savybės: be apgaulės ar veidmainystės**

APYBRAIŽOS

- 14 Dvasinė moterų įtaka**
Starlė Averkamp Batler
Jūs, kaip moters, įtaka siekia toliau, nei galite numatyti.
- 20 Būti silpnam – ne nuodėmė**
Vendė Ulrich
Išmokite skirti nuodėmę nuo silpnumo ir silpnybes paversti stiprybėmis.

VIRŠELYJE

Priekiniame: *Kelias į Emausą*, aut. Liza Lemon Svindl. Nekopijuoti. Vidinėje priekinio viršelio pusėje: Džimio Džeferio nuotrauka. Vidinėje galinio viršelio pusėje: Kody Belo fotoilustracija.

26 Tyra religija

Vyresnysis V. Kristoferis Vadelis
Skaitykite apie tris žingsnius į nesavanaudišką tarnystę.

30 „O Viešpatie, tavęs kas valandą man reik“

Džonatanas H. Vestoveris
Giesmės giedojimas lemtingai paveikė korėjiečių besidominčiųjų šeimą.

34 Nesavanaudiška ir šventa Gelbėtojo auka

Prezidentas Boidas K. Pakeris
Per Gelbėtojo Apmokėjimą mūsų dvasinės nuodėmės ir kaltės sąskaitos gali būti apmokėtos.

80 Šeimos namų vakarui 100 metų

1915 metais prezidentas Džozefas F. Smitas ir jo patarėjai pakvietė narius pradėti rengti šeimos namų vakarus bei paaikškino jų pobūdį, tikslus ir palaimas.

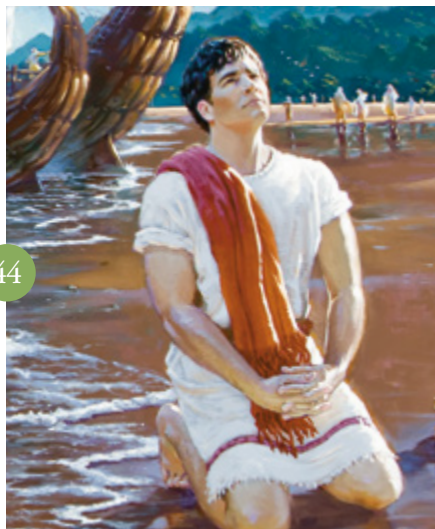
RUBRIKOS

- 8 Mes kalbame apie Kristų: Tikėjimo galia**
Amber Barlou Dol

- 10 Mūsų namai, mūsų šeima: Šeimos namų vakaras – jūs tai galite!**

- 12 Evangelijos klasika: Jis prisikėlė**
Prezidentas Deividas O. Makėjus

- 40 Pastarųjų dienų šventųjų balsai**

44

44 Pirmyn su tikėjimu

Vyresnysis Antonis D. Perkinsas
Mokykimės iš Nefio, ką daryti, kai reikia priimti lemtingus sprendimus.

Pažiūrėkite, ar jums pavyks surasti šiame numeryje paslėptą Liahoną. Užuomina: kur galite uždegti žvakę?

54

49 Plakatas: ieškokite Jo!

50 Džozefo dėka

Tedas Barnsas
Yra bent šeši dalykai, dėl kurių, pranašo Džozefo Smito dėka, jūsų gyvenimas yra kitoks.

53 Gyvasis pranašas

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas
Adomas? Nefis? Moze? Nustebsite sužinoję, kuris pranašas yra svarbiausias.

54 Gelbėtojo paklusnumo pavyzdys

Devyni būdai, kuriais Jėzus Kristus tiesė mums sektiną kelią.

58 Mūsų erdvė

60 Kaip būti išmintingam

Vyresnysis Nylas L. Andersenas
Kuo skiriasi pasaulio išmintis nuo Dievo išminties?

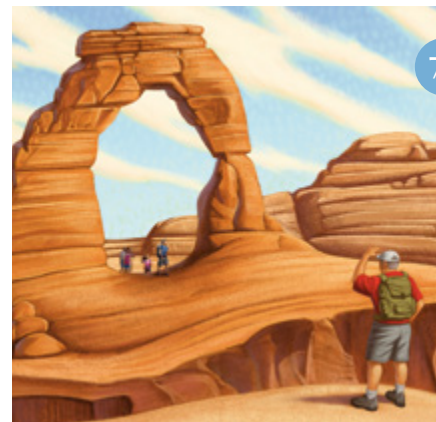
61 Į pagalbą

62 Viena kaimenė ir vienas Ganytojas

Ganytojo darbo supratimas gali mus priartinti prie Gelbėtojo.

64 Klausimai ir atsakymai

„Kaip galėčiau savo problemas ar rūpesčius nesivaržydamas aptarti su vyskupu?“

75

66 Kas yra tavo didvyris?

Šarlotė Mei Šepard
Elė bijojo pasakyti klasei, kas jos tikrasis didvyris.

68 Maldos ir bažnyčios

Makelė Džordž
Lankydamosi Anglijoje esančioje katedroje Danė suprato, kaip svarbaus apie maldą.

70 Ypatingas liudytojas: Kodėl taip svarbu būti paklusniems?

Vyresnysis Raselas M. Nelsonas

71 Gera mintis

72 Raštų valandėlė: Jėzus išgydo raupsuotąjį

Erinė Sanderson

74 Raštų ištraukų veikėjai: Jėzus gydo ligonius

75 Teisingas kelias

Vyresnysis Klaudijus D. Civikas
Viską lemia teisingo kelio pasirinkimas.

76 Mažiems vaikams: Žinau, kad Jėzus mane myli

Džeinė Makbraid Čeut

2015 M. BALANDIS, 17 TOMAS, NR. 1
LIAHONA 12564 156

Tarptautinis Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus
Bažnyčios žurnalas

Pirmoji Prezidentūra: Tomas S. Monsonas,
Henris B. Airingas, Dyteris F. Uchtdorfas

Dvylikos Apaštalų Kvorumas: Boidas K. Pakeris,
L. Tomas Peris, Raselas M. Nelsonas, Dalinas H. Ouksas,
M. Raselas Balardas, Ričardas G. Skotas, Robertas D. Heilsas,
Džefris R. Holandas, Deividas A. Bednaris, Kventinas L. Kukas,
D. Todas Kristofersonas, Nylas L. Andersonas

Redaktorius: Kreigas A. Kardonas

Konsultantai: Mervynas B. Arnoldas, Kristofelis Goldenas,
Laris R. Lorensas, Džeimsas B. Martino, Džozefas V. Sitatis

Generalinis direktorius: Deividas T. Vornaris

Šeimos ir narių rėmimo skyriaus direktorius:

Vincentas A. Vaunas

Bažnyčios žurnalų skyriaus direktorius:

Alanas R. Loiborgas

Verslo vadybininkas: Garfas Kenonas

Vadovaujantis redaktorius: R. Valis Džonsonas

Vadovaujantis redaktoriaus padėjėjas: Rajenas Karas

Padėjėja leidybos klausimais: Liza Karolina Lopez

Rašymo ir redagavimo grupė: Britanė Byti, Deividas
Diksonas, Deividas A. Edvardas, Metju D. Filtonas, Lorė Fuller,
Geretas H. Garfas, Larenė Porter Gaunt, Mindė Anė Livit,
Mičelas R. Morisas, Selė Džonson Odekirk, Džoša Dž. Perkis,
Dženė Pinborou, Ričardas M. Romnis, Polas Vandenbergas,
Marisa Vidison

Generalinis meno skyriaus direktorius:

Dž. Skotas Knudsenas

Meno skyriaus direktorius: Tedas R. Petersonas

Apipavidalinimo grupė: Žaneta Endrius, Fėjus P. Endrius,
Mendi M. Bentli, C. Kimbolas Botas, Tomas Čaildas, Neitas
Ginis, Kolyn Hinkli, Erikas P. Džonsenas, Siuzana Lofgren,
Skotas M. Mujus, Markas V. Robisonas, Bredas Tyras,
K. Nikolė Vokenhorst

Intelektualinės nuosavybės koordinatore:

Koletė Nebeker Onė

Gamybos skyriaus vadovė: Džeinė Anė Piteris

Gamybos grupė: Koni Bautorpė Bridž, Džulė Burdet,
Keitė Dankan, Brajanas V. Džidžis, Denisė Kirbi,
Džini Dž. Nelson, Geil Teit Raferti

Spausdinimui ruošė: Džefas L. Martinas

Spausdinimo skyriaus direktorius: Kreigas K. Zedgvikas

Realizacijos skyriaus direktorius: Stefanas R. Kristiansenas

Žurnalo prenumeratos sąlygos ir kainą už JAV ir Kanados ribų
galite sužinoti tinklalapyje store.lds.org arba pasiteiravę savo
Bažnyčios paskirstymo centre, arba savo apylinkės ar skyriaus
vadovo.

Rankraščius ir užklausas galite pateikti interneto
tinklalapyje liahona.lds.org; išsiųsdami elektroninį laišką
adresu liahona@ldschurch.org; ar išsiųsdami įprastą laišką
adresu *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake
City, UT 84150-0024, USA.

Žurnalas *Liahona* (Mormono Knygos terminas, reiškiantis
kompasą arba vadovą) leidžiamas albanų, anglų, armėnų,
bislamu, bulgarų, sebuanu, čekų, danų, estų, fidžių, graikų,
islandų, indoneziečių, ispanų, italų, japonų, khmerų, kinų,
kinų (supaprastinta), kiribatų, korėjiečių, kroatų, latvių, lenkų,
lietuvių, malašasių, maršaliečių, mongolų, norvegų, olandų,
portugalų, prancūzų, rumunų, rusų, samoa, slovėnų, suomių,
suahelių, švedų, tagalų, taitiečių, tajų, tonga, ukrainiečių,
urdu, vengrų, vietnamiečių ir vokiečių kalbomis. (Skirtingomis
kalbomis žurnalas leidžiamas skirtingu periodiškumu.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Visos teisės saugomos.

Išspausdinta Jungtinėse Amerikos Valstijose.

Liahonos tekstą ir vaizdinę medžiagą galima kopijuoti
epizodiniams nekomerciniams naudojimui bažnyčioje ir
namuose. Jei šalia iliustracijos yra draudimas, prašome jos
nekopijuoti. Dėl autorių teisių rašykite adresu: Intellectual
Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,
UT 84150, USA; arba el. paštu: cor-intellectualproperty@
ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2015 Vol. 17 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Lithuanian
(ISSN 1521-477X) is published two times a year (April and
October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50
East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$2.00 per year; Canada, \$2.40 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken
by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Šeimos namų vakaro idėjos

Šiame numeryje yra straipsniai ir aprašymai veiklų, kurias galite atlikti šeimos namų vakaro metu. Štai dvi idėjos.

„O Viešpatie, Tavęs kas valandą man reik“, p. 30. Kaip giesmės „O Viešpatie, Tavęs kas valandą man reik“ žodžiai padėjo Pak Mi-Jangui nuspręsti pasikrikštyti, taip giesmės gali galingai veikti ir mūsų gyvenimus. Pagalvokite apie atvejį, kai giesmės žodžiai palaimino jūsų gyvenimą, ir apsvarstykite galimybę papasakoti apie tai savo šeimai. Pakvieskite kiekvieną šeimos narį išsirinkti mėgstamiausią giesmę ir papasakoti, kaip ji palaimino jų gyvenimą. Tada pagiedokite tas giesmes su šeima. (Tai galite paskirstyti porai savičių.)

„Maldos ir bažnyčios“, p. 68. Perskaitę šį pasakojimą, išdėliokite įvairių savo miesto bažnyčių nuotraukas arba išvardinkite jas ir su šeima aptarkite šiuos klausimus: Kuo mūsų religija panaši į kitas? Ką Dangiškasis Tėvas jaučia visiems savo vaikams? Kaip turėtume elgtis su kitų tikėjimų žmonėmis? Pagalvokite, kaip atsakymams į tuos klausimus galėtumėte pasinaudoti vyresniojo Dalino H. Oukso iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo straipsniu „Balancing Truth and Tolerance“ (*Liahona*, Feb. 2013, 28–35).

JŪSŲ GIMTAJA KALBA

Žurnalas *Liahona* ir kita Bažnyčios literatūra daugeliu kalbų yra prieinama tinklalapyje www.languages.lds.org.

ŠIO NUMERIO TEMOS

Skaičiai nurodo pirmąjį straipsnio puslapį.

Apmokėjimas, 20, 34, 49

Atgaila, 34, 64

Atleidimas, 20, 34

Atsivertimas, 30

Bažnyčios vadovai, 53, 64

Dieviška prigimtis, 58

Drąsa, 4

Džozefas Smitas, 12, 50

Įsakymai, 70, 75

Išgydymas, 8, 72, 74

Jėzus Kristus, 7, 8, 12, 20,

26, 34, 49, 54, 62, 66, 72,

74, 76

Kaltė, 20, 34

Kunigystė, 50

Laisva valia, 4, 20, 44

Malda, 68

Meilė, 76

Mirtis, 30, 41

Misionieriškas darbas,

30, 40

Moterys, 14

Muzika, 30, 40

Naujasis Testamentas, 54,

62, 72, 74

Nuodėmė, 20, 34

Paklusnumas, 44, 54, 58

Pasninkavimas, 30

Pavyzdys, 14, 66

Pornografija, 34

Pranašai, 53

Prisikėlimas, 12, 49

Sielvartas,

širdgėla, 30, 41

Sprendimai, 44, 60, 75

Sugražinimas, 50

Šeima, 10, 50

Šeimos namų

vakaras, 10, 80

Šėtonas, 34, 61

Šventyklos darbas, 30, 43

Šventoji Dvasia, 30, 41,

42, 43, 44, 50, 58

Tarnavimas, 26, 42

Tikėjimas, 8, 20, 44

Prezidentas
Tomas S.
Monsonas

Prezidentas Monsonas ragina būti

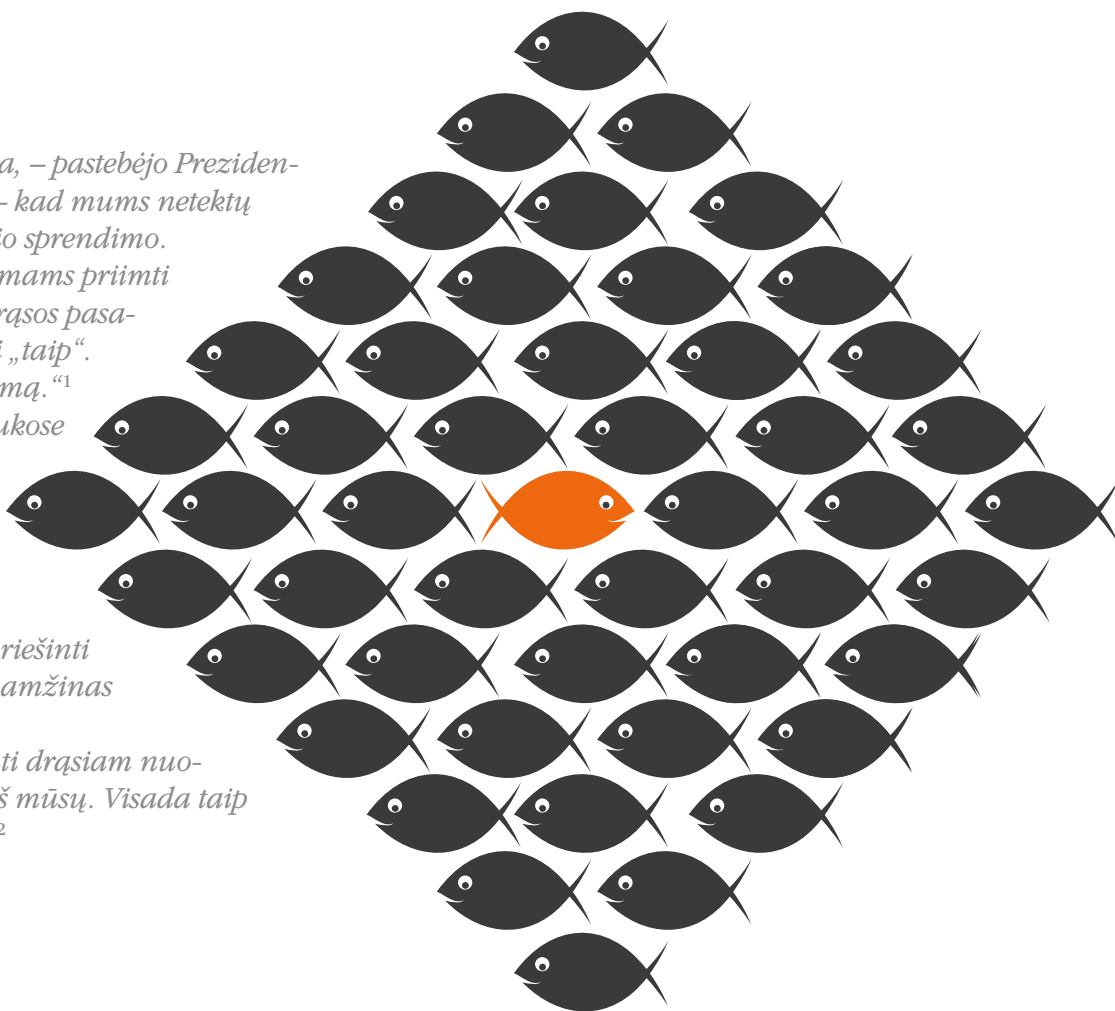
DRAŠIUS

„Retai praeina valanda, – pastebėjo Prezidentas Tomas S. Monsonas, – kad mums netektų priimti vienokio ar kitokio sprendimo.

Išmintingiems sprendimams priimti mums reikia drąsos – „drąsos pasakyti „ne“, drąsos pasakyti „taip“. Sprendimai nulemia likimą.“¹

Toliau pateiktose ištraukose prezidentas Monsonas pastarųjų dienų šventiesiems primena, kad jiems reikia drąsiai stoti už tiesą ir teisumą, ginti savo įsitikinimus ir pasipriešinti pasauliui, atmetančiam amžinas vertybes ir principus.

Jis sako: „Kvietimas būti drąsiam nuolat skamba kiekvienam iš mūsų. Visada taip buvo ir visada taip bus.“²

Drąsa sukelia Dievo pritarimą

„Visi susidursime su baime, patirsime pajuoką ir pasi-priešinimą. Turėkime drąsos nepaisyti bendros nuomonės ir drąsos stovėti už principą. Drąsa, o ne kompromisas, Dievui sukelia pritarimo šypsena. Drąsa tampa gyva ir pa-trauklia dorybe tada, kai ji reiškia pasiryžimą ne tik vyriškai numirti, bet ir dorai gyventi. Toliau stengdamiesi gyventi taip, kaip turėtume, tikrai sulauksime Viešpaties pagalbos ir rasime paguodą Jo žodžiuose.“³

Drąsiai atsilaikyti

„Ką reiškia išverti? Man labai patinka šis apibrėžimas: *drąsiai atsilaikyti*. Drąsos jums gali prireikti patikėti; kartais jums gali jos prireikti paklusti. Jos tikrai prireiks, kad išvertumėte iki tos dienos, kada paliksite šį žemiškąjį būvį.“⁴

Drąsiai ginkite tiesą

„Drąsiai ginkite tiesą ir teisumą. Kadangi šiuolaikinė vi-suomenė smarkiai nutolusi nuo Viešpaties mums nurodytų vertybių ir principų, beveik neabejotinai būsite pašaukti ginti tai, kuo tikite. Jeigu jūsų liudijimas nebus tvirtai įsišak-nijęs, jums bus sunku atlaikyti pašaipas tų, kurie mes iššūkį jūsų tikėjimui. Tvirtai įsišaknijęs jūsų liudijimas apie Evan-geliją, apie Gelbėtoją ir mūsų Dangiškąjį Tėvą turės įtakos viskam, ką darysite visą savo gyvenimą.“⁵

Mums reikia dvasinės ir moralinės drąsos

„Pastaruoju metu televizijoje, kino filmuose ir kitoje žiniasklaidoje pateikiamos žinios, dažnai yra visiška prie-šingybė tam, ką mes norime, kad priimtų ir brangintų mūsų vaikai. Mūsų pareiga ne tik mokyti juos laikytis sveiko tikėjimo ir doktrinos, bet ir padėti jiems išlikti nepriklausomiems nuo išorinių jėgų, su kuriomis jie susidurs. Tai pareikalaus iš mūsų daug laiko ir pastangų, o tam kad padėtume jiems, mes patys turime nepristigti dvasinės ir moralinės drąsos atsispirti tam blogiui, kurį matome aplinkui.“⁶

Visada būkime drąsūs

„Mums dieną po dienos einant per gyvenimą, mūsų tikėjimas beveik neišvengiamai bus išbandytas. Kartais tarp kitų galime jaustis mažuma ar net vieni atžvilgiu to, kas priimtina, o kas ne. [...]

Visada būkime drąsūs ir pasiruošę ginti savo įsitikinimus, o jei tai daryti teks vieniems, darykime tai drąsiai, stiprybės semdamiesi iš žinojimo, kad būdami su mūsų Dangiškuoju Tėvu iš tikrųjų niekada nesame vieni.“⁷ ■

KAIP MOKYTI PAGAL ŠIĄ ŽINIĄ

Savo mokomus žmones galite paprašyti pagalvoti apie galimus kitos savaitės įvykius – namuose, darbe, mokykloje ar bažnyčioje, – kada jiems teks drąsiai pasielgti. Jie gali susidurti su baime; jiems gali tekti išverti sunkumus, ginti savo įsitikinimus ar nuspręsti stropiau laikytis Evangelijos principų. Pakvieskite juos išsakyti ar užsirašyti savo mintis.

IŠNAŠOS

1. Thomas S. Monson, „The Three Rs of Choice,” *Liahona*, Nov. 2010, 67, 68.
2. Thomas S. Monson, „The Call for Courage,” *Liahona*, May 2004, 55.
3. Tomas S. Monsonas, „Būk stiprus ir ryžtingas“, 2014 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
4. Tomas S. Monsonas, „Tikėjimas, paklusnumas, ištermė“, 2012 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
5. Tomas S. Monsonas, „Būkite drąsūs“, 2009 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
6. Tomas S. Monsonas, „Trys tikslai, kurie nukreips jus teisinga linkme“, 2007 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
7. Tomas S. Monsonas, „Turėkite drąsos stovėti vieni“, 2011 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.

Būk pavyzdys kaip Sara

Makenzis Mileris

Man būdavo sunku išreikšti savo įsitikinimus atsakant į tokį paprastą klausimą kaip „Kodėl tu negeri kavos?“ Tada išsisukinėdavau tokiais atsiprašymais kaip „Ji per karti“ arba „Man nepatinka jos skonis“.

Kodėl aš gėdijausi? Kodėl bijojau drąsiai išsakyti savo įsitikinimus? Žvelgdamas į praeitį, gerai nesuprantu, ko būtent bijojau. Bet gerai pamenu, kada lioviausi dangstytis atsiprašymais.

Kartą mano vidurinės mokyklos anglų kalbos pamokoje mokytoja pasakė, kad žiūrėsime televizijos šou epizodą. Žinojau, kad neturiu jo žiūrėti. Kitiems mokiniams džiūgaujant, mano bendraklasė Sara pakėlė ranką ir paklausė, ar ji galėtų išeiti.

Kai mokytoja paklausė kodėl, Sara tiesiai atsakė: „Kadangi esu mormonė, nežiūriu nešvankių šou.“

Jos drąsa atsistoti prieš visą klasę buvo nuostabi. Saros dėka aš taip pat atsistojau ir švaria sąžine palaukiau už durų, kol baigsis peržiūra.

Pasikeičiau visiems laikams. Nuo tada paaiškinu savo įsitikinimus, užuot vengęs apie tai kalbėti. Dėl to ėmiau pasitikėti savimi ir net aktyviau dalyvauti Bažnyčios ir mokyklos veiklose.

Niekada nesakiau Sarai, kaip mane paveikė jos pavyzdys, bet stengiuosi sekti jos tikrumo pavyzdžiu. Dabar suvokiu, jog visiškai nėra ko gėdytis, kad esu nuostabios, šventos Dievo Bažnyčios narys. Tikiuosi, kad savo pavyzdžiu ir aš kažkam galėsiu padėti kaip Sara.

Autorius gyvena Jutoje, JAV.

VAIKAI

Drąsos pavyzdžiai Raštuose

Prezidentas Monsonas moko mus būti drąsius ir ginti tai, kuo tikime. Raštuose yra daugybė pavyzdžių apie drąsiai pasielgusius žmones. Perskaitykite prie kiekvieno vardo pateiktas ištraukas. Kaip šie žmonės parodė drąsą ir gynė tai, ką žinojo esant teisinga? Tuščiose vietose parašykite ar nupieškite savo atsakymą.

Džozefas Smitas (žr. Džozefas Smitas–Istorija 1:11–17)

Danielius (Danieliaus 6:7, 10–23)

Samuelis Lamanitas (Helamano 13:2–4; 16:1–7)

Estera (Esteros 4:5–14; 5:1–8; 7:1–6)

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir stenkitės suvokti, ką reikia aptarti. Kaip Gelbėtojo gyvenimo ir misijos supratimas sustiprins jūsų tikėjimą Jėzu ir palaimins tas, kuriomis rūpinatės per lankomąjį mokymą? Daugiau informacijos ieškokite tinklalapyje reliefsociety.lds.org.

Jėzaus Kristaus savybės: be apgaulės ir veidmainystės

Ši žinia yra iš lankomojo mokymo žinių serijos apie Gelbėtojo savybes.

Supratimas, kad Jėzus Kristus yra be apgaulės ir veidmainystės, padės mums ištikimai stengtis sekti Jo pavyzdžiu. Vyresnysis Džozefas B. Virtlinas (1917–2008) iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo sakė: „Apgauti reiškia suklaidinti ar nuklaidinti. [...] Žmogus be apgaulės yra nekaltas, dorų ketinimų, tyrų motyvų žmogus, kurio gyvenimas atspindi jo nuoširdžias pastangas kasdien laikytis dorumo principų. [...] Manau, kad būti be apgaulės Bažnyčios nariams dabar reikia gal net labiau nei anksčiau, nes daugelis pasaulyje regis nesupranta dorumo svarbos.“¹

Apie veidmainystę prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas, antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, sakė: „Nė vienas nesame toks panašus į Kristų, koks turėtume būti. Bet mes karštai trokštame nugalėti savo ydas ir polinkį

nusidėti. Padedami Jėzaus Kristaus Apmokėjimo, mes visa širdimi ir siela trokštame tapti geresni.“²

Žinome, kad „būsime teisiami pagal savo veiksmus, širdies troškimus ir pagal tai, kokiais žmonėmis tapome“³. Tačiau stropiai atgailaudami tapsime tyresni, o „palaiminti tyraširdžiai, [nes] jie regės Dievą“ (Žr. Mato 5:8).

Papildomos Raštų ištraukos

Psalmyno 32:2; Jokūbo 3:17;
1 Petro 2:1–2, 22

Tikėjimas, šeima, parama

Iš Raštų

Maži vaikai yra be apgaulės. Jėzus Kristus sakė: „Leiskite mažutėliams ateiti pas mane ir netrukdykite, nes tokių yra Dievo karalystė. [...] Ir jis laimino juos, apkabindamas ir dėdamas ant jų rankas“ (Morkaus 10:14, 16).

Kristus po Savo nukryžavimo bei prisikėlimo tarnavo vaikams ir Amerikose. Jis nurodė, kad žmonės atneštų savo mažus vaikus pas Jį ir susodintų juos ant žemės aplink Jį, o Jėzus stovėjo viduryje.

„[...] Jis pravirkto, ir minia paliudijo apie tai, ir jis ėmė jų mažus vaikus vieną po kito ir laimino juos, ir meldėsi Tėvui dėl jų. [...]

Ir kai jie pažvelgė, kad pamatyty, jie nukreipė savo akis į dangų ir [...] išvydo angelus, nusileidžiančius iš dangaus tarsi ugnies viduryje; ir jie nusileido ir apsupo šituos mažutėlius, ... ir angelai tarnavo jiems“ (3 Nefio 17:12, 21, 24.)

Apsvarstykite

Ko apie buvimą be apgaulės galime pasimokyti iš mažų vaikų? (Žr. Raštų rodyklė, „Apgavystė, apgauti, apgaulė“.)

IŠNAŠOS

1. Joseph B. Wirthlin, “Without Guile,” *Ensign*, May 1988, 80, 81.
2. Dyteris F. Uchtdorfas, „Ateik, junkis prie mūsų“, 2013 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
3. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.2.1.

TIKĖJIMO GALIA

Amber Barlou Dol

Jei Dangiškasis Tėvas atleistų mus nuo išbandymų vien dėl to, kad mes to prašome, Jis atimtų iš mūsų galimybę patirti tai, kas būtina mūsų išgelbėjimui.

Kartą koledže egzamino metu man kšiskaudėjo sprandas. Skausmas nepraejo net atslūgus egzamino įtampai. Pasikonsultavau su gydytojais ir išbandžiau įvairias gydymo priemones, bet skausmas nepraejo. Kitais metais, stengdamasi įveikti tą skausmą, stengiausi stiprinti ir savo tikėjimą. Daug meldžiausi, studijavau Raštus ir prašiau kunigystės palaiminimų. Maniau, kad, jei tik turėčiau pakankamai tikėjimo, būčiau išgydyta.

Jėzus Kristus gydė ligonius, aklus, luošus ir raupsuotus „pagal jų tikėjimą“ (Mato 9:29). Žinojau, kad Jis turi galią išgydyti ir mane, kaip gyvendamas žemėje išgydė daugelį kitų. Nusprendžiau, kad negaliu išgyti tik dėl savo silpno tikėjimo, taigi padvigubinau savo pastangas. Toliau tęsdama fizinę terapiją gydymą meldžiausi, pasninkavau, studijavau ir tikėjau. Tačiau skausmas nepraejo.

Raštai mus moko, kad tikėdami galime daryti stebuklus (žr. Mato 17:20), o aš negalėjau išsivaduoti iš šios nedidelės kančios. Tad kurgi mano tikėjimo galia? Galiausiai tyliai susitaikiau su savo padėtimi, išmokau

įveikti savo nepatogumą ir tikėjau, kad iki galo suprasti tikėjimą ir išgydymą man bus duota vėliau.

Po kelerių metų kalbėjau su drauge, kuri pirmo nėštumo metu dėl siaubingo pykinimo buvo ne kartą atsidūrusi ligoninėje. Erin norėjo dar vieno vaikelio, bet bijojo, kad jai teks kęsti tokį nepatogumą, kokį patyrė pirmo nėštumo metu. Ji man sakė, kad pasninkavo ir meldėsi, ir tikrai tiki, jog Dangiškasis Tėvas nepareikalauš to iš jos dar kartą.

Mums besikalbant prisiminiau Raštų eilutę „[Nusiraminkite] ir žinokite, kad aš esu Dievas (Psalmyno 46:10). Pagalvoju apie savo patirtį mokantis išlikti ramiai varguose ir paraginau Erin toliau tikėti, nepriklausomai nuo to, ar antrojo nėštumo metu ji patirs pykinimą ar ne.

Toliau studijuodama tikėjimo principą, atsiverčiau Almos pamokslą apie tikėjimą, kuriame jis moko, kad „jei tikėtės, jūs viliatės to, kas nematoma, kas yra tikra“ (Almos 32:21).

PAKILIMAS VIRŠ IŠBANDYMŲ

„Argi [Dangiškasis Tėvas] nėra išmintingas duodamas mums išbandymus, kad galėtume pakilti virš jų, pareigas, kad galėtume kažko pasiekti, darbą, kad stiprėtų mūsų raumenys, sielvartą, kad išbandytų mūsų sielas? Argi ne tam susiduriame su pagundomis, kad būtų išmėginta mūsų stiprybė; su ligomis, kad galėtume išmokti kantrybės; su mirtimi, kad taptume nemirtingi ir šlovingi?“

Jeigu visi ligoniai, už kuriuos meldžiuosi, būtų išgydyti, jei visi teisieji būtų apsaugoti, o nelabieji sunaikinti, žlugtų visas Tėvo planas ir pagrindinis Evangelijos principas – valios laisvė – nebeveiktų. Niekam neberekėtų gyventi tikėjimu.“

(President Spencer W. Kimball (1895–1985), *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 15).

Mąstydamą apie šią ištrauką, supratau, kad neteisingai supratau tikėjimą. Alma moko, kad tikėjimas yra viltis tikrais principais. Tikėjimas nereiškia, kad mūsų Dangišskasis Tėvas visada duos mums tai, ko prašome, vos mums paprašius. Tikėti, kad Kristus išgydys mano sprandą ar padarys, kad Erinės nepykintų nėštumo metu – tai ne tikėjimas teisingais principais. Tačiau mes galime tikėti, kad Kristus turi galią išgydyti, kad Jis rūpinasi mumis, kad Jis stiprins mus, ir kad gerai ištvėrdami galime pasiruošti amžinajam gyvenimui.

Viešpats pažadėjo: „Ko tik prašysi tikėjime, tikėdamas, kad gausi,

Jėzaus Kristaus vardu, tu tai gausi“ (Enoso 1:15). Manau, kad šio pažado galia glūdi patarime tikėti Kristaus vardu. Biblijos žodyno įrašė apie maldą rašoma: „Mes tikrai meldžiamės Kristaus vardu tuomet, kai mūsų mintys yra Kristaus mintys, o mūsų norai yra Kristaus norai – tada Jo žodžiai pasilieka mumyse (žr. Jono 15:7). Tada prašome to, ką Dievas galėtų duoti. Daugelis maldų lieka neatsakytos, nes jos visai nėra Kristaus vardu; jos jokių būdu neatspindi Jo minties, o kyla iš žmogaus širdies savanaudiškumo.“

Kai tikėdami prašome to, kas sutinka su Dievo valia, Jis suteiks mums

pagal mūsų norus. Dangišskasis Tėvas pažįsta mus, myli mus ir nori suteikti mums viską, kas būtina mums sugrįžti gyventi Jo akivaizdoje. Kartais tai reiškia išbandymus, vargus ir sunkumus (žr. 1 Petro 1:7). Jei Dangišskasis Tėvas atleistų mus nuo išbandymų vien dėl to, kad mes to prašome, Jis atimtų iš mūsų galimybę patirti tai, kas būtina mūsų išgelbėjimui. Turime išmokti pasitikėti Dievo planu ir savo valią palenkti Jo valiai. Kai savo norus suderiname su Jo ir pripažįstame esą visiškai priklausomi nuo Jo, galime gauti „savo tikėjimo siekinį – sielų išganymą“ (1 Petro 1:9). ■

Autorė gyvena Oregono valst., JAV.

ŠEIMOS NAMŲ VAKARAS – JŪS TAI GALITĖ!

Kad ir kokia būtų jūsų šeima, šeimos namų vakaras gali jus palaiminti ir sustiprinti.

Tėvas grįžta namo pavargęs po sunkios darbo dienos ir randa savo šeimą, kamuojamą panašių niūrių jausmų. Tai pirmadienio vakaras, ir surengti šeimos namų vakarą atrodo neįmanoma. Maldoje paprašę pagalbos, tėvas ir motina nusprendžia viską daryti paprastai. Jie sukviečia šeimą, drauge sugieda giesmę ir sukalba maldą. Kiekvienam šeimos nariui duoda po žvakutę, kad ją uždegtų pasakodami apie tai, kas juos neseniai įkvėpė. Užtemdytame kambaryje žvakučių šviesa simbolizuoja įkvėpimą ir sutelkia vaikų dėmesį. Dalinantis liudijimais, kambarys prisipildo nuostabios ramybės ir meilės. Dieną šeima užbaigia džiaugdamosi, kad surengė šeimos namų vakarą.

Ar žinojote, kad šeimos namų vakaras yra Bažnyčios programa jau 100 metų? 1915 m. balandį Pirmoji Prezidentūra nurodė nariams vieną vakarą per savaitę skirti šeimos maldai, muzikai, Evangelijos mokymuisi, pasakojimams ir veikloms. (Žr. ištrauką iš Pirmosios Prezidentūros laiško 80-ame puslapyje.) Pranašai ir toliau mums primena apie šeimos namų

vakaro svarbą. Prezidentas Tomas S. Monsonas sakė: „Negalime leisti sau nepaisyti šios dangaus įkvėptos programos. Ji gali užtikrinti kiekvieno šeimos nario dvasinį augimą, padėdama jam ar jai atsispirti pagundoms, kurių yra visur.“¹

Štai keletas idėjų, kurios jums padės šeimos namų vakarą padaryti kiekvienos savaitės dalimi:

Tai taikoma ir man. „Šeimos namų vakarai skirti visiems“, – sakė vyresnysis L. Tomas Peris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo.² Visi mes – susituokę ir vieniši, turintys vaikų ir ne – galime skirti laiko stiprinti šeimą ir mokytis Evangelijos.

Galiu rasti laiko. Pirmadienių vakarais nerengdama veiklų Bažnyčia rodo pavyzdį. Jūs galite parodyti Viešpačiui ir savo šeimai, kad esate pasiryžę skirti laiko tam, kas svarbiausia.

Galiu rasti tai, kas tinka mano šeimai. Jeigu jūsų šeima yra toli, pabandykite surengti „nuotolinį šeimos vakarą“, kalbėdami su šeimos nariais per internetą ar telefonu. Šeimos narys turi dirbti iki vėlumos? Surenkite „išvažiuojamąjį šeimos vakarą“ prie

jo darbovietės per pertrauką. Išsi-tuokęs tėvas kiekvieną pirmadienį rengdavo „šeimos laiškų vakarą“, rašydamas toli gyvenantiems savo vaikams.³ Kliūtys teskatina didesnę išradingumą.

Galiu pradėti šią savaitę. Šeimos namų vakarą galime surengti pagal savo šeimos poreikius ir aplinkybes. Štai keletas bendrų patarimų:

- Pradėkite ir baikite maldą.
- Naudokite muziką, įskaitant giesmes ir Pradinukų dainas.
- Mokykitės iš Raštų ir šiuolaikinių pranašų.
- Kiekvieną savaitę įtraukite įvairius fizinius užsiėmimus, tarnavimo projektus ir evangelines veiklas.
- Smagiai praleiskite laiką! Pažaiskite žaidimą ar pasigaminkite maisto.
- Būkite nuoseklūs. Jei negalite šeimos vakaro surengti pirmadieniais, suraskite kitą tinkamą dieną.

Noriu palaimų. Pranašai pažadėjo, kad, jei dalyvausime šeimos namų

vakare, būsime didžiai palaiminti: namuose augs meilė ir paklusnumas. Jaunuolių širdyse stiprės tikėjimas. Šeimos igis galios įveikti jas supančias blogas įtakas ir pagundas.⁴

Nors jūsų šeimos namų vakarai gali ir ne visuomet tobulai pavykti, jūsų pastangų dėka jūsų šeima bus stiprinama ir laiminama. „Kiekvienas šeimos namų vakaras yra tarsi [dailininko] potėpis mūsų sielos drobėje, – sakė vyresnysis Deividas A. Bednaris iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo. – Gal nė vienas toks įvykis neatrodys labai įspūdingas ar įsimintinas. Bet kaip

tie [...] potėpiai papildo vienas kitą ir sukuria įspūdingą meno kūrinį, taip mūsų pastovumas darant, atrodytų, nežymius dalykus gali atnešti svarių dvasinių vaisių.“⁵ ■

IŠNAŠOS

1. Tomas S. Monsonas, „Nekintančios tiesos besikeičiantiems laikams“, 2005 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
2. L. Tom Perry, „Therefore I Was Taught,“ *Ensign*, May 1994, 38.
3. „Family Home Evening: Any Size, Any Situation,“ *Ensign*, Dec. 2001, 42.
4. First Presidency, in James R. Clark, comp., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 vols. (1965–75), 4:339.
5. Žr. Deividas A. Bednaris, „Stropesni ir rūpestingesni namuose“, 2009 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.

SKIRKITE TAM PIRMENYBĘ

„Patariame tėvams ir vaikams skirti pirmenybę šeimos malda, šeimos namų vakarui, Evangelijos studijavimui ir mokymui bei kitoms visavertėms šeimos veikloms. Kad ir kokie vertingi ir tinkami atrodytų kiti užsiėmimai ar veiklos, negalime leisti jiems išstumti Dievo paskirtas pareigas, kurias tinkamai įvykdyti gali tik tėvai ir šeimos.“

1999 m. vasario 11 d. Pirmosios Prezidentūros laiškas

JIS PRISIKĖLĖ

Šiais laikais pasauliui labiausiai reikia nesvyruojančio tikėjimo Kristumi.

**Prezidentas
Deividas O. Makėjus
(1873–1970)**

Devintasis Bažnyčios
Prezidentas

*Deividas O. Makėjus
gimė 1873 m. rugsėjo*

8 d. 1906 m. balandžio 9 d. jis buvo pašventintas apaštalu, o 1951 m. balandžio 9 d., būdamas 32 metų amžiaus, buvo palaikytas kaip devintasis Bažnyčios Prezidentas. Toliau yra ištrauka iš jo kalbos, pasakytos 1966 metų balandžio visuotinėje konferencijoje. Visos kalbos ieškokite Conference Report, Apr. 1966, 55–59.

Jei stebuklas yra antgamtinis reiškinys, kurį sukėlusios jėgos yra už riboto žmogaus suvokimo ribų, tai Jėzaus prisikėlimas yra pats didingiausias visų laikų stebuklas. Per šį įvykį apreiškta Dievo visagalybė ir žmogaus nemirtingumas.

Prisikėlimas yra stebuklas, tačiau tik ta prasme, kad jis yra už žmogaus suvokimo ir supratimo ribų. Visiems

GYVASIS KRISTUS

Perskaitykite šiuolaikinių pranašų ir apaštalų liudijimą apie Jėzų Kristų žurnale *Liahona*, 2000 m. balandis, p. 2–3.

tiems, kurie jį priima kaip faktą, jis yra tik nekintamo gyvenimo dėsnio pasireiškimas. [...]

Tai, kad Kristus prikėlė savo kūną ir pasirodė kaip šlovinga prisikėlusio esybė, priimkite kaip faktą ir atsakykite į šį amžiną klausimą: „Kai žmogus numiršta, ar bus jis vėl gyvas?“ (Jobo 14:14).

Liudijimas apie prisikėlimą

Tai, kad Kristų artimai pažinusiems mokiniams Jo prisikėlimas iš kapo buvo realybė, yra faktas. Jų protuose nebuvo nė menkiausios abejonės. Jie savo akimis matė tą faktą; jie žinojo, nes savo akimis matė, savo ausimis girdėjo, savo rankomis lietė prisikėlusį Išpirkėją kūne.

Kai vienuolika apaštalų susirinko, kad išrinktų tą, kuris užims Judo Iskarijoto vietą, Petras, vyriausiasis apaštalas, tarė: „Taigi vienam vyrų [...] reikia kartu su mumis tapti jo prisikėlimo liudytoju“ (Apaštalų darbų 1:21–22). [...]

Vėliau savo priešams, tiems patiems vyrams, kurie buvo nukryžiuavę Jėzų, Petras pareiškė: „Izraelio vyrai!

Klausykite, ką pasakysiu: [...] Tą

Jėzų Dievas prikėlė, ir mes

visi esame šito liudytojai“

(Apaštalų darbų 2:22, 32). [...]

Papildomi liudijimai

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia stovi kartu su Petru, Pauliumi, Jokūbu ir visais kitais ankstyvaisiais apaštalais, kurie Prisikėlimą priėmė ne tik kaip tikrai įvykusį, bet ir kaip Kristaus dieviškos misijos žemėje įvykdymą.

Praėjus aštuoniolikai amžių nuo Jėzaus mirties ant kryžiaus, pranašas Džozefas Smitas pareiškė, kad prisikėlęs Viešpats pasirodė jam: „Pamačiau dvi Asmenybes, kurių skaistumo ir šlovingumo neįmanoma apsakyti, stovinčias ore virš manęs. Viena iš jų kreipėsi į mane vardu ir tarė, rodydama į kitą: *Tai mano Mylimasis Sūnus. Jo klausyk!*“ (Džozefas Smitas–Istorija 1:17). [...]

Jei Džozefas Smitas liudytojas vienas, jo liudijimas nebūtų tikras, kaip kalbėdamas apie save Kristus sakė apie savo liudijimą. Bet apie Jėzų dar liudijo Dievas ir apaštalai. Ir apie Džozefą Smitą liudijo kiti liudytojai, kurie patvirtino jo liudijimą, tiesą, kurią apreiškė jiems pasirodęs angelas Moronis. [...]

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia taip pat skelbia šlovingą pranašo Džozefo Smito regėjimą:

„Ir dabar, po daugelio liudijimų, pateiktų apie jį, šis yra visų paskiausias

Jį tik kaip didį reformatorių, tobulą mokytoją ar net kaip vienintelį tobulą žmogų. Tas galilėjietis yra gyvojo Dievo Sūnus ne perkeltine, o *tiesiogine prasme*. [...]

Tikrai užgimęs iš naujo

Niekas negali nuoširdžiai apsispręsti savo kasdieniame gyvenime taikyti Jėzaus iš Nazareto mokymų ir nejausti pasikeitimų visoje savo esybėje. Frazė „užgimęs iš naujo“ turi gilesnę prasmę, nei daugelis žmonių mano. [...] Laimingas žmogus, kuris iš tikrųjų jautė pakylėjančią, keičiančią galią, kylančią iš artumo Gelbėtojai, šio giminingumo gyvajam Kristui. Esu dėkingas, kad žinau, jog Kristus yra mano Išpirkėjas. [...]

Ši žinia apie prisikėlimą yra labiausiai guodžianti, šlovingiausia iš visų žmogui apreikštų žinių, nes kai mirtis atima iš mūsų mylimąjį, mūsų sielvartaujantis širdis guodžia viltis ir dieviškas patikinimas, išreikštas šiais žodžiais: „*Nėra jo čia; jis prisikėlė!*“ [žr. Mato 28:6; Morkaus 16:6].

Visa savo siela žinau, kad Jėzus Kristus nugalėjo mirtį, ir kadangi mūsų Išpirkėjas gyvena, gyvensime ir mes. ■

Skirsnelių pavadinimai pakeisti; didžiųjų raidžių rašyba ir skyryba sušiuolaikinta.

liudijimas, kurį pateikiame apie jį, – kad jis gyvena!“ (DS 76:22). [...]

Tokių nepriekaištingų liudijimų, kuriuos pateikė senovės apaštalai praėjus vos keleriems metams po paties įvykio, šviesoje, nuostabiausio šio amžiaus apreiškimo apie gyvąjį Kristų šviesoje, tikrai sunku suprasti, kaip žmonės vis dar gali atmesti Jį ir abejoti žmogaus nemirtingumu.

Ko mums reikia mūsų laikais

Šiais laikais pasauliui labiausiai reikia nesvyruojančio tikėjimo Kristumi.

Tai daugiau nei vien tik jausmas. Tai galia, kuri skatina veikti, ir turi būti visų svarbiausias motyvas žmonių gyvenime. [...]

Jei tik žmonės vykdytų Jo valią, užuot beviltiškai žiūrėję į tamsų ir niūrų kapą, jie nukreiptų savo akis į dangų ir žinotų, kad Kristus prisikėlė! [...]

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia visam pasauliui skelbia, kad Kristus yra Dievo Sūnus, pasaulio Išpirkėjas! Joks tikras pasekėjas nesitenkins priimdamas

DVASINĖ

*„Kviečiame Bažnyčios moteris drauge stoti už teisumą. [...] Regiu tai,
kaip vieną skaisčiai šviečiančią [...] pasaulio viltį.“*

Prezidentas Gordonas B. Hinklis (1910–2008)

MOTERŲ ĮTAKA

Ar suvokiame savo dvasinę stiprybę?

Starlė Averkamp Batler

Daugelis nuostabių nuolankių moterų Bažnyčioje pasiaukojančiai tarnauja nesuvokdamos, kokį toli siekiantį poveikį turi jų gyvenimai – ne tik kaip žemiško tarnavimo pavyzdžiai, bet ir kaip dvasinės stiprybės palikimai. Viena iš tokių moterų yra mano močiutė Šerė Pitersen. Visą savo gyvenimą ji ištikimai tarnavo nežymiuose pašaukimuose. Jeigu jos paklaustumėte, ji atsakytų, kad neturi daug talentų, kuriuos galėtų pasiūlyti pasauliui. Tačiau, ėmusi tyrinėti jos gyvenimą, suvokiau, kaip smarkiai jos dvasinė stiprybė paveikė mano gyvenimą.

Šerės tėvai liovėsi lankyti bažnyčią ir išsituokė, kai ji buvo dar labai jauna, taigi ji augo su savo mama Florence, kuri visada dirbo. Florence vaikystėje buvo dar labiau apleista – jos motinai Džordžijai gyvenant pasaulietiškai, ji buvo auklėjama internatinėje mokykloje. Nepaisydama sunkumų, kuriuos patyrė auklėjimo laikotarpiu, Šerė liko aktyvi Evangelijos šalininkė, ištikimai lankė bažnyčią su savo prosenelės Elizabetos šeima ar draugais. Jų šeimose ji matė tai, ko norėjo savojoje. Ji tiksliai nežinojo, kokia turi būti šeima, bet žinojo, kokia ji neturi būti, ir nusprendė, kad jos būsima šeima bus kitokia.

Šerės vyras – mano senelis Delas – kartą man pasakė: „Kad įgytum liudijimą, turi jo norėti. Šerė visada norėjo turėti liudijimą.“ Nors pirmieji jų santuokos metai buvo kupini sunkumų, jie buvo pasiryžę likti stipri šeima. Pirmaisiais jų santuokos metais Delo darbo grafikas neleido jiems būti aktyviems. Bet pašaukimas tarnauti Pradinukų organizacijoje paragino Šerę pradėti lankytis, netrukus ir Delas, kaip diakonų kvorumo konsultantas, prisijungė prie jos. Nuo tada jie abu buvo aktyvūs ir stiprūs Bažnyčioje. Šerės noras tarnauti ir ryžtas išugdyti stiprią šeimą padėjo mano mamai tapti stipria moterimi, o mano mamos

DIEVYBĖS DUKTERYS, AUT. KETILINA PETERSON, NEKOPIUOTI

pavyzdys padėjo man orientuoti savo gyvenimą, ypač dabar, kai kuriu savo šeimą.

Kaip moterys, mes stipriai veikiame savo aplinkinių gyvenimus. Teisingai Džozefas Smitas mokė, kad mūsų vaidmuo – „ne tik padėti vargšams, bet ir gelbėti sielas“.¹ Jėzus Kristus savo Bažnyčios moteris pašaukė būti Jo mokinėmis ir dvasiškai stipriomis. Mūsų dvasinė stiprybė ir įtaka yra labai svarbi išgelbėjimo darbo pažangai, ir mes turime ieškoti galimybių dvasiškai stiprinti savo aplinkinius. Kai tai darysime, mūsų tikėjimo ir teismo įtaka sieks kur kas toliau, nei galime numatyti.

Pašauktos būti mokinėmis

Vyresnysis Džeimsas E. Telmidžas (1862–1933) iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo rašė: „Didžiausias pasaulyje moterų gynėjas yra Jėzus Kristus.“² Pavyzdžiui, pagalvokite, ko Jis mokė savo mokines seseris Mariją ir Mortą, aprašytas Naujajame Testamente. Knygoje *Daughters in My Kingdom (Dukros mano karalystėje)* aiškinama: „Luko 10 skyriuje yra pasakojimas apie Mortą, pas kurią svečiavosi Jėzus. Ji tarnavo Viešpačiui rūpindamasi Jo laikinosiomis reikmėmis, o Marija sėdėjo prie Mokytojo kojų ir godžiai klausėsi Jo mokymų.

Laikais, kai iš moterų dažniausiai buvo tikimasi tik žemiškų patarnavimų, Gelbėtojas mokė Mortą ir Mariją, kad ir moterys gali dvasiškai dalyvauti Jo darbe. Jis kvietė jas tapti Jo mokinėmis ir įgyti išgelbėjimą, tą „geriausią dalį“, kuri niekada nebus iš jų atimta.“³

Kartais ir mes kaip Morta klaidingai manome, kad pagrindinis moterų vaidmuo yra tokia žemiška tarnystė, kaip ruošti maistą, siūti ir skalbti kitiems. Ši tarnystė yra vertinga ir brangi auka; tačiau be moterų, kurios gali siūti ir gaminti, Viešpačiui dar labiau reikia ir dvasiškai stiprių

Keturios kartos: Elizabetė (kairėje) laikanti savo anukę Florencę. Anė, Elizabetės motina, (centre) atvyko į Jutą su savo tėvais. Džordžija (dešinėje) yra Elizabetės dukra, bet Džordžija ir jos dukra Florencė paliko Bažnyčią. Tai ištikimoji Elizabetė padėjo savo proproanūkei Šerei ir jos ainijai sugrįžti prie Evangelijos.

moterų, kurių gyvenimai spindi tikėjimu, teismu ir labdarin-gumu. Jis žino, kad kiekviena iš mūsų galime daug nuveikti. Jėzus Kristus kviečia *visas* mus ugdyti savo dvasinę stiprybę ir gebėjimą gauti apreiškimą bei veikti pagal jį, kad prisidėtume prie Jo darbo pažangos. Linda K. Burton, visuotinė Paramos bendrijos prezidentė, sakė seserims: „Esate atsiųstos į žemę šiame Evangelijos laikotarpyje dėl to, kas esate ir ką buvote paruoštos atlikti. Nepaisydamos Šėtono įtikinėjimų dvejoti tuo, kas esame, prisiminkime, kad iš tikrųjų esame Jėzaus Kristaus mokinės!“⁴

Viešpats žino mus ir mūsų aplinkybes, ir Jis turi užduotis kiekvienai iš mūsų šioje žemėje. Nėra sesers, kuri per mažai išmano ar turi per mažai talentų, kad galėtų daryti gerą dvasinę įtaką ir vesti kitus pas Kristų. Tokį dvasinį potencialą lydi atsakomybė tapti dvasinėmis vadovėmis savo namuose ir bendruomenėse. Vyresnysis M. Raselas Balardas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo sakė: „Kiekviena šios Bažnyčios sesuo, su Viešpačiu sudariusi sandoras, turi dievišką įpareigojimą padėti gelbėti sielas, būti pavyzdžiu pasaulio moterims, stiprinti Sionės namus ir statyti Dievo karalystę.“⁵

Mums nebūtina užimti aukštą postą ar daryti kažką ypatingo, kad vykdytume svarbiausią savo pareigą – padėtume aplinkiniams priimti sprendimus, kurie juos priartins prie Jėzaus Kristaus. Tiek reikšmingiausi, tiek menkiausi dalykai, kuriuos padarome vieno ar dviejų žmonių gyvenimuose ar tik savo šeimoje, gali padaryti didžiulį poveikį.

Moterys išgelbėjimo darbe

Mėgstamoje giesmėje sakoma: „Mes, moterys, gavome dovaną didžią; ir lyg angelai čia tarnaujam kartu.“⁶ Mes

daug galime nuveikti savo mylimų žmonių gyvenime. Vyresnysis Ričardas G. Skotas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo pasakojo, kaip dvasinė dviejų moterų stiprybė paveikė jo gyvenimą:

„Kai buvau dar mažas vaikas, mano tėvas nebuvo Bažnyčios narys, o mama tapo mažiau aktyvi. [...] Praėjus keletui mėnesių po mano aštuntojo gimtadienio, močiutė Vitl per visą šalį atvyko mūsų aplankyti. Močiutė nerimavo, kad nei aš, nei mano vyresnysis brolis nebuvo pakrikštyti. Nežinau, ką ji apie tai pasakė mūsų tėvams, tačiau žinau, kad vieną rytą ji nusivedė mane kartu su broliu į parką ir pasidalino savo mintimis apie tai, kaip svarbu pasikrikštyti ir reguliariai lankyti Bažnyčios susirinkimus. Nepamenu

„Gelbėtojas mokė Mortą ir Mariją, kad moterys gali dvasiškai prisidėti prie Jo darbo. Jis pakvietė jas tapti Jo mokinėmis ir mėgautis išgelbėjimu.“

visko, ką ji pasakė, tačiau jos žodžiai palietė mano širdį, ir netrukus mudu su broliu pasikrikštijome. [...]

Močiutė pasitelkė lygiai tiek drąsos ir pagarbos, kiek reikėjo padėti mūsų tėvui suprasti, kaip svarbu pačiam mus nuvežti į Bažnyčios susirinkimus. Visais deramais būdais ji padėjo mums pajusti Evangelijos poreikį mūsų gyvenime.“⁷

Kitas dvasinės stiprybės šaltinis buvo vyresniojo Skoto žmona Žanin. Per pasimatymus jie ėmė kalbėti apie ateitį. Žanin, užaugusi stiprių misionierių namuose, išreiškė norą susituokti šventykloje su grįžusiu misionieriumi. Vyresnįjį Skotą, kuris iki tol rimtai negalvojo apie misiją, tai stipriai paveikė. „Grįžęs namo, negalėjau galvoti apie

KŪDIKIS, AUT. KETLINA PETERSON, NEKOPIUOTI

nieką kitą. Visą naktį nemiegojau. [...] Po daugelio maldų nusprendžiau susitikti su savo vyskupu ir pradėti pildyti misionieriaus paraišką.“⁸ Nors Žanin išsakė jam reikalingą nuorodą ir paskatą, pasak vyresniojo Skoto, „ji niekada neprašė tarnauti misijoje *dėl jos*. Ji mylėjo mane pakankamai stipriai, kad pasidalintų savo įsitikinimu, ir taip suteikė man progą pasirinkti savo gyvenimo kryptį. Mes abu tarnavome misijose ir vėliau buvome užantspauduoti šventykloje. Žanin drąsa ir pasišventimas savo tikėjimui buvo pagrindinis veiksnys, pakeitęs mūsų bendrą gyvenimą. Esu tikras, kad mes nebūtume radę tos laimės, kuria mėgaujamės, be stipraus jos tikėjimo principu, kad pirma turime tarnauti Viešpačiui. Ji yra nuostabus teismo pavyzdys!“⁹

Mėgstamoje giesmėje sakoma: „Mes, moterys, gavome dovaną didžią; ir lyg angelai čia tarnaujame kartu.“ Mes daug galime nuveikti savo mylimų žmonių gyvenime.

Būtent šių angeliškų moterų įtaka jo gyvenime padėjo šiam jaunuoliui – vyresniajam Skotui – priimti kai kuriuos svarbiausius gyvenimo sprendimus: pasikrikštyti, tarnauti misijoje ir susituokti šventykloje.

Savo pavyzdžiu, veiksmais, žodžiais ir teismu galime pažadinti ir kitų norą priimti teisingus sprendimus. Sesuo Kerolė M. Styvens, pirmoji patarėja visuotinėje Paramos bendrijos prezidentūroje, sako: „Esame sandoros dukterys Viešpaties karalystėje ir turime galimybę būti įrankiai Jo rankose. [...] Dalyvaujame gelbėjimo darbe kiekvieną dieną mažais ir paprastais būdais – globodamos, stiprindamos ir mokydamos viena kitą.“¹⁰ Kai pasitikėsime Dvasia ir veršimės pirmyn nuoširdžiomis ir nuolankiomis pastangomis padėti savo aplinkiniams artėti prie Kristaus,

mums bus nurodyta, ką galime padaryti, ir duota stiprybės tai atlikti; mes patirsime džiaugsmą parvesdamos Viešpaties vaikus pas Jį.

Daryti dvasinę įtaką

Kadangi žinome savo atsakomybę, mums gali kilti klausimas, kaip ir senovės mokiniais: „Ką mums daryti“ (Apaštalų darbų 2:37), kad darytume dvasinę įtaką? Neseniai vykusioje visuotinėje konferencijoje sesuo Burton kvietė seseris įsivaizduoti dvasinius „Reikalingi“ skelbimus, susijusius su išgelbėjimo darbu:

- Reikalingi: gimdytojai, kurie savo vaikus užaugins šviesoje ir tiesoje
- Reikalingi: dukterys, [...] seserys, [...] tetos, [...] pusseserės, [...] senelės ir tikri draugai, kurie mokys ir išties pagalbos ranką einantiems sandoros keliu
- Reikalingi: paklūstantys Šventosios Dvasios kuždesiams ir veikiantys pagal gautus nurodymus
- Reikalingi: kasdien gyvenantys pagal Evangeliją visose situacijose
- Reikalingi: šeimos istorijos ir šventyklos darbuotojai bei darbuotojos, kurie sujungtų šeimas amžinybei
- Reikalingi: misionierės ir narės, kurios skleistų „gerąją naujieną“ – Jėzaus Kristaus Evangeliją
- Reikalingi: gelbėtojai ir gelbėtojos, surasiančios nuklydusius nuo kelio
- Reikalingi: broliai ir seserys, kurie laikosi sandorų ir palaiko tiesą bei teisingumą
- Reikalingi: tikri Viešpaties Jėzaus Kristaus mokiniai ir mokinės¹¹

Tai ne nauji dalykai, bet ieškodamos galimybių dalyvauti gelbėjimo darbe lavinsime savo sugebėjimus padėti savo aplinkiniams. Vyresnysis Balardas sakė: „Šiame pasaulyje nėra kitos tokios asmeniškios, tokios ugdančios, tokios gyvenimą keičiančios įtakos, kaip teisios moters įtaka.“¹² Kai ugdomė savo dvasinę galią per asmeninę maldą, Raštų studijavimą, tvirtą paklusnumą ir ištikimą sandorų laikymąsi, mes tampame tokia įtaka.

Toliau, nei galime numatyti

Prezidentas Brigamas Jangas (1801–1877) sakė: „Ar galite pasakyti, kiek gėrio pajėgios padaryti Izraelio motinos ir dukterys? Ne, tai neįmanoma! Ir tas jų padarytas gėris seks jas amžinybėn.“¹³

Teisus mano senelės sprendimas paveikė jos šeimos kartas labiau nei ji, kaip mergina, galėjo numatyti. Tačiau dvasinė moterų įtaka mano šeimoje siekia net dar toliau. Šerė daug stiprybės gavo stebėdama savo prosenelę (mano proprosenele) Elizabetę. Elizabetės tikėjimo ir liudijimo pavyzdys nusidriekė per dvi neaktyvias kartas, kad padėtų jos proanūkei Šerei pakeisti iširusių šeimų kursą ir sugrįžti į Bažnyčią.

Kai tapsime dvasinės stiprybės šaltiniu savo aplinkiniams, mūsų įtaka sieks toliau, nei galime numatyti. Prezidentas Gordonas B. Hinklis (1910–2008) sakė: „Kviečiame Bažnyčios moteris drauge stoti už teisumą. Jos turi pradėti savo namuose. Jos gali to mokyti savo klasėse. Jos gali kalbėti apie tai savo bendruomenėse. [...]“

Regiu tai, kaip vienintelę skaisčią šviečiančią į susinaikinimą žygiuojančio pasaulio viltį.¹⁴

Vykdydamos šį įsakymą paspartinsime Viešpaties darbą mus supančiame pasaulyje ir svarbiausia, savo šeimose ir mylimų žmonių gyvenimuose. ■

Autorė gyvena Jutoje, JAV.

IŠNAŠOS

1. *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* (2010), p. 435.
2. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 475.
3. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 3.
4. Linda K. Burton, „Reikalinga: darbą paspartinsiančios rankos ir širdys“, 2014 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
5. M. Russell Ballard, „Women of Righteousness“, *Ensign*, Apr. 2002, 70.
6. „As Sisters in Zion“, *Hymns*, no. 309.
7. Ričardas G. Skotas, „Aš jums daviau pavyzdį“, 2014 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
8. Ričardas G. Skotas, „Aš jums daviau pavyzdį“.
9. Ričardas G. Skotas, „Aš jums daviau pavyzdį“.
10. Kerolė M. Styvens, „Turime rimtą priešastį džiūgauti“, 2013 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
11. Linda K. Burton, „Reikalinga: darbą paspartinsiančios rankos ir širdys“, 2014 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
12. M. Raselas Balardas, „Motinos ir dukros“, 2010 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
13. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 216.
14. Gordon B. Hinkley, „Standing Strong and Immovable“, *Worldwide Leadership Training Meeting*, Jan. 10, 2004, 20.

BŪTI SILPNAM - **ne** NUODĖMĖ

Vendė Ulrich

„**A**r tikrai esu verta įžengti į Dievo namus? Kaip galiu būti verta, jei nesu tobula?“

„Ar tikrai Dievas gali mano silpnybes paversti stiprybėmis? Dienų dienas pasinkavau ir meldžiausi, kad problema būtų paimta nuo manęs, bet regis niekas nepasikeitė.“

„Misijos lauke gyvenau pagal Evangeliją nuosekliau nei bet kuriuo kitu savo gyvenimo metu, bet savo trūkumus suvokiau aiškiau nei bet kada. Kodėl elgdamasi taip gerai, kartais jaučiausi taip blogai?“

Apmąstant tokius klausimus labai svarbu suprasti, kad *nuodėmė* neišvengiamai mus tolina nuo Dievo; tuo tarpu *silpnumas* gali mus priartinti prie Jo.

Kaip atskirti nuodėmę nuo silpnumo

Dažnai apie nuodėmę ir silpnybę galvojame kaip apie skirtingo dydžio juodas dėmes ant mūsų sielos, kaip apie skirtingo laipsnio prasižengimus. Bet Raštai moko, kad nuodėmė ir silpnybė iš esmės skiriasi, reikalauja skirtingo gydymo ir gali sukelti skirtingas pasekmes.

Dauguma mūsų nuodėmę pažįstame geriau, nei norime pripažinti, bet pasikartokime: nuodėmė yra pasirinkimas

nepaklusti Dievo įsakymams arba sukilti prieš mumyse esančią Kristaus šviesą. Nuodėmė yra pasirinkimas pasitikėti Šėtonu, o ne Dievu, padarantis mus Dievo priešais. Priešingai nei mes, Jėzus Kristus buvo visiškai be nuodėmės ir galėjo

*Ribotumai ir ydos
nėra nuodėmės ir netrukdo
mums būti šviriems ir
vertiems Dvasios.*

**Nuodėmė neišvengiamai
mus tolina nuo Dievo;
tuo tarpu silpnumas gali
mus priartinti prie Jo.**

apmokėti mūsų nuodėmes. Kai nuoširdžiai atgailaujame – pakeičiame savo mintis, širdį ir elgesį; deramai atsiprašome ir išpažįstame; atlyginame žalą, jei tai įmanoma; ir tos nuodėmės nebekartojame – galime pasinaudoti Jėzaus Kristaus Apmokėjimu, gauti Dievo atleidimą ir vėl būti švarūs.

Tapti švarems yra būtina, nes niekas nešvarus negali gyventi Dievo akivaizdoje. Bet jei vienintelis mūsų tikslas būtų likti tokiems nekaltiems, kurie buvome, kai palikome Dievo artumą, mums visiems geriau vertėtų iki gyvenimo galo jaukiai gulėti savo vaikiškose lovelėse. Tačiau mes atėjome į žemę, kad per patyrimą išmoktume atskirti gera nuo pikta, augtume išmintimi ir įgūdžiais, gyventume pagal mums svarbias vertybes ir išsiugdytume dieviškas savybes – pasiektume tai, ko negalėtume pasiekti toje saugioje kūdikio lovelėje.

Siekiant šių pagrindinių žemiškų tikslų, žmogaus silpnybės atlieka svarbų vaidmenį. Kai

APMOKĖJIMO GALIA

„Kristaus Apmokėjimo prasmė yra sugrąžinimas to, ko jūs negalite sugrąžinti, išgydymas žaizdų, kurių jūs negalite išgydyti, ištaisymas to, ką jūs sulaužėte ir negalite ištaisyti. [...]

Kartoju: išskyrus kelis, vos kelis atvejus, kurie užtraukia pražūtį pažinusiems pilnatvę, nėra tokio įpročio, priklausomybės, maišto, prasižengimo, nusikaltimo, didelio ar mažo, kurio neapimtų visiško atleidimo pažadas. Tai yra Kristaus Apmokėjimo pažadas.“

President Boyd K. Packer, President of the Quorum of the Twelve Apostles, “The Brilliant Morning of Forgiveness,” *Ensign*, Nov. 1995, 19–20.

Moronis sielojosi, kad dėl jo silpnumo rašyme kitataučiai išjuoks šventus dalykus, Viešpats nuramino jį tokiais žodžiais:

„Jeigu žmonės ateis pas mane, aš jiems parodysiu jų silpnumą. Aš duodu žmonėms silpnumą, kad jie būtų nuolankūs; ir mano malonės pakanka visiems žmonėms, kurie nusižemina prieš mane; nes jeigu jie nusižemina prieš mane ir tiki mane, tada aš jų silpnumą paversiu jų stiprybe“ (Etero 12:27; taip pat žr. 1 Korintiečiams 15:42–44; 2 Korintiečiams 12:7–10; 2 Nefio 3:21 ir Jokūbo 4:7).

Šioje žinomoje ištraukoje glūdi gili prasmė, kviečianti mus skirti nuodėmę (kurią perša Šėtonas), nuo silpnumo (čia būseną, kurią mums duoda Dievas).

Silpnumą galime apibūdinti kaip savo išminties, galios ir šventumo ribotumą, kylantį iš to, kad esame žmonės. Kaip žmonės, gimstame bejėgiai ir priklausomi, su įvairiais fiziniais trūkumais ir polinkiais. Mus augina ir veikia kiti silpni mirtingieji; jų mokymai, pavyzdžiai ir elgesys su mumis yra ydingi, o kartais kenksmingi. Būdami silpnos mirtingos būsenos patiriame fizines ir emocines negalias, badą ir

KAIP ATSKIRTI NUODĖMĘ NUO SILPNUMO

	Nuodėmė	Silpnumas
Apibrėžimas:	Sąmoningas nepaklusnumas Dievui	Žmogiškas ribotumas, silpnybės
Šaltinis:	Kursto Šėtonas	Dalis mūsų žmogiškos prigimties
Pavyzdžiai:	Sąmoningas Dievo įsakymų laužymas, tikėjimas Šėtonu, o ne Dievu	Imlumas pagundai, emocijos, nuovargis, fizinė ar protinė liga, neišmanymas, polinkiai, trauma, mirtis
Ar Jėzus turėjo?	Ne	Taip
Koks turėtų būti mūsų atsakas?	Atgaila	Nuolankumas, tikėjimas Kristumi ir pastangos tai įveikti
Koks yra Dievo atsakas?	Atleidimas	Malonė – įgalinanti galia
Kokios pasekmės?	Apvalymas nuo nuodėmės	Šventumo, stiprybės įgijimas

nuovargį. Patiriame tokias žmogiškas emocijas, kaip pyktis, liūdesys ir baimė. Mums trūksta išminties, sugebėjimų, stiprybės ir ištvermės. Mus veikia įvairiausias pagundos.

Nors buvo be nuodėmės, Jėzus Kristus prisidėjo prie mūsų visiškai tokiomis pat mirtingųjų silpnumo sąlygomis (žr. 2 Korintiečiams 13:4). Jis gimė kaip bejėgis kūdikis mirtingame kūne. Jį augino netobuli globėjai. Jis turėjo mokytis vaikščioti, kalbėti, dirbti ir bendrauti su kitais. Jis išalkdavo ir pavargdavo, jautė žmogiškas emocijas, galėjo susirgti, kentėti, kraujuoti ir numirti. Jis buvo visai gundomas, tačiau nenusidėjo, pasijungė mirtingumui, kad galėtų atjausti mūsų silpnybes ir galėtų pagelbėti mums *mūsų* silpnybėse (žr. Hebrajams 4:15; taip pat žr. Almos 7:11–12).

Negalime atgailauti dėl to, kad esame silpni – pats silpnumas nepadaro mūsų nešvarių. Kaip negalime dvasiškai augti, jeigu *neatmetame* nuodėmės, taip negalime dvasiškai augti, jei *nepriimame* savo žmogiško silpnumo būsenos nuolankiai ir su tikėjimu ir dėl savo silpnumo neišmoks-tame pasitikėti Dievu. Kai Moronis graužėsi dėl savo silpnumo rašyme, Dievas nesakė jam atgailauti. Viešpats mokė jį būti nuolankų ir tikėti Kristų. Kai esame romūs ir ištikimi, Dievas teikia malonę – o ne atleidimą – kaip vaistą nuo silpnumo. Biblijos žodyne malonė apibūdinama kaip Dievo galia, įgalinanti mus padaryti tai, ko negalėtume patys (žr. Bible Dictionary, “Grace”), – tinkamas dieviškas vaistas, kuriuo Jis gali silpnumą paversti stiprybe.

Nuolankumo ir tikėjimo naudojimas

Nuo pat pirmų dienų Bažnyčioje esame mokomi pagrindinių atgailos dalykų, bet kaip konkrečiai puoselėjame nuolankumą ir tikėjimą? Apsvarstykite šiuos patarimus:

- **Apmąstykime ir melskimės.** Kadangi esame silpni, galime neatpažinti, ar susidūrėme su *nuodėme* (dėl kurios reiktų nedelsiant ir visiškai pakeisti mintis, širdį ir elgesį) ar su *silpnumu* (dėl kurio reiktų nuolankiai nepaliaujamai stengtis, mokytis ir tobulėti). Mūsų požiūris į šiuos dalykus gali priklausyti nuo mūsų auklėjimo ir brandos. Net viename poelgyje gali būti nuodėmės ir silpnumo sudedamųjų dalių. Nuodėmės laikymas silpnumu veda prie pasiteisinimo, o ne atgailos. Silpnumo laikymas nuodėme gali sukelti gėdos, kaltės jausmus ir nusivylimą Dievo pažadais. Apmąstymas ir malda padeda atskirti šiuos dalykus.
- **Nusistatykime prioritetus.** Kadangi esame silpni, negalime visko, ką būtina, pakeisti iš karto. Kai nuolankiai ir ištikimai papunkčiui kovojame su savo žmogišku silpnumu, galime palaipsniui mažinti neišmanymą, įsisavinti gerus įpročius, ugdyti savo fizinę ir emocinę sveikatą bei ištvermę ir stiprinti savo pasitikėjimą Viešpačiu. Dievas gali padėti suprasti, nuo ko pradėti.

- **Planuokime.** Kadangi esame silpni, kad sustiprėtume, mums reikia daugiau nei vien teisus noro ir daug savidrausmės. Mums reikia planuoti, mokytis iš klaidų, sudarinėti veiksmingesnes strategijas, peržiūrėti planus ir bandyti vėl. Mums reikia Raštų, tinkamų knygų ir žmonių pagalbos. Pradedame po truputį, džiaugiamės pažanga, rizikuojame (net jei dėl to galime pasijusti pažeidžiami ir silpni). Mums reikia, kad kas padėtų toliau priiminėti gerus sprendimus, net jei esame pavargę ar nusivylę, ir planuoti, kaip sugrįžti į kelią, kai suklystame.
- **Būkime kantrūs.** Kadangi esame silpni, keitimasis gali užtrukti. Silpnybių negalime atsikratyti taip, kaip atsikratome nuodėmių. Nuolankūs mokiniai noriai daro tai, kas būtina, mokosi greitai atsigauti, vėl stengtis ir nepasiduoti. Nuolankumas padeda mums būti kantriems sau ir kitiems, kurie taip pat yra silpni. Kantrybė yra mūsų tikėjimo Viešpačiu,

dėkingumo už Jo pasitikėjimą mumis ir pasitikėjimo Jo pažadais išraiška.

Net kai nuoširdžiai atgailaujame dėl savo nuodėmių, gauname atleidimą ir vėl tampame švarūs, liekame silpni. Vis tiek esame pajungti ligoms, emocijoms, neišmanymui, polinkiams, nuovargiui ir pagundoms. *Bet ribotumai ir netobulumai nėra nuodėmės ir netrukdo mums būti švariems ir vertiems Dvasios.*

**KONSTRUKTYVAUS KALTĖS JAUSMO (DIEVIŠKO LIŪDESIO)
IR NUOLANKUMO SKYRIMAS NUO NENAUDINGOS GĖDOS KLASTOTĖS**

Konstruktyvus kaltės jausmas – dieviškas liūdesys dėl nuodėmės	Tikėjimas ir nuolankumas – Kristaus romumas silpnume	Destruktyvi gėda – nenaudinga klastotė
<p style="text-align: center;">Esame linkę:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Apgailestauti sulaužę moralės kodeksą. • Atgailauti, keisti savo mintis, širdį, elgesį. • Būti atviri, išpažinti savo kaltes, atlyginti žalą. • Augti ir mokytis. • Matyti save kaip iš prigimties gerus, vertingus. • Trokšti suderinti savo elgesį su savo pozityvia savimone. • Visiškai pasitikėti išperkančiąja Kristaus Apmokėjimo galia. 	<p style="text-align: center;">Esame linkę:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Jausti ramų pasitikėjimą ir savivertę nepaisant visų trūkumų. • Rizikuoti, kad augtume ir būtume naudingi. • Prisiimti atsakomybę už klaidas, trokšti pasitaisyti. • Pasimokyti iš klaidų ir bandyti vėl. • Lavinti humoro jausmą, džiaugtis gyvenimu ir kitais. • Matyti savo silpnybes kaip bendrumą su kitais. • Būti kantrūs kitų silpnybėms ir ydoms. • Vis labiau pasitikėti Dievo meile ir pagalba. 	<p style="text-align: center;">Esame linkę:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Jaustis niekam tikę, beviltiški. • Stengtis slėpti savo silpnybes nuo kitų. • Bijoti atskleisti savo silpnybes. • Dėl problemų kaltinti kitus. • Vengti rizikuoti, nesėkmę laikyti pažeminimu. • Varžytis ir lyginti save su kitais. • Gintis, užsispirti, dvejoti. • Būti sarkastiški ar per daug rimti. • Jaudintis dėl savo silpnumo ar pranašumo. • Bijoti Dievo atmetimo ir pasibjaurėjimo.

Silpnybės gali tapti stiprybėmis

Nors Šėtonas mūsų silpnybes stengiasi panaudoti, kad sugundytų mus nusidėti, Dievas gali panaudoti žmogaus silpnybes mums mokytis, stiprinti ir laiminti. Tačiau, priešingai mūsų norams ir viltims, Dievas ne visada „silpnybes paverčia stiprybėmis“ pašalindamas mūsų silpnybes. Kai Apaštalas Paulius ne kartą meldėsi, kad Dievas pašalintų „dyglį kūne“, kuriuo Šėtonas jį vargino, jam Dievas pasakė: „Gana tau mano malonės, nes mano galybė tampa tobula silpnume“ (2 Korintiečiams 12:7, 9).

Yra daug būdų, kuriais Viešpats silpnybes paverčia stiprybėmis. Nors Jis gali pašalinti silpnybę per dramatišką išgydymą, kurio vylėmės, iš savo patirties žinau, jog tai įvyksta gana retai. Pavyzdžiui, nematau įrodymų, kad Dievas pašalino Moronio silpnumą rašyme, minėtą žymiojoje Etero 12 skyriaus eilutėje. Taip pat Dievas gali silpnybes paversti stiprybėmis padėdamas mums kovoti su savo silpnybėmis, išsiugdyti deramą humoro jausmą ar požiūrį į jas ir palaipsniui jas šalinti. Stiprybės ir silpnybės dažnai būna susijusios (pavyzdžiui atkaklumo stiprybė ir buko užsispyrimo silpnybė), taip mes galime

mokytis vertinti stiprybę ir tramdyti ją lydinčią silpnybę.

Yra ir kitas, dar galingesnis, būdas, kuriuo Dievas silpnybes verčia stiprybėmis. Etero 12:37 Viešpats sako Moronui: „Dėl to, kad pamatei savo silpnumą, tu būsi padarytas stiprus, netgi atsisėsi toje vietoje, kurią aš paruošiau savo Tėvo buveinėse.“

Čia Dievas siūlo ne pakeisti Moronio silpnybes, bet pakeisti Moronį. Bandydamas įveikti žmogiškas silpnybes Moronis (ir mes) galėjo mokytis meilės, atjautos, romumo, kantrybės, drąsos, išvermės kentėjimuose, išminties, išvermingumo, atlaidumo, sugebėjimo greitai atsigauti, dėkingumo, išradingumo ir daugybės kitų dorybių, kurios daro mus panašesnius į Dangiškąjį Tėvą. Tai yra savybės, kurių šlifuoti ir atėjome į žemę, – Kristaus savybės, būtinos, kad galėtume gyventi dangaus buveinėse.

Niekur kitur Dievo meilė, išmintis ir išperkančioji galia nepasireiškia taip akivaizdžiai, kaip Jo sugebėjime paversti mūsų kovą su žmogiškomis silpnybėmis į neįkainojamas dieviškas savybes ir stiprybes, per kurias tampame panašesni į Jį. ■

Autorė gyvena Jutoje, JAV.

Vyresnysis
V. Kristoferis Vadelis
Iš Septyniiasdešimties

TYRA religija

Nesavanaudiška tarnystė, reiškianti pamiršti save, atsiliepti į kitų reikmes ir paaukoti savo gyvenimą tarnaujant kitiems, visada buvo bruožas, būdingas Jėzaus Kristaus mokiniams.

Evangelijos pagal Matą 11-ame skyriuje mokytojas pateikia mums svarbią pamoką – tiesiogiai *neatsako* į Jono Krikštytojo mokinių klausimą:

„Jonas, išgirdęs kalėjime apie Kristaus darbus, nusiuntė savo mokinius jo paklausti:

„Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?“

Jėzus atsakė: „Keliaukite ir apsakyskite Jonui, ką čia girdite ir matote:

aklieji praregi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi, kurtieji girdi, mirusieji prikeliama, vargdieniams skelbiama geroji naujiena“ (Mato 11:2–5).

Užuot pateikęs trumpą doktrininį paaiškinimą, patvirtinantį, kad Jis tikrai yra tas, „kuris turi ateiti“, Gelbėtojas pateikė savo atliktus darbus, savo tarnavimo pavyzdį.

2014 m. balandžio visuotinėje konferencijoje vyresnysis Ričardas G. Skotas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mums priminė: „Geriausiai tarnaujame mūsų Dangiškajam Tėvui teisiai veikdami kitus ir tarnaudami jiems. Geriausias kada nors žeme vaikščiojęs pavyzdys yra mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus.“¹

Nesavanaudiška tarnystė, reiškianti pamiršti save, atsiliepti į kitų reikmes ir paaukoti savo gyvenimą tarnaujant

kitiems, visada buvo bruožas, būdingas Jėzaus Kristaus mokiniams. Karalius Benjaminas daugiau nei prieš 100 metų iki Gelbėtojo gimimo mokė: „Tarnaudami savo artimiems, jūs tik tarnaujate savo Dievui“ (Mozijo 2:17).

Jokūbas mums primena, kad esminis tyros religijos požymis – tai tarnauti kitiems, „rūpintis našlaičiais ir našlėmis jų sielvarte“ (Jokūbo laiško 1:27). Tyra religija – tai daugiau nei vien tikėjimo deklaravimas; tai tikėjimo parodymas.

Mylėkime savo bendrakeleivius

1984 metų liepos viduryje, praėjus vos kelioms savaitėms po mūsų su Kerole jungtųjų Los Andželo Kalifornijos šventykloje, mudu važiavome į Jutą, kur aš norėjau pradėti savo karjerą, o Kerolė – užbaigti koledžo studijas. Važiavome atskirais automobiliais. Šiuose dviejuose automobiliuose vežėmės visą savo turtą.

Maždaug pusiaukelėje Kerolė privažiavo prie mano automobilio ir pradėjo man ženklais kažką sakyti. Tai buvo tada, kai dar nebuvo mobiliųjų, išmaniųjų telefonų, žinučių gaviklių ir tviterio. Per langą matydamas jos veido išraišką, supratau, kad ji blogai jaučiasi. Ji parodė, kad gali toliau vairuoti, bet man buvo neramu dėl savo nuotakos.

Kai priartėjome prie mažo Byverio miestelio Jutoje, ji vėl privažiavo prie mano automobilio. Mačiau, kad jai reikia sustoti. Ji negalavo ir nebegalėjo važiuoti toliau. Turėjome du automobilius, pilnus rūbų ir vestuvinių dovanų, bet, deja, – mažai pinigų. Viešbučio kambarys mums buvo per brangus. Nežinojau, ką daryti.

Nė vienas iš mūsų nebuvome buvę Byveryje, tad nebūdami tikri, ko ieškome, kelias minutes važiavome jo gatvėmis, kol pamačiau parką. Pasistatę automobilius stovėjimo aikštelėje, susiradome medį, kurio pavėsyje patiesiau antklodę, kad Kerolė galėtų pailsėti.

Po kelių minučių ji beveik tuščią stovėjimo aikštelę atvažiavo kitas automobilis ir sustojo prie dviejų mūsiškių. Iš automobilio išlipo maždaug mūsų motinų amžiaus moteris ir paklausė, ar kas atsitiko ir ar ji galinti padėti. Ji pasakė, kad važiuodama pro šalį pastebėjo mus ir pajuto, kad turinti sustoti. Kai paaiškinome savo padėtį, ji nedelsdama pakvietė mus važiuoti paskui ją į jos namus, kur galėsime ilsėtis tiek, kiek mums reikės.

Netrukus atsiradome patogioje lovoje vėsiamе jos namų rūsio miegamajame. Vos tik įsikūrėme, ši nuostabi sesuo pasakė turinti sutvarkyti keletą pavedimų ir kad keletą valandų būsime vieni. Ji pasakė, kad išalkę, galime naudotis viskuo, ką rasime virtuvėje, ir paprašė užrakinti paradines duris, jei išvyktume anksčiau, nei ji sugrįš.

Pamiegojusi Kerolė pasijuto geriau, ir mes iškeliavome neužsukę į virtuvę. Išvykome šiai maloniai moteriai dar negrįžus. Savo apgailstavimui, neužsirašėme adreso ir niekada deramai nepadėkojome mūsų gerajai samarietei, kuri sustojo ir svetingai priėmė į savo namus bėdon patekusius pakeleivius.

Kai mąstau apie šį patyrimą, mintyse iškyla Prezidento Tomo S. Monsono, kuris įkūnija Gelbėtojo priesaką „eik ir tu taip daryk“ (žr. Luko 10:37), žodžiai: „Negalime tikrai mylėti Dievo, jei nemylime savo bendrakeivių šioje žemiškoje kelionėje.“²

Kai tik sutinkame „bendrakeivius“ – kelyje ar namuose, žaidimų aikštelėje ar mokykloje, darbe ar bažnyčioje – kai stengiamės pamatyti ir veikti, mes panašėjame į Gelbėtoją, pakeliui laiminantį ir tarnaujantį.

Stenkimės

Vyresnysis Nylas A. Maksvelas (1926–2004) iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė:

„Priešingai nei brangus mūsų Gelbėtojas, mes tikrai negalime apmokėti žmonijos nuodėmių! Be to, mes tikrai negalime nešti visų mirtingųjų ligų, negalių ir sielvartų (žr. Almos 7:11–12).

Tačiau mažesniu mastu, kaip Jėzus ir kvietė, mes tikrai galime stengtis tapti netgi tokie, koks Jis yra (žr. 3 Nefio 27:27).“³

Kai stengsimės tapti tokie, koks yra Jis, nuoširdžiai trokšdami palaiminti savo „bendrakeivius“, mums bus suteikta progų užmiršti save ir pakylėti kitus. Šios progos dažnai gali būti nepatogios, bet tikrinančios, ar mūsų noras tapti kaip Mokytojas yra tikras; Jo pats didžiausias patarnavimas – beribis Apmokėjimas – tikrai nebuvo patogus. „Tačiau, – sako Jis, – Tėvui tebus šlovė, aš išgėriau ir užbaigiau savo paruošimus žmonių vaikams“ (DS 19:19).

Nuoširdus stengimasis panašėti į Gelbėtoją leis mums pamatyti tai, ko kitaip nepamatytume. Mūsų geroji samarietė gyveno arti Dvasios, todėl galėjo atsakyti į raginimą ir padėti bėdon patekusiems nepažįstamiesiems.

Pamatykime

Matyti dvasinėmis akimis – tai matyti dalykus tokiais, kokie jie yra iš tiesų, ir pastebėti poreikius, kurių kitaip nepastebėtume. Palyginime apie avis ir ožius nei palaimintieji, nei prakeiktieji neatpažino Gelbėtojo tuose, kurie buvo išalkę, ištroškę, nuogi ar kaliniai. Gavę atlygį jie klausė: „Kada gi mes tave matėme? [...]“ (žr. Mato 25:34–44.)

Tik tie, kurie matė dvasinėmis akimis, pastebėjo poreikį, veikė ir palaimino kenčiančius. Mūsų geroji samarietė pastebėjo poreikį, nes žiūrėjo dvasinėmis akimis.

Veikime

Galime pastebėti aplinkui esančius poreikius, bet jaustis netinkami atsiliepti, manydami, kad to, ką galime pasiūlyti, nepakaks. Kai stengiamės tapti tokie kaip Jis ir

kai dvasinėmis akimis matome bendrakeleivių poreikius, privalome pasitikėti, kad Viešpats gali padaryti darbą per mus, o tada – veikti.

Eidami į šventyklą Petras ir Jonas pastebėjo „apsigimusį luošą vyrą“, kuris paprašė jų išmaldos (žr. Apaštalų darbų 3:1–3). Petro atsakymas yra pavyzdys ir kvietimas visiems mums:

„Sidabro nei aukso aš neturiu, bet ką turiu, tą duosiu. Jėzaus Kristaus Nazariečio vardu kelkis ir vaikščiok!“

Ir, paėmęs už dešinės rankos, pakėlė jį“ (Apaštalų darbų 3:6–7).

Mes galime veikti skirdami savo laiką ir talentus, gerą žodį ar stiprius pečius. Kai stengiamės ir pastebime, būsim atvesti į aplinkybes ir situacijas, kur galėtume veikti ir laiminti žmones. Mūsų geroji samarietė veikė. Ji priėmė mus į savo namus ir suteikė tai, ką turėjo. Iš esmės, ji tarsi pasakė: „Ką turiu, tą duosiu.“ Būtent to mums reikėjo.

Prezidentas Monsonas mokė tokių pačių principų:

„Kiekvienas iš mūsų savo žemiškojo gyvenimo kelio-
nėje nueis savąjį Jericho kelią. Koks bus tas patyrimas?

Koks bus mano patyrimas? Ar ir man nepavyks pamatyti to, kuris krito tarp plėšikų ir kuriam reikia mano pagalbos? O jums?

Ar būsiu tas, kuris mato sužeistąjį ir girdi jo maldavimą, bet pereina į kitą kelio pusę? O jūs?

Ar būsiu tas, kuris mato, girdi, sustoja ir padeda? O jūs? „Jėzus paliko mums devizą: „Eik ir tu taip daryk.“ Kai paklūstame tam priesakui, mūsų amžinybės perspektyvoje atsiveria retai prilygstamo ir niekada nepranokstamo džiaugsmo vaizdas.“⁴

Kai stengdamiesi, matydami ir veikdami tapsime panašesni į Gelbėtoją, įsitikinsime karaliaus Benjamino žodžių teisingumu: „Tarnaudami savo artimiesiems, jūs tik tarnaujate savo Dievui“ (Mozijo 2:17). ■

IŠNAŠOS

1. Ričardas G. Skotas, „Aš daviau jums pavyzdį“, 2014 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
2. Tomas S. Monsonas, „Meilė – Evangelijos esmė“, 2014 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
3. Neal A. Maxwell, „Apply the Atoning Blood of Christ,“ *Ensign*, Nov. 1997, 22.
4. Thomas S. Monson, „Your Jericho Road,“ *Ensign*, May 1977, 71.

NUOŠIRDŽIAI STENKIS

MATYK DVASINĖMIS AKIMIS

VEIK IR LAIMINK

함께 합소서
Need That Every Hour

신소프신
우쿠슬하

없기되소

„O VIEŠPATIE, Tavęs kas valandą man reik“

*Kai nebežinojome, ko dar galėtume mokytis,
mano porininkas pasiūlė sugiedoti šią giesmę.*

Džonatanas H. Vestoveris

Kai tarnavau misijoje Balsane, Korėjoje, vieną ma-
loniā sekmadienio popietę mudu su porininku po
bažnyčios atsisveikinome su nariais ir jau norė-
jome eiti skleisti Evangelijos, kai apylinkės misijos vadovas
pristatė mums 12-metį berniuką Kong Sung–Džiuną. Tą
dieną jis atėjo į bažnyčią ir norėjo daugiau sužinoti apie
Evangeliją.

Žinoma, mes džiaugėmės galimybe jį mokytis, bet man
buvo neramu mokytis mažametį. Mes nusprendėme gauti jo
tėvų leidimą, taigi paskambinau į Kong Sung–Džiuno na-
mus ir trumpai pakalbėjau su jo mama Pak Mi–Jang. Mano
nuostabai, ji atsakė, kad džiaugiasi, jog sūnus nori lankyti
bažnyčią, ir kad ji būtų laiminga, jei ateitume jo mokytis.

Netikėti besidomintieji

Kitą vakarą atvykome į to berniuko namus pasiruošę
mokytis. Nustebome sužinoję, kad Pak Mi–Jang norėtų,
kad mokytume ir jos dukrą Kong Su–Jin. Kadangi buvome
svetimšaliai, pamokose norėjo dalyvauti ir Pak Mi–Jang.
Žinoma, džiaugėmės galimybe mokytis visus, kurie norėjo
klausyti.

Po to, kai mus pavaišino, susėdome ir ėmėme kalbėtis.
Pak Mi–Jang norėjo prieš pamoką geriau su mumis susi-
pažinti ir papasakoti apie savo šeimos aplinkybes. Ji pa-
pasakojo apie neseniai patirtus išbandymus ir sunkumus,
įskaitant sūnaus kovą su vėžiu. Jis sėkmingai praėjo ra-
dioterapijos kursą, ir vėžys atsitraukė, bet gydytojai įspėjo,
kad jis gali bet kada atsinaujinti. Šeimai tai buvo didelė
našta. Tai buvo darbininkų šeima, ir tėvas turėjo labai sun-
kiai dirbti, kad aprūpintų juos pastoge ir maistu.

Buvau sukrėstas ir nuliūdintas, kad jiems tenka patirti
tiek išbandymų. Gyvenimas jiems nebuvo lengvas, bet
šeimos narių artumas čia buvo kur kas akivaizdesnis nei
kitose mano matytose Korėjos šeimose. Tai daug pasako
tokioje į šeimą orientuotoje visuomenėje kaip Korėja. Tą
vakarą iš jų namų išėjome geriau susipažinę su šia ypatinga
šeima ir pasidalinę su jais Evangelijos žinia.

Tą savaitę su porininku dar kelis kartus sugrįžome mo-
kyti ir kiekvieną kartą patyrėme tokią pat šilumą ir dos-
numą, kaip ir per pirmą apsilankymą. Kai ėmėme kalbėti
krikšto tema, abu vaikai labai troško prisijungti prie Baž-
nyčios. Tačiau mama nerodė tokio entuziazmo. Nors mūsų

mokymai paveikė ją, ir ji vylėsi, kad jie tikri, ji nesijautė galinti priimti ir laikytis įsipareigojimų, kurių reikalavo prisijungimas prie Bažnyčios. Be to ji manė, kad jai nedėrėtų krikštytis be savo vyro, su kuriuo mes dar nebuvo susitikę. Tačiau ji labai norėjo toliau susitikinėti su mumis ir kartu su vaikais lankytis bažnyčioje.

Baigiantis antrai mokymo jos namuose savaitei, susitikome su jos vyru Kong Kuk-Vonu – nuolankiu, maloningu ir dosniu žmogumi. Jis kartu su mumis išklausė kelias paskutines pamokas ir iš karto patikėjo viskuo, ko mokėme, įskaitant tokias doktrinas, kaip dešimtinė ir Išminties Žodis, kurios kitiems dažnai atrodo sunkios. Nors jų finansinė padėtis buvo skurdi, jie pradėjo mokėti dešimtinę. Vienintelė kliūtis tėvui buvo būtinybė dirbti sekmadieniais. Kiekvieną sekmadienį jis dirbo Seulo tarptautiniame oro uoste, taigi negalėjo lankytis Bažnyčioje su savo šeima. Nors jo darbo grafikas buvo nepalankus, jis ir jo žmona rado galimybę kitą sekmadienį dalyvauti savo vaikų krikšte.

Po vaikų krikšto mes toliau dažnai susitikinėjome tos šeimos namuose. Surengėme šeimos namų vakarą, dalinomės Raštų ištraukomis bei pakylėjančiais liudijimais ir supažindinome juos su apylinkės nariais. Tačiau tėvai, nors buvo nuolat mokomi Evangelijos, nepriartėjo prie krikšto.

Tuo metu mano porininkas buvo perkeltas tarnauti kitur, o naujasis buvo ką tik iš misionierių ruošimo centro. Jis buvo kupinas tikėjimo, energijos ir entuziazmo, ir man buvo tikrai nelengva spėti su juo. Po keleto susitikimų su Kong Kuk-Vonu ir Pak Mi-Jang porininkas manęs paklausė, ar mes su ankstesniu porininku pasninkavome su jais. To nebuvo darę. Iš tikrųjų, net tokia mintis man nebuvo atėjusi. Taigi, mes susitikome su šeima ir pasiūlėme pasninką. Apstulbau sužinojęs, kad jie abu patys periodiškai pasninkaudavo dėl savo sūnaus sveikatos ir dėl darbo

Kai pabaigėme paskutinį posmelį, kambaryje buvo stipri Dvasia. Pak Mi-Jang pažvelgė man tiesiai į akis ir tarė: „Man reikia pasikrikštyti.“

grafiko pasikeitimo, kad Kong Kuk-Vonas galėtų lankyti bažnyčią. Kai mudu su porininku prisijungėme prie jų pasninko, į mūsų maldas buvo atsakyta ir Kong Kuk-Vono darbo grafikas buvo pakeistas. Bet Pak Mi-Jang vis dar neketino krikštytis.

Įkvėpta mintis

Tada mano porininkui kilo kita puiki mintis. Jis išsitraukė savo kišeninį giesmyną ir paklausė, ar galėtume kartu su jais pagiedoti. Nors jau buvome kartu giedoję, niekada

nemačiau, kad giedotų Pak Mi–Jang. Maniau, kad ji nemėgsta giedoti arba kad muzika jai neįprasta. Mano porininkas paklausė, ar ji turi mėgstamiausią giesmę, ir, mano nuostabai, ji susigraudinusi atsakė, kad nuo tada, kai dar buvo maža mergaitė, jos mėgstamiausia giesmė yra „O Viešpatie, Tavęs kas valandą man reik“ (*Giesmės ir vaikų dainos*, p. 12). Mes pradėjome giedoti keturiais balsais: tėvas giedojo melodiją, mama alto, mano porininkas tenoro, o aš boso partiją.

Kambaryje buvo stipri dvasia. Kai giedojome trečiąją posmelį, ją apėmė emocijos, ir jos balsas iškrito mums toliau giedant:

*[...] O Viešpatie, Tavęs
kas valandą man reik.*

*Džiaugsme ar bėdoje
ateik ir neišeik.*

*Man reik, Tavęs man reikia,
Dieve maloningas,
Palaimos aš kreipiuos
Į Tavę meilingai.*

Kai užbaigėme paskutinį ketvirtą posmelį, ji kūkčiojo. Vyro guodžiama ji galiausiai nusiramino. Ji pažvelgė man tiesiai į akis ir tarė: „Man reikia pasikrikštyti.“

Sekmadienio popietę įvykęs Kong Kuk–Von ir Pak Mi–Jang krikštas buvo vienas dvasingiausių per visą mano misiją. Programoje dalyvavo jų vaikai, ir daugelis vietinių narių atėjo, kad išreikštų savo palaikymą naujais savo apylinkės atsivertusiųjų šeimai. Mudu su porininku atlikome

ypatingą muzikinį numerį – „O Viešpatie, Tavęs kas valandą man reik“.

Galiausiai aš baigiau savo misiją ir grįžau namo. Po vienerių studijų metų grįžau į Korėją vasaros praktikai ir kiekvieną savaitgalį stengiausi aplankyti daug ypatingų draugų ir šeimų, kuriuos buvau sutikęs per savo misiją. Po kelių savaitių sugrįžau į Balsaną ir susitikau su šia ypatinga šeima. Atvykęs į jų namus, pastebėjau, kad kažko trūksta – jų sūnaus. Su ašaromis akyse Pak Mi–Jang pranešė man, kad jų sūnui, sulaukus keturiolikos, vėžys atsinaujino ir įveikė jį.

Kai bandžiau išreikšti užuojautą ir įveikti sielvartą savo širdyje, Kong Kuk–Vonas patikino, kad viskas bus gerai. Jie mylėjo Evangeliją, ištikimai lankė bažnyčią ir laukė dienos, kada jų šeima galės Seulo Korėjos šventykloje būti užantspauduota laikui ir visai amžinybei. Kad ir kaip sielvartavo, šeima žinojo, kad, jie vėl matys Kong Sung–Džiuną ir vėl bus kartu. Pak Mi–Jang taip pat man pasakė, kad kasdienis giesmių giedojimas padėjo jai rasti stiprybės ištovėti ir jausti lydinčią Dvasios teikiamą ramybę.

Tą vakarą išėjęs iš jų namų, aš vėl prisiminiau Pak Mi–Jang mėgstamiausios giesmės žodžius. Esu dėkingas, kad Dangiškasis Tėvas palaimino tą šeimą ramybe po Kong Sung–Džiuno mirties. Ypač esu dėkingas už Dvasios vaidmenį Pak Mi–Jang atsivertime, kuris leido šeimai pasiruošti amžiniams šventyklos palaiminimams. ■

Autorius gyvena Jutoje, JAV.

GIESMĖS RAMINA GEDINČIUS

„Kartais geriausi pamokslai pasakomi per giesmes. Giesmės skatina mus atgailauti ir daryti gerus darbus, ugdo tikėjimą ir liudijimą, guodžia prislėgtuosius, ramina gedinčius ir įkvepia mus ištverti iki galo.“

*“First Presidency Preface,”
Hymns, IX.*

**Prezidentas
Boidas K. Pakaris**
Dvylikos
Apaštalių
Kvorumo
Prezidentas

Nesavanaudiška ir šventa Gelbėtojo auka

*Viešpats visada pasiruošęs padėti.
Jis iškentėjo ir atliko bausmę už jus;
jums tereikia priimti Jį,
kaip savo Išpirkėją.*

Visi mes gyvename iš dvasinio kredito. Vienaip ar kitaip mūsų skola vis auga ir auga. Jei reguliariai ją apmokate, jums nėra ko labai jaudintis. Netrukus pradėsite suvokti ir sužinote, kad priešaky jūsų laukia atsiskaitymo diena.

Išmokite reguliariai apmokėti savo dvasinę skolą, užuot leidę jai užtraukti palūkanas ir baudas.

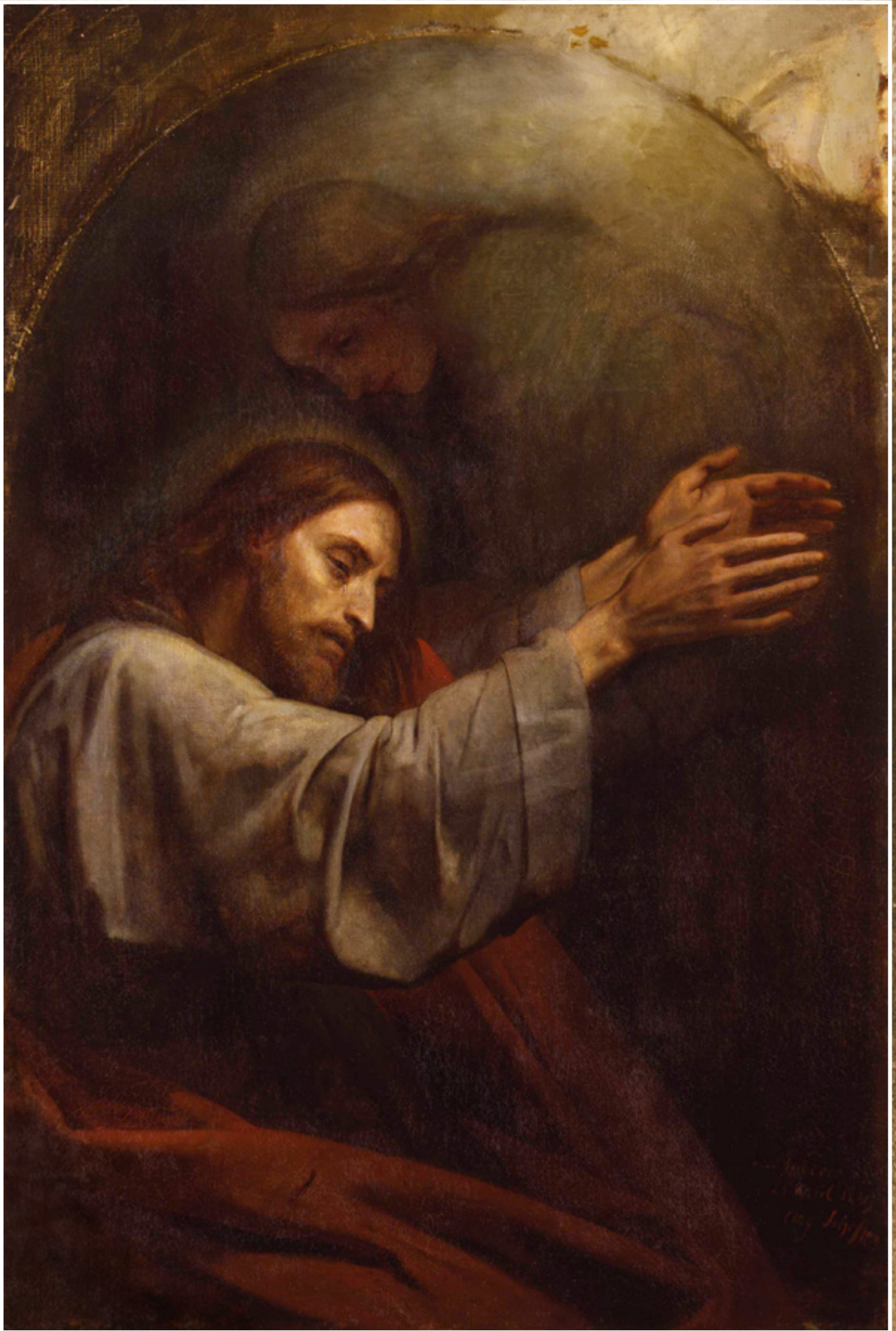
Kadangi esate bandomi, tikėtina, jog darysite klaidų. Manau, kad savo gyvenime jau esate padarę dalykų, dėl kurių

apgailestaujate, dalykų, už kuriuos net negalite atsiprašyti, kurių negalite ištaisyti; taigi nešate našą. Atėjo laikas pavartoti žodį *kaltė*. Ji gali sutepti, kaip nenuplaunamas rašalas, ir jos negalima lengvai pašalinti. Kaltės įvaikis yra nusivylimas, apgailestavimas

dėl prarastų palaimų ir galimybių.

Jei jus kamuoja kaltė, jūs panašus į Mormo Knygoje aprašytus žmones, apie kuriuos pranašas rašė: „Dėl jų nedorybės, bažnyčia pradėjo silpti; ir jie pradėjo nebetikėti pranašystės dvasia ir apreiškimo

dvasia; ir Dievo teismai žvelgė jiems į veidą“ (Helmano 4:23).

Kaltės problemą dažnai bandome spręsti sakydami vienas kitam ar sau, jog tai nesvarbu. Bet kažkodėl giliai širdyje tuo netikime. Netikime ir savimi, jei tai sakome. Mes puikiai žinome. Tai svarbu!

Pranašai visada mokė atgailauti. Alma sakė: „Ir štai jis ateina išpirkti tų, kurie krikštysis atgailai, per tikėjimą jo vardu“ (Almos 9:27).

Alma tiesiai pasakė savo nuklydusiam sūnui: „Atgaila žmogui negalėtų būti suteikta, jeigu nebūtų bausmės, tokios pat amžinos, kaip ir sielos gyvenimas, pridėtos kaip priešingybė laimės planui“ (Almos 42:16).

Yra du žemiškojo gyvenimo tikslai. Pirmasis tikslas – gauti kūną, kuris, jei norėsime, galės būti išvalytas, išaukštintas ir gyventi amžinai. Antrasis tikslas – būti išbandytiems. Išbandymų metu neišvengiamai darysime klaidų. Bet jei norėsime, galėsime iš savo klaidų mokytis. „Jei sakytume, kad nesame nusidėję, darytume jį melagiu, ir nebūtų mumyse jo žodžio“ (1 Jono 1:10).

Gal jaučiatės menkas protu ir kūnu, neramus ir slegiamas kai kurių dvasinių skolų, pažymėtų prierašu „terminas praėjo“. Kai tylaus apmąstymo akimirkomis liekate akis į akį su savimi (ko daugelis stengiamės išvengti), ar randate nesutvarkytų, jums nerimą keliančių dalykų? Ar kas nors slegia jūsų sąžinę? Ar dar jaučiatės daugiau ar mažiau kalti dėl menkų ar rimtų dalykų?

Pernelyg dažnai gauname laiškų iš tų, kurie yra padarę tragiškų klaidų ir jaučiasi prislėgti. Jie maldauja: „Ar galiu gauti atleidimą? Ar galiu pasikeisti?“ Atsakymas yra taip!

Apaštalas Paulius mokė korintiečius: „Jums tekė išmėginimai tėra žmogiški. Dievas ištikimas. Jis neleis jūsų mėginti virš jūsų jėgų, bet su išmėginimu duos ir išeitį, kad galėtumėte atsilaikyti“ (1 Korintiečiams 10:13).

Evangelija moko, kad palengvėjimą nuo kančios ir kaltės galime gauti per atgailą. Išskyrus kelis – vos kelis atvejus, – kurie užtraukia pražūtį pažinusiems pilnatvę, nėra tokio įpročio, priklausomybės, maišto, prasižengimo, nusikaltimo didelio ar mažo, kurio neapimtų visiško atleidimo pažadas. Kad ir kas būtų atsitikę jūsų gyvenime, Viešpats yra paruošęs jums kelią sugrįžti, jei tik klausysite Šventosios Dvasios paraginimų.

Kai kuriuos kamuoja primygtiniai raginimai, prote vis besikartojanti pagunda, galbūt norinti tapti įpročiu, o po to priklausomybe. Esame linkę į kai kuriuos prasižengimus, nuodėmes ir pasiteisinimus, kad mes nekalti, nes, neva, tokie jau gimėme. Papuolame į spąstus, o tada kyla ta graužatis ir kančia, kurią tik Gelbėtojas gali išgydyti. Jūs turite galią sustoti ir būti išpirkti.

Šėtonas puola šeimą

Prezidentas Marionas G. Romnis (1897–1988) kartą man tarė: „Pasakyk jiems ne tik taip, kad jie suprastų; pasakyk jiems taip,

kad jie negalėtų suprasti klaidingai.“

Nefis sakė: „Nes mano siela gėrisi aiškumu; nes taip Viešpats Dievas dirba tarp žmonių vaikų. Nes Viešpats Dievas duoda šviesą supratimui“ (2 Nefio 31:3).

Todėl atidžiai klausykite! Kalbėsiu aiškiai, kaip žmogus, pašauktas ir įpareigotas tai daryti.

Žinote, kad yra priešininkas. Raštuose jis apibūdinamas tokiais žodžiais: „Ta senovinė gyvatė, kuri yra velnias, [...] visų melų tėvas“ (2 Nefio 2:18). Jis buvo numestas žemyn jau pradžioje (žr. DS 29:36–38) ir negavo mirtingo kūno. Tad jis prisiekė sužlugdyti „didįjį laimės planą“ (Almos 42:8) ir tapo viso teismo priešiu. Savo puolimą jis nukreipia į šeimą.

Jūs gyvenate laikais, kai pasaulį šluoja pornografijos rykštė. Sunku jos išvengti. Pornografija nukreipta į tą jūsų prigimties dalį, per kurią galite kurti gyvybę.

Pasidavimas pornografijai veda prie sunkumų, ištuokos, ligų ir daugybės kitų problemų. Pornografijoje nėra nieko nekalto. Rinkti jos produkciją, žiūrėti ją ar nešiotis ją bet kuria forma yra tas pats, kas kuprinėje nešiotis barškuolę. Ji apnuogina jus neišvengiamam dvasinės gyvatės kirčiui, kurio metu bus įšvirkšti mirtini nuodai. Šiuolaikiniame pasaulyje žmogui gali atrodyti, kad jis gali beveik nekaltai gyventi jos aplinkoje, skaityti ar žiūrėti ją be tragiškų pasekmių. Jei tai darote, įspėju, kad liautumėtės. Liaukitės nedelsdami!

Mormono Knygoje mokoma, kad visi žmonės yra „pakankamai išmokyti, kad pažintų,

Visuose žmonių metraščiuose aprašytas vienintelis Asmuo, kuris būdamas visiškai nekaltas galėjo atkentėti už visos žmonijos nuodėmes ir kaltes.

kas gera ir kas pikta“ (2 Nefio 2:5). Tai liečia ir jus. Jūs žinote, kas teisu, o kas neteisu. Būkite labai atsargūs, kad neperžengtumėte tos ribos.

Nors daugumą klaidų galime asmeniškai išpažinti Viešpačiui, yra prasižengimų, kurie reikalauja papildomų veiksmyų atleidimui gauti. Jei padarėte rimtų klaidų, pasikalbėkite su vyskupu. Kitais atvejais pakaks paprastos išpažinties, tylios ir asmeninės. Bet atminkite, kad nuostabus atleidimo rytas neateis iš karto. Jei iš pradžių vėl suklupote, nepasiduokite. Pessimizmo įveikimas yra išbandymo dalis. Nepasiduokite. Kaip jau patariau aukščiau, išpažinę ir palikę savo nuodėmes, nesižvalgykite atgal.

Gelbėtojas kentėjo už mūsų nuodėmes

Viešpats visada pasiruošęs padėti. Jis iškentėjo ir atliko bausmę už jus; jums tereikia priimti Jį kaip savo Išpirkėją.

Kaip žmonės, galime ir nesuprasti, iš tikrųjų, negalime suprasti, *kaip* Gelbėtojas įvykdė savo pasiaukojantį Apmokėjimą. Bet šiuo metu svarbiau ne *kaip*, o *kodėl* Jis pasiaukojė. Kodėl Jis padarė tai dėl jūsų, dėl manęs, dėl visos žmonijos? Jis tai padarė iš meilės Dievui ir visai žmonijai. „Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti“ (Jono 15:13).

Getsemanėje Kristus atsitraukė nuo savo Apaštalų melstis. Mes nepajėgūs suvokti, kas įvyko. Bet mes tikrai žinome, kad Jis atliko Apmokėjimą. Jis buvo pasiryžęs paimti ant savęs viso pasaulio klaidas, nuodėmes ir kaltes, abejones ir baimes. Jis kentėjo už mus, kad mums

nereikėtų kentėti. Daugelis mirtingųjų kentėjo ir patyrė skausmingą, siaubingą mirtį. Bet Jo agonija pranoko viską.

Sulaukęs šio amžiaus, supratau, ką reiškia fizinis skausmas – tai tikrai ne juokas. Niekas neišeina iš šio gyvenimo nepatyręs mažiau ar daugiau kančių. Bet kai suvokiui, kad sukėliau kančių kitam, mano kančia būna nepakeliama. Būtent tada paragauju truputėlį agonijos, kurią Getsemanės sode patyrė Gelbėtojas.

Jo kančia skyrėsi nuo visų kitų kančių, nes Jis užsikrovė visas bet kada žmonijai paskirtas bausmes. Tik pagalvokite! Jis neturėjo skolų. Jis nepadarė nieko blogo. Tačiau Jis iškentėjo visą susikaupusią kalnę, širdgėlą ir sielvartą, skausmą ir pažeminimą, visas protines, emocines ir žmogui žinomas fizines kančias. Visuose žmonijos metraščiuose aprašytas vienintelis Asmuo, kuris būdamas visiškai nekaltas galėjo atkentėti už visos žmonijos nuodėmes ir kaltes, ištvirti visą jų išpirkimo proceso skausmą.

Jis sumokėjo Savo gyvenimu ir pasakė „Tai aš, kuris imu ant savęs pasaulio nuodėmes“ (Mozijo 26:23). Jis buvo nukryžiuotas. Jis numirė. Niekas negalėjo atimti iš Jo gyvybės. Jis sutiko numirti.

Visiškas atleidimas yra įmanomas

Jei suklypote, ar net kurį laiką buvote pradžuvę, jei jaučiate, kad priešininkas laiko jus vergovėje, galite žengti pirmyn su tikėjimu ir

daugiau nebeklaidžioti pasaulyje. Yra žmonių, kurie pasiruošę vesti jus atgal į ramybę ir saugumą. Būtent Dievo malonė, kaip pažadėta Raštuose, ateina „po to, kai mes padarome viską, ką galime“ (2 Nefio 25:23). Tokia galimybė man yra vertingiausia žinia.

Pažadu, kad tas nuostabus atleidimo rytas gali išaušti. Tada jūsų gyvenime vėl tarsi saulė patekės „Dievo ramybė, pranokstanti bet kokį supratimą“ (Filipiečiams 4:7), ir [...] Jis nuodėmės daugiau nebeatmins (Žr. Jeremijo 31:34). Kaip tai žinosite? Žinosite! (Žr. Mozijo 4:1–3.)

Apie tai ir atėjau mokyti tų iš jūsų, kurie turite bėdų. Jis ateis ir išspręs problemą, kurios jūs negalite išspręsti. Bet jūs turite padaryti savo dalį. Jos nepadarius, tai neįvyks. Jis yra labai maloningas valdovas – Jis sumokėjo būtiną kainą, bet Jis nori, kad padarytumėte tai, ką jūs turite padaryti, net jei tai skausminga.

Myliu Viešpatį ir myliu Jį siuntusį Tėvą. Savo nusivylimo, nuodėmės ir kaltės naštas galime padėti priešais Jį, ir Jo malonin-gomis sąlygomis ties kiekvienu mūsų sąskaitos punktu gali būti parašyta „visiškai apmokėta“.

Viešpats sako: „Eikite šen, ir drauge pasvarstykime. Esate paraudę nuo nuodėmių, bet aš išbalinsiu jus kaip sniegą. Jūsų nuodėmės raudonos it kraujas, bet jos gali tapti baltos it vilna.[...] Jeigu, – tęsia Izaijas,– dėsitės į širdį ir paklusite“ (Izaijo 1:18–19).

Ateikite pas Jį

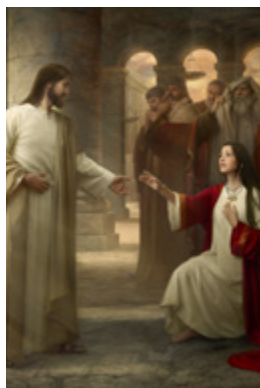
Raštų ištrauka „mokykis išminties savo jaunystėje; taip, mokykis savo jaunystėje laikytis Dievo įsakymų“ (Almos 37:35) yra kvietimas su pažadu dėl ramybės ir apsaugos nuo priešininko. „Niekas tegul neniekina tavo jaunystės. Tiktai pats būk tikintiesiems pavyzdys žodžiu, elgesiu, meile, tikėjimu, skaudumu“ (1 Timotiejui 4:12).

Nesitikėkite, kad jūsų gyvenime viskas vyks sklandžiai. Netgi tiems, kurie gyvena, kaip dera, kartais gali būti tiesiog priešingai. Kiekvieną gyvenimo iššūkį sutikite su optimizmu, neabejodami. Taip turėsite ramybę ir tikėjimą, kurie išlaikys jus dabar ir ateityje.

Tiems, kurie dar neturi visų palaimų, kurių norite ir kurių jums reikia, tvirtai pareiškiu, kad jūs, ištikimieji, galite gauti visus potyrius ir galimybes, būtinas išpirkimui ir išgelbėjimui. Likite verti; nepraraskite vilties, būkite kantrūs ir melskitės. Yra būdas viską atitaisyti. Šventosios Dvasios dovana jus ves ir vadovaus jūsų veiksmams.

Jei esate tas, kurį kamuoja kaltė, nusivylimas ar depresija dėl padarytų klaidų ar dar negautų palaimų, perskaitykite patikinančius giesmės „Eikit pas Jėzų“ žodžius:

*Eikit pas Jėzų jūs, iškankinti
Nuodėmių, skausmo, vargo, ligų.
Jis jus atves į saugųjį uostą,
Ten pailsėsit nuo jų.*

*Savo nusivylimo,
nuodėmės ir kaltės
naštas galime
padėti priešais
Jį, ir Jo malonin-
gomis sąlygomis
ties kiekvienu
mūsų sąskaitos
punktu gali būti
parašyta „visiškai
apmokėta“.*

*Eikit pas Jėzų, Jis visad girdi
Jūs nuoširdžius pagalbos šauksmus.
Meiliai suras jus, švelniai parves jus,
Į gėrio šviesą visus.*

*Eikit pas Jėzų, Jis išklauskys jus,
Meilės maldauskit siela visa.
Argi nežinot, kad angelai Jo
Budi šalia visada.¹*

Tvirtinu, kad, kaip ir mano Broliai Apaštalai, esu ypatingas Viešpaties Jėzaus Kristaus liudytojas. Tas liudijimas sustiprėja kaskart, kai savyje ar kituose jaučiu apvalantį Jo šventos aukos poveikį. Mano ir mano Brolių liudijimas yra tikras. Mes pažįstame Viešpatį. Savo pranašams, regėtojams ir apreiškėjams Jis ne svetimas.

Suprantu, kad nesate tobuli, bet einate tuo keliu. Būkite drąsūs. Žinokite, kad bet kuris žmogus, turintis kūną, yra stipresnis už tą, kuris jo neturi.² Šėtonas negavo kūno. Taigi, susidūrę su pagundomis, žinokite, kad galite įveikti visas pagundas, jei pasinaudosite Adomui ir Ievai suteikta ir šiai kartai perduota valios laisvė.

Jei žvelgsite į priekį su viltimi ir troškimu daryti tai, ko Viešpats norėtų, padarysite būtent tai, ko iš jūsų ir tikimasi. ■

*Iš kalbos „Tiesos, kurias labiausiai verta žinoti“, pasakytos
Brigamo Jango universitete 2011 m. lapkričio 6 d. Visą anglišką tekstą galite rasti speeches.byu.edu.*

IŠNAŠOS

1. Žr. „Come unto Jesus,” *Hymns*, no. 117.
2. Žr. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 211.

GIEDOK SAVO MĖGSTAMĄ GIESMĘ

Buvau ką tik pagimdžiusi mūsų dukrelę Rebeką. Gimdymas buvo sunkus, ir buvau nusikamavusi.

Kai Rebeka buvo paduota man ant rankų, mane apėmė nepaprastas jausmas, kad turiu sugiedoti savo mėgstamą giesmę „Dievo vaikas aš“ (*Giesmės ir vaikų dainos*, p. 58). Iš pradžių mintyse atsakiau: „Ne, aš per daug pavargusi. Pagiedosiu jai vėliau.“ Bet mintis atėjo vėl. Taigi, nors buvau nusikamavusi, ėmiau giedoti pirmą posmelį. Prie manęs prisijungė mano vyras ir mama.

Kai baigėme giedoti, kambaryje pajutau ypatingą jausmą. Net gydytojos, kuri iki tol elgėsi profesionaliai ir gana oficialiai, veidu riedėjo ašaros. Ji padėkojo, kad pagiedojome tokią nuostabią giesmę. Ji pasakė, kad per

visus tuos metus, kai priiminėja kūdikius, dar niekada nesijautė taip, kaip šią akimirką.

Aš apgalvojau tą potyrį ir mažčiau, ar neturėčiau surasti giesmės įrašo ir padovanoti jai. Deja, pasinėriau į gyvenimo rūpesčius ir užmiršau apie tai.

Po to atėjo mano pogimdyminės apžiūros diena. Kai gydytoja įėjo į kambarį, jos veidas švytėjo ir ji mane apsikabino. Ji pasakė, kad ta daina neišgina jai iš galvos ir kad ji net pabandė susirasti ją internete, kad galėtų padainuoti savo šeimai. Tada Šventoji Dvasia man priminė, kad turėjau jai gauti tos dainos įrašą. Pažadėjau, kad per savaitę sugrįšiu su ta daina.

Tą vakarą meldžiau pagalbos, kad surasčiau jai

geriausiai tinkančią aranžuotę. Rytojaus popietę užsakiau kompaktinę plokštelę su ta daina. Kai po kelių dienų ji atvyko paštu, nekantravau ją įteikti gydytojai.

Gydytoja labai džiaugėsi ją gavusi ir padėkojo už dovaną. Ji man pasakė, kad nežino kodėl, bet jaučia, kad labai svarbu šia daina pasidalinti su savo šeima. Mums besikalbant, pasakiau jai ne tik, kad ta daina man labai patinka, bet ir paliudijau apie paprastas tiesas, kurių ji moko.

Tądien važiuodama namo, jaučiau mūsų Dangiškojo Tėvo meilę vienai iš Jo dukterų – mano gydytojai. Jis pažįsta ir myli ją. Jis nori, kad ji suprastų, kad ir ji gali sugrįžti vėl gyventi su Juo. ■

Andžela Olsen Senter, Ohajo valst., JAV

Kai baigėme giedoti, gydytojos, kuri iki tol elgėsi profesionaliai ir gana oficialiai, veidu riedėjo ašaros.

Kodėl Dangiškasis Tėvas ne visuomet stebi ir įspėja mus?

JO PAŽADAS APIE „VISUOMET“

Kai sėdėjau sakramento susirinkime apmąstydamą duonos palaiminimo maldą, mano galvoje vis sukosi žodžiai: „kad jo Dvasia visuomet būtų su jais“ (Moronio 4:3; DS 20:77).

„Visuomet“ – ne tik kartais. Tad kodėl prieš keletą mėnesių mudu su vyru nebuvo įspėti, kaip apsaugoti savo 11-os metų sūnų nuo žūties jo dviračiui susidūrus su automobiliu? Kodėl Dangiškasis Tėvas ne visuomet stebi ir įspėja mus?

Pradinukų organizacijoje išmokau ir tikėjau, kad Šventoji Dvasia mus saugo. Ji kalba tyliai ramiu balsu, sergėdama, vesdama ir įspėdama apie pavojų. Ši mintis nedavė man ramybės nuo tada, kai žuvo Benas. Labai jo ilgėjaisi, o mano širdis iki skausmo troško supratimo ir nuraminimo.

Kur buvo mane turėjęs įspėti balsas? Kur buvo Šventoji Dvasia? Maniau, kad darėme viską, kad būtume teisūs. Mokėjome dešimtinę, lankėme susirinkimus ir tarnavome, kur tik buvome prašomi. Toli gražu nebuvo tobuli, bet rengdavome šeimos namų vakarus ir Raštų studijavimo valandėles. Mes stengėmės.

Kartą man sėdint Paramos bendrijos klasėje mokytoja papasakojo apie artimą giminaitę. Laukdama prie švie-soforo giminaitė aiškiai pajuto raginimą likti vietoje, kai užsidegs žalia šviesa. Ji pakluso raginimui ir beveik akimirksniu per sankryžą, per raudoną šviesą, pralėkė didelis sunkvežimis. Jei ji nebūtų išgirdusi to balso ir paklūsusi jam, ji ir jos vaikai būtų sužaloti, o gal ir žuvę.

Tas pasakojimas stipriai mane paveikė, bet kai apsiašarojusi ketinau pakilti ir išeiti iš kambario, mane užliejo

nuostabus paguodos jausmas. Nurimau suvokusi, kad Šventoji Dvasia tikrai buvo su manimi. Mano atveju Ji pasireiškė ne kaip įspėjantis balsas, o kaip guodėja.

Po Beno avarijos buvau pajutusi jėgą, pranokstančią manąją, buvau paguosta Dangiškojo Tėvo meile. Kartais nesuprasdavau, kodėl atsitinka tam tikri dalykai, bet niekada neabejojau Jo meile.

Tikėjau, kad Dievas supranta viską ir niekada nepaliks manęs nepaguostos. Šventoji Dvasia atlieka daug vaidmenų mūsų gyvenime. Ji gali saugoti mus, bet gali ir vesti, guosti, mokyti mus, teikti supratimą bei kitas palaimas.

Aš įsitikinau, kad Dangiškasis Tėvas laikosi savo pažadų. Jis visuomet buvo su manimi. ■

Robina Kasper, Juta, JAV

DVASIA MAN PAKUŽDĖJO

„Ei, vyručiai! Sugrįžkit!“ – pasigirdo „susijaudinęs balsas.“

Atsigręžiau ir pamačiau du maždaug penkerių septynerių metų verkiančius berniukus, bėgančius per parduotuvės automobilių stovėjimo aikštelę. Jiems šaukiantis pardavėjas atrodė susirūpinęs.

Kai pasukau link savo automobilio, Dvasia pakuždėjo: „Tu gali čia pagelbėti.“ Kuždesys buvo tylus, tačiau toks aiškus, kad po akimirkos jau bėgau per stovėjimo aikštelę link berniukų.

Pamačiau vyresnįjį, stovintį prie rudo mikroautobuso. Priėjau ir priklaupiau prie jo.

„Sveikutis! Mano vardas Kristina. Ar viskas gerai?“

Po mano žodžių, jis dar labiau pravirko ir užsidengė veidą ranka. Prie mūsų priėjo pardavėjas su kitu berniuku.

„Manau, kad jie kalba tik prancūziškai, – tarė jis. – Mes pamatėme

juos bėgančius per parduotuvę, pasimetusius.“

Aš pakartojau vaikams savo prisistatymą prancūziškai. Prancūzų kalba yra mano gimtoji, bet aš nekalbėjau ja nuo tada, kai mane, dar mažą vaiką, įsivaiokino anglakalbė šeima. Tad prancūziškai kalbu prastai. Bet tada prakalbau laisvai ir natūraliai. Guodžiant berniukus mano mintys ir žodžiai skambėjo aiškiai.

Kūkciodamas vyresnis berniukas žodžių lavina paaiškino, kad jis su broliu niekur parduotuvėje negalėjo rasti savo tėvų ir išbėgo laukan jų ieškoti. Klausydama akimirka pagalvojau, kaip nuostabu, kad galiu ne tik laisvai kalbėti prancūziškai, bet ir gerai suprasti bei paguosti du išsigandusius vaikus.

„Jie pasimetė nuo savo tėvų ir nori laukti jų čia prie savo automobilio“, – pasakiau pardavėjui. Mažasis berniukas pasakė tėvų vardus, kuriuos užrašiau pardavėjui, kad jis galėtų paskelbti juos per parduotuvės

Pamačiau du maždaug penkerių septynerių metų verkiančius berniukus, bėgančius per parduotuvės automobilių stovėjimo aikštelę.

garsiakalbį. Po kelių minučių berniukas pamatė savo tėvą, ateinantį nuo parduotuvės, ir nubėgo jo pasitikti.

Eidama paskui berniuką prie jo tėvo suvokiau, kad jau nebegaliu net „viso gero“ pasakyti prancūziškai. Bergždžiai bandžiau pasakyti ką nors, ką berniukai galėtų suprasti – sugebėjau pasakyti tik kelis padrikus žodžius. Galiausiai grįžau prie anglų kalbos ir pasakiau berniukui: „Viso gero. Buvo malonu su tavimi susipažinti.“

Palikusi berniukus su tėvais, buvau kupina dėkingumo. Per mane veikė Dangiškas Tėvas, kad paguostų du savo mažutėlius. Buvau apimta nuolankumo jausmo dėl to, kad Viešpats išaukštino mano ribotus sugebėjimus, kad įvykdytų savo tikslus. Buvau dėkinga, matydama, kas gali nutikti, kai net neįtikimose situacijose atsiliepiame į Jo kvietimą pasitarnauti. ■

Kristina Albrecht Erhart, Vašingtono valst., JAV

PRIVALOME VYKTI Į ŠVENTYKLĄ TUOJ PAT!

Sekmadienio rytą apylinkei buvo pristatyta neseniai pakrikštyta narė. Jos varas buvo Lidija. Mes iš karto ją pamilome.

Lidija buvo pagyvenusi ir po ilgametės kovos su diabetu netekusi regėjimo. Ji greit išmoko pažinti apylinkės narius pagal jų balsus ir žingsnius. Ji mus vadindavo vardais ir spausdavo mums rankas, tad mes net neįjautėme, kad ji akla.

Po privalomo metų laukimo Lidija susitiko su vyskupu ir kuolo prezidentu, kad galėtų gauti šventyklos rekomendaciją. Vieną sekmadienį Paramos bendrijos klasėje ji palenkė mane prie savęs ir garsiai tarė: „Kuolo prezidentas man pasakė, kad privalau vykti į šventyklą kaip galėdama greičiau. Ar padėsite man?“

Tai buvo pirmą gruodžio savaitę – visiems mums užimtas laikas. Bandžiau, kaip įprasta, atsiprašyti: „Ar negalėtume palaukti iki sausio?“

„Kuolo prezidentas man pasakė, kad privalau vykti į šventyklą kaip galėdama greičiau, – tarė Lidija. – Ar padėsite man?“

„Ne, privalome vykti tuoj pat!“

Grupelė apylinkės moterų vykdavo į šventyklą kiekvieną mėnesį, tad paklausiau jų, ar nepadėtų nuvykti ir Lidijai. Jos taip pat buvo labai užsiėmusios. Bet Lidija su ašaromis akyse vėl pasakė mums, kad kuolo prezidentas liepė jai vykti kaip galima greičiau.

Tada visos sutarėme atlikti tą apie 240 kilometrų kelionę kitą savaitę. Kelionės metu mūsų automobilis buvo pilnas aštuonių moterų kalbų ir draugystės. Lidija be galo džiaugėsi šventyklos potyriais ir priimto endaumento palaima.

Pirmą sausio savaitę Lidijos būklė pablogėjo, ir ji atsigulė į ligoninę skubiam gydymui. Po savaitės Lidija mirė.

Bet ji iškeliavo su amžiniais palaiminimais, kuriuos gavo šventykoje vos prieš kelias savaites.

Vėliau aš papasakojau kuolo prezidentui apie mūsų kelionę ir pasakiau, jog esu sužavėta, kad jis pajuto raginimą pasakyti Lidijai, kad ji privalo skubiai vykti į šventyklą.

„Iš tikrųjų, neturėjau omenyje, kad ji privalo vykti tuoj pat, – atsakė jis. – Gavusiems rekomendaciją visada sakau vykti į šventyklą kuo greičiau. Dvasia tai pasakė Lidijai, ne aš!“

Lidija visus mus pamokė klausytis Dvasios ir nedelsiant veikti pagal Jos nurodymus. Esu jai dėkinga, kad priminė klausyti to ramaus tylaus balso. ■
Merė Holms Yven, Kalifornija, JAV

**Vyresnysis
Antonis D. Perkinsas**
Iš Septyniasdešimties

PIRMYN SU tikėjimu

Jūs, jauni suaugusieji, dabar esate vadinamajame „apsisprendimų dešimtmetyje“. Priimate daugelį svarbiausių savo gyvenimo sprendimų, pavyzdžiui, „vykti į šventyklą, tarnauti misijoje, įgyti išsilavinimą, pasirinkti darbą ir pasirinkti bendražygę bei būti užantspauduotiems laikui ir amžinybei šventoje šventykloje“.¹

Pirmiausia kalbu tiems, kuriems sunku priimti vieną ar daugiau tų svarbių sprendimų – kurie galbūt paniškai bijo suklysti, kuriems reikia pastiprinimo, kad ir toliau pasitikėtų anksčiau priimtu sprendimu.

Ketrios Nefio pamokos apie tai, kaip priimti įkvėptus sprendimus, – jeigu jas pritaikysite, – gali sumažinti jūsų baimes ir sustiprinti pasitikėjimą žengti pirmyn.

1. Pakluskite įsakymams.

Paskutinė Nefio švento metraščio eilutė apibendrina jo gyvenimą: „Nes taip Viešpats man įsakė, ir aš turiu paklusti“ (2 Nefio 33:15).

Savo tikėjimą Viešpačiu ir meilę Jam Nefis parodė savo paklusnumu Dievo įsakymams. Jis meldėsi (žr. 1 Nefio 2:16). Jis skaitė Raštus (žr. 1 Nefio 22:1). Jis siekė pranašo nurodymų ir vadovavosi jais (žr. 1 Nefio 16:23–24). Dėl tokio paklusnumo Nefį visą gyvenimą galingai lydėjo Šventoji Dvasia ir teikė jam nuolatinį asmeninį apreiškimą.

Jūs taip pat turite laikytis arti Viešpaties, laikydamiesi Jo įsakymų. Liudiju, kad nuolatinis paklusnumas dėl tokių nežymių dalykų, kaip Raštų skaitymas, kasdienė malda, bažnyčios susirinkimų lankymas, šiuolaikinių

Ketrios Nefio pamokos apie tai, kaip priimti įkvėptus sprendimus, gali sumažinti jūsų baimes ir sustiprinti pasitikėjimą žengti pirmyn.

pranašų patarimų paisymas ir tarnavimas kitiems padarys jus vertus Dvasios ir Jos nešamų apreiškimų.

Asmeniniam apreiškimui gauti nebūtina būti tobuliems. Tačiau būtina kasdien atgailauti (žr. Romiečiams 3:23). Jei nuoširdžiai ir stropiai

*Savo tikėjimą
Viešpačiu ir meilę
Jam Nefis parodė
savo paklusnumu
Jo įsakymams.*

atgailaujate (žr. DS 58:42–43), per apvalančią Apmokėjimo galią gausite Dvasią, kad vestų jus priimant svarbius gyvenimo sprendimus.

2. Su tikėjimu veržkitės pirmyn

Įsivaizduokite save Nefio vietoje. Tarkime, jūsų tėvas pasako jums, kad Viešpats įsakė jūsų šeimai palikti turtą ir išvykti į tyrus. Ar norėtumėte žinoti kelionės maršrutą ir tikslą?

Manau, kad Nefis būtų labai džiaugęsis, jei Viešpats būtų aiškiai apreiškęs, kas jo laukia. Bet Dievas su Nefiu elgėsi kitaip. O su jumis Jis elgsis dar kitaip.

Nefio šeimai keliaujant tyrais, nurodymai ateidavo tik jam vienam, „laikas nuo laiko“ (1 Nefio 16:29; 18:1). Iš anksto tikrai žinodamas savo gyvenimo kelią, jis negalėtų patirti sielą ugdančių ir tikėjimą formuojančių potyrių, kurie padėjo jam tapti panašesniais į Kristų.

Jei lauksite, kol Dievas jums apreiškš, kokią profiline discipliną pasirinkti, su kuo susituokti, kokią darbą pasirinkti, kur gyventi, ar stoti

į aukštąją mokyklą ir kiek vaikų turėti, jūs turbūt taip ir neišeisite iš savo namų. Liudiju, kad asmeninis liudijimas augs tik „laikas nuo laiko“.

Mūsų Dangiškasis Tėvas nori, kad augtume – ugdytume savo sugebėjimą apsvarstyti faktus, formuluoti sprendimus ir apsispręsti. Bet Jis taip pat kviečia per maldą savo sprendimus pateikti Jam (žr. DS 9:7–9). Vyresnysis Ričardas G. Skotas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė, kad atsakymus į savo maldas galime atpažinti „vienu iš *trijų* būdų“².

Patvirtinantis tikrumas

Pasak vyresniojo Skoto, pirmasis būdas yra toks: „Galite jausti ramybę, paguodą ir užtikrinimą, kuris jums patvirtins, kad jūsų sprendimas yra teisingas.“³ Mano žmona Kristė ir aš pastebėjome, kad tikrumą dėl lemtingų sprendimų galime gauti per Raštus, dažnai po garbinimo šventykloje.

Pavyzdžiui, po daugelio apmąstymų ir maldų nusprendėme palikti savo naują svajonių namą Teksase, priimti pasiūlymą dirbti svetur ir su šešiais vaikais persikelti į Pekiną Kinijoje. Bet labai norėjome gauti dvasinį patvirtinimą dėl tokio svarbaus žingsnio. Dievišką patvirtinimą gavome šventykloje skaitydami šiuos Doktrinos ir Sandorų žodžius: „Mano valia [...] neužsibūkite čia daugelį dienų; [...] negalvok apie savo turtą. Eik į rytines žemes“ (DS 66:5–7).

Jėzaus Kristaus balsas Raštuose, lydintas galingų Šventosios Dvasios

SUMAŽINTI BAIMES IR SUSTIPRINTI PASITIKĖJIMĄ

1. Pakluskite įsakymams.
2. Su tikėjimu veržkitės pirmyn.
3. Gyvenkite dabartyje.
4. Kreipkitės stiprybės į kitus.

Manau, kad Nefis būtų labai džiaugęsis, jei Viešpats būtų aiškiai apreiškęs, kas jo laukia. Bet Dievas su Nefiu elgėsi kitaip. O su jumis Jis elgsis dar kitaip.

jausmų, patvirtino, kad mūsų sprendimas persikelti į Kiniją yra teisingas.

Neramus jausmas

Antrasis būdas, kaip galime pažinti Dangiškojo Tėvo atsakymus į maldas yra toks: galite pajusti neramų jausmą, minčių sąstingį, parodantį, kad jūsų pasirinkimas nėra teisingas.⁴

Po misijos Taivanyje maniau, kad tarptautinė teisė būtų geras karjeros pasirinkimas. Kai su Kriste apsvairstėme tą galimą ateitį, supratome, kad tokiu atveju lauktų dar penkeri brangių studijų metai.

JAV ekonomika buvo giliame nuosmukyje, o mūsų ištekliai – riboti; taigi nusprendėme, kad išmintingas būdas apmokėti savo studijas būtų įstoti į Oro pajėgų rezervo karininkų ruošimo korpusą. Bet man išlaidus reikalingus testus ir užpildžius

dokumentus, nejautėme pritarimo tam sprendimui. Neištiko minčių sąstingis ar niūrūs jausmai – tik nebuvo ramybės.

Tas, regis nelogiškas finansinis sprendimas buvo įkvėptas iš dalies todėl, kad būčiau buvęs siaubingas teisininkas!

Pasitikėkite Dievu

Trečias būdas, kuriuo Dievas atsako į maldas – jokio atsakymo. „Kai gyvenate vertai ir jūsų pasirinkimas atitinka Gelbėtojo mokymus, ir jums reikia veikti, darykite tai pasitikėdami“, – sakė vyresnysis Skotas.⁵

Paskutinis Nefio bandymas gauti skaistvario plokšteles iliustruoja, kaip turėtume veikti pasitikėdami Dievu. Jis rašė:

„Ir aš buvau vedamas Dvasios, nežinodamas iš anksto, ką turėsiu daryti.

Nepaisydamas to, aš ėjau“ (1 Nefio 4:6–7).

Per jūsų apsisprendimo dešimtmetį bus akimirka, kai nebegalėsite ilgiau delsti, o turėsite veikti. Supratau, kad, pasak vyresniojo Dalino H. Oukso iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Dvasios patarimus gausime, kai būsime padarę viską, ką galime, kai darbuosimės saulės kaitroje, užuot sėdėdami pavėsyje meldę nurodymo, kaip žengti pirmą žingsnį“⁶.

Kaip ir Nefiui, atėjus laikui, Dvasia patvirtins jūsų priimtą sprendimą arba įspės dėl jo.

3. Gyvenkite dabartyje

Nefio pasišventimas kelionėje į pažadėtąją žemę akivaizdžiai skiriasi nuo jo brolių Lamano ir Lamuelio „pasišventimo“. Jie nusprendė leistis į kelionę, bet jų širdys taip ir nepaliko Jeruzalės. Nefis sutaisė savo sulūžusį lanką, kad galėtų sumedžioti maisto, kasė rūdą, kad pastatytų laivą, kai jo broliai, regis, ilsėjosi palapinėje.

Šiuolaikiniame pasaulyje daug lamanų ir lemuelių. Bet Viešpačiui reikia tokių pasišventusių vyrų ir moterų, kaip Nefis. Gyvenime daugiau pasieksite, kai visiškai pasišvęsite savo sprendimų vykdymui ir stengsitės kuo geriausiai išnaudoti esamas aplinkybes tuo pat metu žvelgdami į ateitį.

Nefis tarsi iliustruoja išmintingą Prezidento Tomo S. Monsono patarimą: „Svajonės apie praeitį ir ateitį gali paguosti, tačiau nepakeis gyvenimo

dabartyje. Tai mūsų galimybių diena, ir turime jų nepaleisti.“⁷

4. Kreipkitės stiprybės į kitus

Netgi po to, kai siekėme Dvasios, priėmėme sprendimą ir visiškai pasišventę ėmėme jį vykdyti, gali kilti abejonės ir kurstyti mus dvejoti dėl savo sprendimo. Tokiu atveju patikimas šeimos narys ar draugas gali patarti ir padrąsinti toliau eiti pasirinktu keliu. Manau, kad kelionės metu Nefio sužadėtinė tapo jam patikimu draugu.

Dėkingumas Nefio žmonai mane apėmė, kai lankiausi Bažnyčios

Tokiu atveju patikimas šeimos narys ar draugas gali patarti ir padrąsinti tęsti tai, ką pradėjome.

istorijos muziejuje. Ten mane sužavėjo paveikslas, vaizduojantis Nefį, pririštą prie laivo stiebo, kiaurai permirkusį nuo smarkios audros.⁸

Prie Nefio buvo jo žmona ir vienas jo vaikų. Ji kentė tokius pat sunkumus ir audrą kaip Nefis, bet jos akys tryško narsa, ir savo stipriomis rankomis ji buvo apglėbusi jo pečius, pasirengusi jį ginti. Tą akimirką supratau, kad ir aš buvau palaimintas ištikima žmona, pasirošusia padėti, kai man sunku. Tikėjausi, kad ir aš toks stiprus kaip ji.

Broliai, dvasinės stiprybės, kurią išsiugdėte (ar dar išsiugdysite) kaip misionierius ar kitose teisiuose tarnystėse, išsaugojimas ir ugdyimas yra jūsų vertingiausias turtas norint tapti geru vyru ir tėvu. Seserys, dvasinis jautrumas, tikėjimas ir drąsa sekti Jėzumi Kristumi yra vienos vertingiausių žmonos ir motinos savybių.

Kviečiu jus tapti tokiu žmogumi, į kurį jūsų dabartinis ar būsimas sutuoktinis galėtų kreiptis išmintingo patarimo ir stiprybės. Doras vyras ir moteris, šventykoje užantspauduoti laikui ir visai amžinybei, gali atlikti sudėtingas užduotis kaip lygūs partneriai.

Pažadu, kad, jei pritaikysite šias iš Nefio ir iš šiuolaikinių pranašų išmoktas pamokas apie tai, kaip priiminėti sprendimus, jūs laikas nuo laiko būsite vedami per asmeninį apreiškimą. Linkiu, kad eidami per apsisprendimų dešimtmetį, galėtumėte kaip Nefis su tikėjimu pasakyti:

„Ir aš buvau vedamas Dvasios, nežinodamas iš anksto, ką turėsiu daryti.

Nepaisydamas to, aš ėjau“ (1 Nefio 4:6–7). ■

Iš kalbos „Nepaisydamas to, aš ėjau“, pasakytos Brigamo Jango universitete 2014 m. vasario 4 d. Visą pasisakymą anglų kalba galite rasti adresu speeches.byu.edu.

IŠNAŠOS

1. Robertas D. Heilsas, „Aarono kunigystės vaikinas: ruoškitės apsisprendimo dešimtmečiui“, 2007 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
2. Ričardas G. Skotas, „Naudokime dangišką maldos dovaną“, 2007 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
3. Ričardas G. Skotas, „Naudokime dangišką maldos dovaną“.
4. Ričardas G. Skotas, „Naudokime dangišką maldos dovaną“.
5. Ričardas G. Skotas, „Naudokime dangišką maldos dovaną“.
6. Dallin H. Oaks, „In His Own Time, in His Own Way“, *Liahona*, Aug. 2013, 26.
7. Tomas S. Monsonas, „Lobių beiškant“, 2003 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.
8. Žr. *Helpmeet*, by K. Sean Sullivan, in “The Book of Mormon: A Worldwide View,” *Liahona*, Dec. 2000, 37.

IEŠKOKITE JO

„Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų?
Nėra Jo čia, Jis prisikėlė!“

(Luko 24.5-6).

DŽOZEFO DĒKA

*Suraskite šešis savo gyvenimo dalykus, dėl kurių jis yra
(ar galėtų būti) kitoks pranašo Džozefo Smito dėka.*

Tedas Barnsas

Kunigystės departamentas

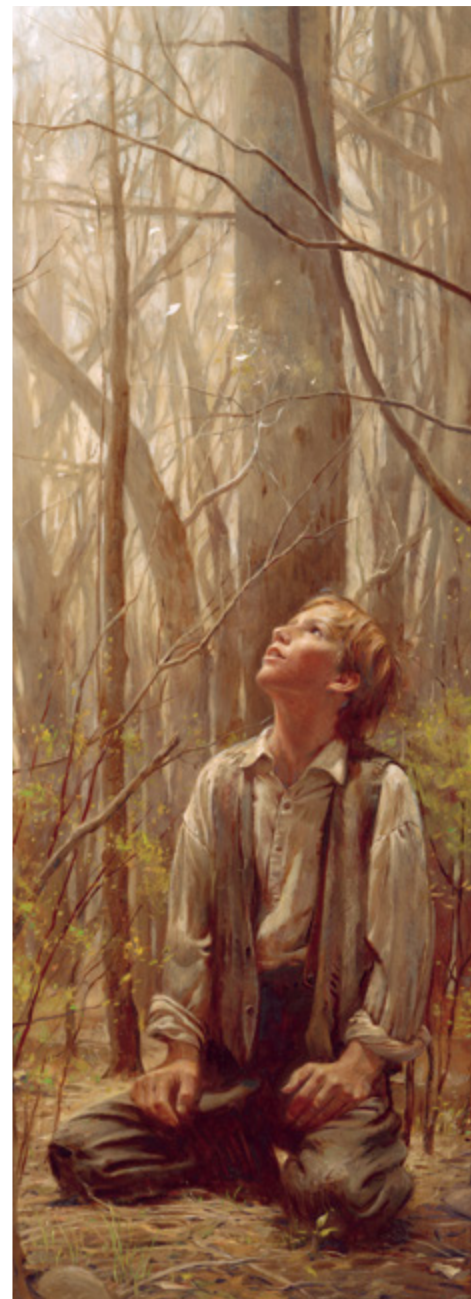
Džozefas Smitas žuvo prieš 170 metų. Jis gyveno vos 38 metus, daugumą laiko praleisdamas tokiose neįžymiose vietose, kurias rastumėte tik smulkiausiuose žemėlapiuose. Turbūt žinote daugelį dalykų, kuriuos jis atliko per savo gyvenimą. Bet ar pagalvojote, kaip jie paveikė jus asmeniškai? Nors tų dalykų yra per daug, kad juos visus suskaičiuotumėte, visgi galite pradėti nuo šių šešių.

Džozefo Smito dėka:

1. Jūs suprantate, kas iš tiesų yra Dievas ir Jėzus Kristus.

Net ir be Džozefo Smito jūs galėtumėte tikėti Dievą Tėvą ir Jėzų Kristų. Galėtumėte turėti Biblijos liudijimus. Bet pagalvokite, kiek pagilėjo ir praturtėjo jūsų pažinimas dėl to, ką Džozefas Smitas sugrąžino – tokius drąsius stiprius liudijimus, kaip Mormono Knygą, Doktriną ir Sandoras, Brangųjų Perlą. Pavyzdžiui, jūs žinote tai, ko dauguma pasaulio nežino, – kad prisikėlęs Gelbėtojas apsireiškė Amerikose ir savo paties žodžiais patvirtino esąs ne tik „Izraelio Dievas“, bet ir „visos žemės Dievas“ (3 Nefio 11:14).

Pagalvokite, kaip jūsų liudijimą apie Dangiškąjį Tėvą ir Jėzų Kristų sustiprino galingi liudijimai tokių pranašų kaip Nefis, Alma ir Moronis, jau nekalbant apie patį Džozefą Smitą, kuris pareiškė: „Jis gyvena! Nes mes matėme, būtent Dievo dešinėje“ (DS 76:22–23). Koks palaiminimas turėti šią papildomą šviesą laikais, kai tikėjimas Dievu ir Jėzumi Kristumi yra išbandomas ir dažnai paliekamas!

3. Jūsų šeima gali būti amžina.

Kodėl tiek daug žmonių neteisingai supranta, kokia svarbi yra santuoka ir šeima? Gal todėl, kad jie nežino per Džozefą Smitą sugrąžintos doktrinos, kad santuoka ir šeima yra skirta Dievo ir pagal Jo sumanymą turi būti amžina (žr. DS 49:15; 132:7). Tai nėra tik žmonių sukurtos tradicijos, kurias mūsų visuomenė pamiršo – tai amžinos dangaus tvarkos dalis. O per Džozefą Smitą sugrąžintų kunigystės raktų ir apeigų šventykloje dėka jūsų amžinoji šeima gali prasidėti čia žemėje.

2. Žinote, kad jūs esate Dievo vaikas – kaip ir visi kiti.

Bene svarbiausia Džozefo Smito sugrąžinta tiesa yra tiesa apie mūsų ryšį su Dievu.¹ Jis yra mūsų Tėvas tiesiogine prasme. Ar kada stabtelėjote apmąstyti tai, ką duoda šis faktas? Jis pakeičia jūsų požiūrį į save: nepriklausomai nuo to, ką apie jus mano pasaulis, jūs žinote esąs mylimas Dievo vaikas, turintis Jo savybes. Jis pakeičia jūsų požiūrį į kitus: staiga kiekvienas – *kiekvienas* – tampa jūsų broliu ar seserimi. Jis pakeičia jūsų požiūrį į patį gyvenimą: visi jo džiaugsmi ir išbandymai yra Dangiškojo Tėvo planas, skirtas padėti jums tapti tokiems kaip Jis. Štai kokią reikšmę turi tai, apie ką dainuojate Pradinukų organizacijoje!²

4. Jūs galite naudotis kunigyste ir jos palaiminimais.

Kadangi per Džozefą Smitą Dievas sugrąžino savo kunigystę, jūs galite būti pakrikštytas ir priimti Šventosios Dvasios dovaną. Jūs galite prašyti gydymo, paguodos ir patarimo kunigystės palaiminimų. Jūs galite sudaryti šventas sandoras, susaistančias jus su Dievu. Jūs galite atnaujinti savo sandoras kiekvieną savaitę priimdami sakramentą. Per kunigystės apeigas jūsų gyvenime apsieiškia Dievo galia (žr. DS 84:20–21). Visa tai būtų neįmanoma be to darbo, kurį atliko Džozefas Smitas.

KAIRĖ: EMIAU ATVAŠALUTI SAVO ŠIRDIES TROŠKIVIUS (PRIMASIS REGEIMAS), AUT. VALTERIS REINAS; VIRŠUJE: ASUNCIONES PARAGVAJIAUS ŠVENTYKLA

5. Jūs esate laisvi nuo kenksmingų medžiagų priklausomybės.

Bent jau galite tokie būti, jei paklusite apreiškimui, kurį Džozefas gavo 1833 metais – kur kas anksčiau, nei buvo kliniškai įrodyta, jog tabakas sukelia plaučių vėžį, o alkoholis – kepenų ligas. Kai turime pranašą, apreiškiantį Dievo išmintį, kam laukti, kol ją pasivys pasaulio išmintis? Išminties Žodis rodo, jog Dievas rūpinasi ne tik mūsų dvasia, bet ir mūsų kūnu (žr. DS 89). Galiausiai, kaip parodė Džozefo Smito apreiškimai, turėdami kūną esame labiau – ne mažiau – panašūs į Dangiškąjį Tėvą, kuris taip pat turi kūną iš mėsos ir kaulų (žr. DS 130:22).

PRISIJUNKITE PRIE POKALBIO

PAMĄSTYMAI SEKMADIENIUI

- Kaip galiu stiprinti savo liudijimą apie Pranašą Džozefą Smitą?
- Kaip galiu geriau išreikšti dėkingumą už šiuolaikinį pranašą savo žodžiais ir darbais?

TAI GALĖTUMĖTE PADARYTI

- Bažnyčioje, šeimoje, tarp draugų ar socialiniuose tinkluose kalbėkite apie tai, kokią įtaką pranašas Džozefas Smitas padarė jūsų gyvenime.
- Kaip ir Džozefas Smitas prašykite Dangiškąjį Tėvą atsakyti į jūsų klausimus. Skirkite laiko atsiklaupiti maldai ir prašyti Jo vadovavimo. O tada laukite klausydami idėjų ir jausmų. Savo mintis užsirašykite dienoraštyje.
- Perskaitykite vyresniojo Nylo L. Anderseno iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo kalbą „Džozefas Smitas“, pasakytą 2014 m. spalio visuotinėje konferencijoje. Suplanuokite, kaip panaudosite jo pateiktas dvi idėjas, kaip stiprinti savo liudijimą apie Džozefą Smitą ir dalintis juo.

6. Per Šventąją Dvasią galite patys žinoti tiesą.

Kai jaunas Džozefas 1820 m. įžengė į Šventąją giraitę, daugelis bažnyčių manė, kad apreiškimas buvo praeities dalykas. Džozefo Pirmasis regėjimas įrodė, kad tai netiesa. Dangūs yra atverti – ir ne vien pranašams. Kiekvienas turintis klausimą, gali gauti atsakymą nuolankiai ir stropiai jo ieškodamas (žr.

DS 42:61; 88:63). Pavyzdžiui, jūs patys galite sužinoti, kad Džozefas Smitas buvo Dievo pranašas. Tai galite sužinoti taip, kaip atsakymus į savo klausimus kadaise sužinojo Džozefas – klausdami patį Dievą.

Šis sąrašas – tik pradžia. Ką jūs pridurtumėte? Kaip Džozefo Smito dėka pasikeitė jūsų gyvenimas? ■

IŠNAŠOS

1. Žr. *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* (2007), p. 37–44.
2. Žr. „Dievo vaikas aš“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 58.

„Gyvasis pranašas mums yra svarbesnis nei miręs pranašas. [...]

Dievo apreiškimas Adomui nepamokė Nojaus, kaip statyti arką. Nojui reikėjo atskiro apreiškimo. Todėl mums svarbiausias yra mūsų dienomis ir laikais gyvenantis pranašas, kuriam Viešpats dabar apreiškia savo valią mums. Todėl svarbiausia yra skaityti pranašų žodžius, [...] kas mėnesį spausdinamus mūsų Bažnyčios žurnaluose. Nurodymai kiekvienam pusmečiui duodami visuotinių konferencijų kalbose, spausdinamose *Liahonos* žurnale. [...]

„Saugokitės tų, kurie mirusius pranašus vertina labiau nei gyvuosius, nes **visuomet pirmumas tenka gyviesiems pranašams.**“ ■

Iš Prezidento Ezros Tafto Benson (1899–1994) kalbos „Keturiolika taisyklių, kaip reikia sekti pranašu“ (Brigham Young University devotional, Feb. 26, 1980), 2, speeches.byu.edu.

Pasidalinkite savo mintimis.

Ką jums reiškia palaikyti gyvuosius pranašus? Dalinkitės savo mintimis šeimoje, tarp draugų ar socialiniuose tinkluose.

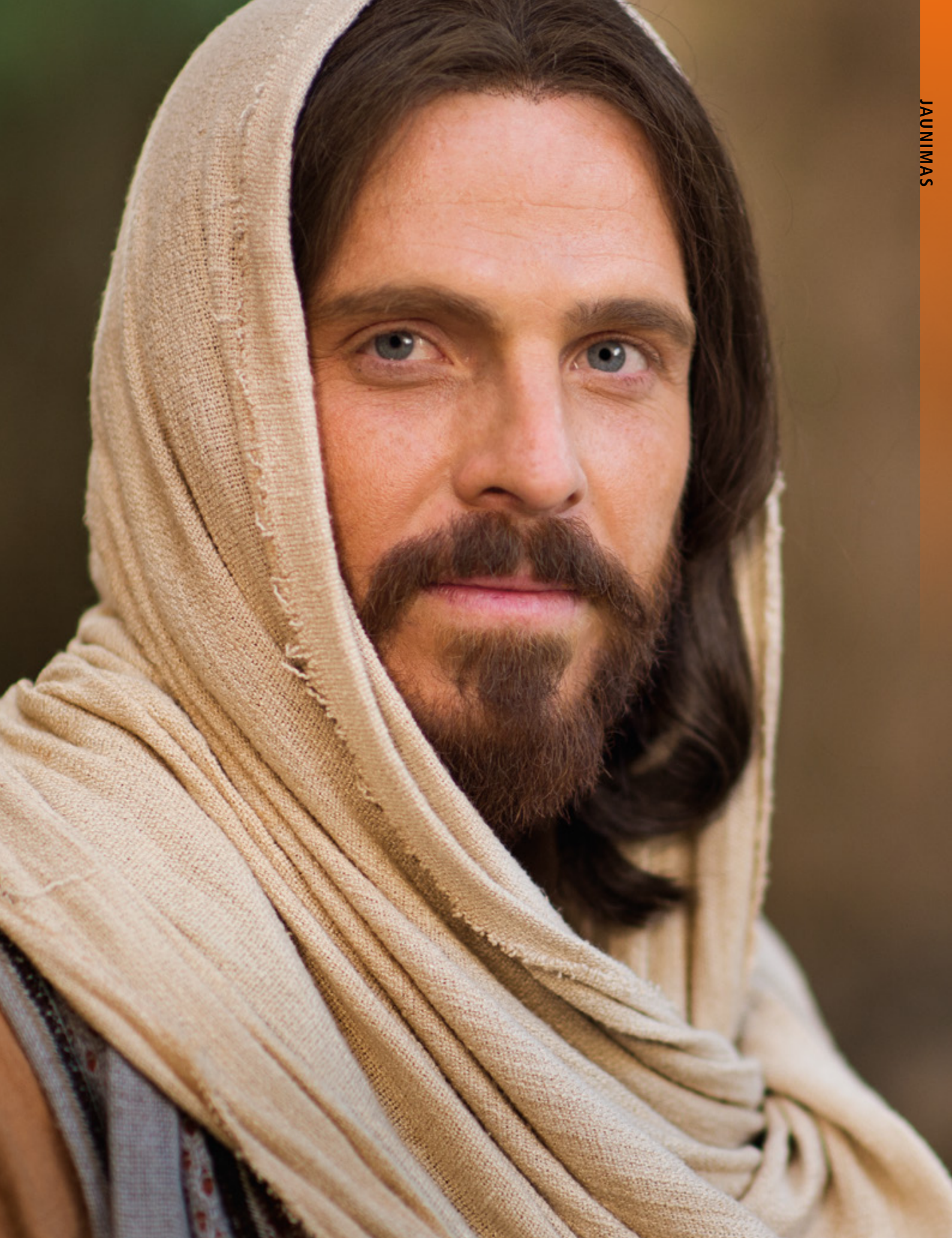
GELBĖTOJO *paklusnumo* PAVYZDYS

*Jo pavyzdys visiems mums
yra sektinas modelis.*

Vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvo-
rumo 2014 m. balandžio visuotinėje konferencijoje mokė:
„Iš visų pamokų apie Gelbėtojo gyvenimą pati aiškiausia ir
galingiausia yra pamoka apie paklusnumą.“ Gelbėtojo
pavyzdys mus moko ne tik *kodėl* paklusnu-
mas Dangiškajam Tėvui yra svarbus, bet ir
kaip galime būti paklusnūs. Peržiūrėdami
šiuos Jo tarnystės pavyzdžius, pagalvokite,
kaip jie galėtų jums būti sektinu gyvenimo
keliu.

„AŠ IEŠKAU
NE SAVO VALIOS,
BET VALIOS TO,
KURIS MANE YRA
SIUNTĖS.“

(Jono 5:30; taip pat žr.
Jono 6:38; 8:28-29; 14:31)

KĄ GALITE PADARYTI JŪS?

Vyresnysis Heilsas sakė: „Paklusnumo Jėzus mus mokė paprasta kalba, kurią lengva suprasti: „Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų“ [Jono 14:15] ir „Ateik ir sek paskui mane“ [Luko 18:22].“

Ką šiandien darysite, kad būtumėte paklusnesni?

2

1. Nors buvo be nuodėmės, Jėzus pasikrikštijo, kad „įvykdytų visą teisumą“ (Mato 3:13-17; taip pat žr. 2 Nefio 31:4-7; Jono 3:5).

2. Kai Juozapas ir Marija rado 12-meį Jėzų, mokantį šventykloje, „jis buvo jiems klusnus“ ir paklusniai sugrįžo su jais namo (žr. Luko 2:42-51).

3. Nors Jis ir klausė, ar kančių taurė negalėtų Jo aplenkti, Jis atsidavė kančioms Getsemanės sode (žr. Mato 26:36-44; Luko 22:39-54).

4. Jis laikėsi šabo dienos ir lankė pamaldas sinagogoje (žr. Luko 4:16-44).

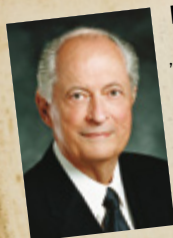
5. Jėzus atsidavė žmonių teismui, kad galėtų būti įgyvendinta Tėvo valia ir šlovė (žr. Izaijo 53:7; Mato 26:53; Mozės 1:39).

6. Jis užbaigė savo darbą, leisdamas nelabiems žmonėms Jį nukryžiuoti (žr. Mato 27:35; Jono 10:17-18; Galatams 1:3-5).

3

KADANGI MŪSŲ GELBĖTOJAS BUVO PAKLUSNUS

„Dėl to, kad buvo paklusnus, Gelbėtojas apmokėjo mūsų nuodėmes, tuo suteikdamas mums prisikėlimo galimybę, ir paruošė mums kelią grįžti pas savo Dangiškaįjį Tėvą, žinantį, kad darysime klaidų mokydamiesi būti paklusnūs žemiškame gyvenime. Paklisdami priimame Jo auką, nes tikime, kad per Jėzaus Kristaus apmokėjimą visa žmonija gali būti išgelbėta per paklusnumą Evangelijos įstatymams ir apeigoms.“

Vyresnysis Robertas D. Heilsas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų“, 2014 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.

1

6

7

JAUNIMAS

PER SAVO
TARNYSTĘ KRISTUS
„KENTĖJO
GUNDYMUS, BET
NEKREIPĖ Į JUOS
DĖMESIO“

[DS 20:22].

Vyresnysis Robertas D. Heilsas

8

9

4

7. Visada paklusnus savo Tėvui Jėzus nuėjo į dvasių pasaulį ir organizavo ten misionierišką darbą (žr. 1 Petro 3:18-20; 4:6).

8. Jėzų gundė Šėtonas, bet Jis jam nepasidavė (žr. Mato 4:1-11; DS 20:22).

9. Jis toliau vykdo Tėvo valią ir vadovauja Bažnyčiai (žr. Džozefas Smitas - Istorija 1:16-17; DS 19:2, 24).

5

UGNIAGESIAI IR DIEVO GINKLUOTĖ

Tai buvo rami mano, kaip ugniagesio savanorio, darbo diena, tad nusprendžiau paskaityti Mormono Knygą. Pamatęs mane skaitant, vienas bendradarbis paklausė, ar žinau, kaip galime užsidėti Dievo ginkluotę šiais laikais. Mums besikalbant pasigirdo aliarmas. Netoli esančioje parduotuvėje kilo gaisras.

Mes greitai užsivilkome ugniagesių aprangą ir nuvykome tenai. Liepsnos buvo didžiulės, ir mums einant prie parduotuvės kažkas sprogo. Mus apėmė liepsna. Dėl sprogimo mudu su porininku kelioms sekundėms praradome orientaciją, bet, dėl amunicijos ir apsauginės aprangos, nenukentėjome.

Kai, užgesinę gaisrą, sugrįžome į ugniagesių stotį, paklausiau savo bendradarbį, ar jis pamena savo klausimą apie Dievo ginkluotę. Jis pasakė, kad pamena, ir aš paaiškinau, kad Dievo ginkluotė yra kaip mūsų apsauginė gaisrininko apranga. Ją privalome vilkėti visada, kad galėtume atlaikyti galingus priešininko puolimus. Jei laikysimės įsakymų, būsimė palaiminti saugančią Dievo ginkluotės galia ir mus ves Šventoji Dvasia. ■

Fernandas de la Rosa Maronas, Meksika

MANO MĖGSTAMIAUSIA RAŠTŲ IŠTRAUKA

1 Samuelio 16:7. „JUK DIEVAS NE TAIP MATO, KAIP ŽMOGUS; ŽMOGUS MATO, KAS AKIMIS MATOMA, O VIEŠPATS ŽIŪRI Į ŠIRDĮ.“

Prieš prisijungdama prie Bažnyčios save laikiau eiliniu vidutinių gabumų žmogumi. Maniau, kad neturiu ko vertingo pasiūlyti kitiems. Bijojau atsiskleisti žmonėms, nes būgštavau, kad galiu būti atstumta ir užgauta. Maniau, kad visi aplinkui esantys žmonės yra stipresni, sumanesni ir geresni už mane.

Bet šis požiūris pasikeitė, kai tapau Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nare. Sužinojau, kad visi esame Dievo vaikai ir paveldėjome dieviškas savybes. Dabar suprantu, kad neturime varžytis dėl to, kas sumanesnis, turtingesnis ar išvaizdesnis. Viešpaties akyse visi esame lygūs, ir Jis yra tas, kuris teisia – ne pagal mūsų fizines savybes, bet pagal mūsų paklusnumą ir norą sekti Jo nurodytu keliu. ■

Džoana Azusina, Filipinai

AR DIRBSITE SEKMADIENĮ?

Kai buvau penkiolikos metų, gavau stiprų liudijimą apie Jėzaus Kristaus Evangeliją, taigi džiaugiausi galėdamas prisijungti prie Bažnyčios. Tada dirbau, kad padėčiau išlaikyti savo šeimą. Tačiau netrukus po krikšto pradėjau darbą.

Man reikėjo greitai jį susirasti, nes manimi pasiklojė mano šeima. Bet visi darbdaviai, į kuriuos kreipiausi, reikalavo, kad dirbčiau sekmadieniais. Atsisakiau daugelio darbo pasiūlymų, nes žinojau, kad sekmadienį turiu būti bažnyčioje (žr. DS 59:9–10).

Po dviejų mėnesių paieškų darbo vis dar neturėjau. Mano mama nebuvo Bažnyčios narė ir, nors tikėjo Dievą, labai pyko, kad atmečiau tiek daug darbo pasiūlymų.

Vieną vakarą ji su ašaromis žiūrėjo į mane ir klausė: „Kodėl Dievas leidžia, kad mums taip nutiktų, kai tu taip ištikimai darai, kas teisu?“

Aš atsakiau: „Mama, aš nežinau, kodėl mums taip nutinka,

bet aš žinau, kad elgiuosi teisingai ir kad Dievas už tai palaimins.“

Kitą rytą man buvo pasiūlyti nemaži pinigai už sunkaus krovinio pergabenimą iš vieno namo į kitą. Darbas buvo sunkus, bet, gavęs pinigų, nuėjau tiesiai namo ir meldžiausi iš dėkingumo. Netrukus radau gerą darbą, kuris leido man sekmadieniais nedirbti, ir nuo tada daugiau nesu bedarbis.

Džiaugiuosi, kad pasirinkau laikyti Šabo dieną šventa. Gyvenime yra daug iššūkių, bet žinau, kad, jei nepaisydami jų stengiamės būti stiprūs, Viešpats mus palaimins. ■

Sahilas Šarma, Indija

Vyresnysis
Nylas L. Andersen
Iš Dvylikos Apaštalių
Kvorumo

KAIP BŪTI IŠMINTINGAM

Šiuolaikinėje informacijos jūroje mums labai reikia išminties – išminties **atsirinkti ir suprasti**, kaip pritaikyti tai, ko mokomės.

Atminkime:

1. Mes turime siekti išminties.
2. Išmintis yra daugiamatė ir būna įvairių dydžių ir spalvų.
3. Anksti įgyta išmintis neša didžiules palaimas.
4. Išmintis vienoje srityje gali netikti kitoje.
5. Pasaulio išmintis, nors daugeliu atveju labai vertinga, didžiausią vertę įgyja nuolankiai nusilenkusi Dievo išminčiai.

Raštuose rašoma apie dviejų tipų išmintį: pasaulio išmintį ir Dievo išmintį. Pasaulio išmintis turi pozityvią ir negatyvią puses. Tamsiausiai ją galima apibūdinti kaip dalinę tiesą, sumaišytą su sumanumu ir

manipuliavimu, siekiant savanaudiškų ir piktų tikslų.

Yra ir kitokia pasaulio išmintis, kuri visai nėra bloga. Iš tikrųjų, ji labai teigiama. Ši išmintis yra sąmoningai įgyjama per **studijavimą, apmąstymą, stebėjimą ir sunkų darbą**. Ji labai vertinga ir naudinga gyvenime. Geri ir padorūs žmonės ją įgyja per žemišką patirtį.

Dar svarbiau, kad išmintis, kuri atneša sėkmę pasaulyje, užleistų pirmenybę Dievo išminčiai ir nemanytų, kad gali ją pakeisti.

Ne visa išmintis sukurta vienoda. Turime suprasti, kad, esant prieštaravimui tarp pasaulio išminties ir Dievo išminties, turime **savo valią pajungti Dievo išminčiai**.

Siūlau pagalvoti apie kelis jums iškilusius iššūkius. Per puslapio vidurį nubrėžkite liniją nuo viršaus iki apačios. Kairėje pusėje surašykite sprendimus pagal pasaulio išmintį, o dešinėje – pagal Dievo išmintį. Pažymėkite atvejus, kur sprendimai prieštarauja vienas kitam.

Ką pasirinksite?

Doktrinos ir Sandorų 45-ame skyriuje, kuriame rašoma apie įvykius prieš antrąjį Gelbėtojo atėjimą, Viešpats dar kartą pasakoja apie dešimt mergelių, o tada palieka mums apmąstyti tokius žodžius: „Nes tie, kurie yra išmintingi ir priėmė tiesą, ir pasitelkė Šventąją Dvasią savo vadovu, ir nebuvo apgauti, – iš tiesų

sakau jums: jie nebus nukirsti ir įmesti į ugnį, bet išlaikys tą dieną“ (žr. DS 45:57).

Ieškokime Dievo išminties.

Jau dabar galime daug sužinoti apie išmintį. Pažadu, kad ieškodami išminties, Dievo išminties, būsite palaiminti. Jis trokšta suteikti mums išminties. Ir jei būsime paklusnūs, pamaldūs ir jos ieškosime, jos gausime. ■

Iš Brigham Jango universiteto Idaho skyriaus dvasinės valandėlės, vykusios 2009 m. balandžio 10 d.

KAIP TAI PRITAIKĖTE?

„Visada yra du pasirinkimai. Galite pasirinkti, ką norite. Bet nuspręsti turite išmintingai. Galiu paliudyti, kad, jei pasirinksite Viešpatį, tai gali padėti jums pragyventi dieną, ir Šventoji Dvasia gali padėti jums visose situacijose. Pasirinkę neteisingai, galite pasijusti nelaimingi – net jei iš pradžių tai būtų panašu į laimę, vėliau patirsite savo klaidos pasekmes ir karčiai gailėsitės dėl savo priimto sprendimo. Likite Viešpaties pusėje! Tai padaryti ne visada lengva, bet visada verta!“

Samuelis Dž., Austrija

Ar dera eiti į šokius ar vakarėlius, žinant, kad ten vyks negerai dalykai, tam, kad būčiau geras pavyzdys?

Paklauskite savęs: „Kokį pavyzdį iš tikrųjų rodysiu tokioje situacijoje?“ Jei ketinate eiti kažkur, kur gali būti narkotikai ar alkoholis, nekuklūs drabužiai, nešvanki muzika ar gašlūs šokiai, kaip jūs parodysite žmonėms, kaip šauniai jie gali linksmintis be šių dalykų? Ką aplink jus esantys žmonės, greičiausiai, apie jus galvos: „Argi tai ne puikus tikėjimo ir moralės pavyzdys?“ ar „Ko jis čia iš viso atėjo?“ Dažniausiai būsite kur kas geresnis pavyzdys iš viso neidamas – neidamas ten, kur suvokiate ir žinote esant pagundos pavojų. ■

Kiek įtakos Šėtonas turi mūsų mintims?

Mūsų Dangiškasis Tėvas užtikrina, kad mes turime moralinę valios laisvę, galimybę rinktis gėrį ar blogį. Jis nevers mūsų daryti gera, o velnias negali priversti mūsų padaryti bloga (žr. *Bažnyčios prezidentų*

mokymai. Džozefas Smitas [2010], p. 205).

Taigi, velnias turi tik tiek įtakos, kiek jūs jam leidžiate turėti. Pranašas Džozefas Smitas sakė: „Šėtonas negalės sugundyti mus savo vilionėmis, jei savo širdyje

nesutiksime ir nepasiduosime“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas*, p. 205). Taip pat jis sakė: „Šėtonas neturi galios mums ką nors padaryti, jei jam neleidžiame“ (p. 205).

Be to, Raštuose rašoma, kad „nėra nieko kito, išskyrus Dievą, kas žino tavo mintis ir širdies ketinimus“ (DS 6:16), taigi, Šėtonas iš tikrųjų nežino, ką galvojate.

Jis gali tik gundyti ir viliooti. Jei pasirinksite pasiduoti jo įtakai, jis įgis daugiau galios jums ir pagundos taps stipresnės. Kita vertus, jei priešinsitės blogiui ir pasirinksite gėrį, būsite stipriami ir laiminami. ■

Viena kaimenė ir VIENAS GANYTOJAS

Avių aptvaras simbolizuoja tai, kaip Gelbėtojas rūpinasi savo žmonėmis.

Senovės avidė

Kas tai: paprastas gardas, siena apjuostas aptvaras.

Paskirtis: apsaugoti avių kaimenę nuo plėšrūnų ir vagių, ypač naktį.

Medžiagos ir konstrukcija: dažniausiai akmenų siena, ant kurios viršaus dažnai būdavo uždedami dygliuoti augalai. Laikinai avidėi padaryti taip pat dažnai buvo naudojami tankūs dygliakrūmiai. Kartais avidė būdavo įrengiama oloje, kurios priekyje būdavo padaroma siena iš akmenų ar dygliakrūmių.

BIBLINIAI FAKTAI

- Avys buvo labai vertingos dėl savo mėsos, pieno, taukų, vilnos, odos ir ragų. Tai buvo ir svarbiausi aukojami gyvuliai.
- Izraelyje avys medžiodavo tokie plėšrūnai kaip vilkai, hienos, panteros ir šakalai. Senovėje tame krašte taip pat gyveno liūtai ir meškos (žr. 1 Samuelio 17:33–37).
- Piemenys naudodavo ganytojo lazda avims nukreipti ir svaidyklę bei vėzdą joms apginti.
- Per dieną ganytojas vedavo avis ten, kur buvo žolės ir vandens (žr. Psalmyno 23:1–2), o vakare parvedavo atgal į avidę. Sugrįžus į avidę, ganytojas suskaičiuodavo avis ir, jei kurios trūkdavo, eidavo jos ieškoti. Po to jis atsiguldavo prie avidės vartų jų saugoti.
- Jėzus Kristus vadino save Geruoju Ganytoju (žr. Jono 10:11–15), nes jis guldė savo gyvybę už mus. Jis taip pat palygino save su avidės vartais (žr. Jono 10:1–9), nes per Jį gauname dvasinį maitinimą, poilsį, ramybę, išgelbėjimą ir išaukštinimą.
- Apaštalas Paulius prilygino Bažnyčių avių kaimenei (žr. Apaštalių darbų 20:28).

ILUSTRAVO DEVIDAS HABENAS; PAVEIKSLO KRISTUS IR TURTINGAS JAUNIMAS DIDIKAS FRAGMENTAS, AUT. HAINRICHAS HOFMANAS

KITOS AVYS

Jėzus kalbėjo ir apie kitas avis, „kurios ne iš šios avidės“ (Jono 10:16). Jis turėjo omenyje nefitus ir lamanitus, kurie buvo išvesti iš Izraelio namų (žr. 3 Nefio 15:14–24). Jis taip pat sakė aplankysiąs pražuvusias Izraelio gentis (žr. 3 Nefio 15:20; 16:1–3).

Ko galime pasimokyti

Avidės yra:

Kur susirenka avys. Kaip Bažnyčios nariai, mes puoselėjame vienybę per tikėjimą ir sandoras, o taip pat susirinkdami. Prezidentas Henris B. Airingas, pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, mokė: „Vienybės džiaugsmas, kurį [Dangiškasis Tėvas] taip nori mums suteikti, nepasiekiamas pavieniui. Turime jo siekti ir jam ruoštis kartu su kitais. Tad nenuostabu, jog Dievas ragina mus rinktis drauge, kad galėtumėm palaiminti. Jis kviečia mus burtis į šeimas. Jis įsteigė klases, apylinkes, skyrius ir įsakė mums dažnai rinktis drauge. Šiuose susibūrimuose [...] galime melstis ir kurti vienybę, kuri atneš mums džiaugsmą ir padidins mūsų galią tarnauti“ („Mūsų širdys sujungtos vienybe“, 2008 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga).

Saugumo ir poilsio vieta. Jėzuje Kristuje mes randame „savo sieloms atgaivą“ (Mato 11:29). Jo Bažnyčia yra „apsauga ir prieglobstis“ (DS 115:6). Kaip mokė Prezidentas Boidas K. Pakeris, Dvylikos Apaštalių Kvorumo Prezidentas, saugumą rasime „tada, kai gerbsime sudarytas sandoras ir gyvensime sulig paprastais paklusnumo darbais, kurių reikalaujama iš Kristaus pasekėjų“ („Apie tai aš žinau“, 2013 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga).

Ganytojas mus saugo. Jėzus Kristus yra gerasis Ganytojas, kuris mus gelbėja. Jis kentėjo ir mirė, kad mes galėtume įveikti nuodėmę ir mirtį ir sugrįžti pas savo Dangiškąjį Tėvą. Kai ateiname pas Kristų ir klausome Jo įsakymų, Jis mus laimina, veda ir saugo tiek asmeniškai, tiek kaip savo sandoros žmones. ■

„Kaip galėčiau savo problemas ar rūpesčius nesivaržydamas aptarti su vyskupu?“

Jums gali būti nedrąsu kalbėti su vyskupu apie savo iššūkius, ir tai normalu. Mes dažnai jaudinamės prieš naujas patirtis ar pokalbius su suaugusiaisiais.

Bet jūsų vyskupas yra pašauktas Dievo. Jis buvo pašauktas, nes yra pasišventęs Jėzaus Kristaus mokinys. Jis labai stengsis būti jums malonus ir supratingas. Jo tikslas yra padėti jums ateiti pas Gelbėtoją, kad galėtumėte atrasti ramybę. Nesivaržykite kalbėti su juo apie savo problemas ar nuodėmes, nes jis galvos apie jus tik teigiamai. Iš tikrųjų, jis džiaugsis, kad norite pasitaisyti. Jis laikysis jūsų pokalbio konfidencialumo.

Jūs neturite nešti savo naštos vieni. Jūsų vyskupas gali padėti jums rasti atsakymus į savo klausimus ir, jei būtina, padėti jums atgailauti, ir per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą atsikratyti kaltės, nusivylimo ir nevertumo jausmų.

Kalbėdami su vyskupu jausite, kad jis jus myli. Nors jis atsakingas už visą apylinkę ar skyrių, jis labiausiai rūpinasi vaikinų ir merginų gerove. Prašydami pagalbos jo netrukdo.

Galite prašyti Dangiškąjį Tėvą stiprybės ir drąsios kalbėti su vyskupu. Jis įgaliojo jūsų vyskupą padėti jums, ir jūsų vyskupas trokšta jums padėti. Jei eisite su atvira širdimi ir troškimu pasitaisyti, įsitikinsite, kad išėję jaučiatės daug geriau, nei jautėtės prieš tai.

Jis galvos apie jus tik teigiamai

Jūsų apylinkės vyskupu yra duotas įgaliojimas vesti jus per atgailos etapus. Kartais kreiptis į vyskupą yra vienintelis būdas nuodugnai atgailauti per Gelbėtoją. Kai man reikėdavo pasikalbėti su vyskupu, jis padėdavo man rasti Gelbėtoją ir išgyti nuo giliausių sužeidimų. Jūsų vyskupas nori jums padėti. Jis pašauktas rūpintis jumis ir galvos apie jus tik teigiamai dėl to, kad jums reikia pasikalbėti su juo.

Medison D., 18 m., Juta, JAV

Jūsų vyskupas nori padėti

Per pokalbius aš jausdavausi nejaukiai, bet galiausiai suvokiau, kad vyskupas visada nori padėti man išspręsti problemas. Pasitikėkite savo vyskupu – jis yra ganytojas, o apylinkė yra jo kaimenė.

Džeimis R., 19 m., Kočabamba, Bolivija

Jis neišduos jūsų pasitikėjimo

Įsitikinau, kad vyskupas yra turbūt patikimiausias suaugęs žmogus, į kurį paauglys gali kreiptis pagalbos. Jis niekada neišduos jūsų pasitikėjimo – viskas, ką pasakysite jam, liks jo kabinete. Kartais labai sunku kalbėti apie savo problemas, bet kalbėtis akis į akį su žmogumi, kuris myli, rūpinasi ir nori jums paties geriausio, yra žymiai lengviau.

Nikolė S., 18 m., Aidahas, JAV

Galite juo pasikliauti

Jūsų vyskupas ar skyriaus prezidentas yra tikras Viešpaties tarnas.

Galite pasikliauti jo vadovavimu ieškodami įkvėpimo iš Šventosios Dvasios ir Raštų. Turite suprasti, kad vyskupas yra tam, kad padėtų, ir jam vadovauja Dievas.

Stanislavas R., 19 m., Doneckas, Ukraina

Atminkite, kad jis jus myli

Jei yra kažkas, ką tikrai norėtumėte aptarti su vyskupu, būtų lengviau pirma pasikalbėti su juo apie mokyklą ir kitus bendrus dalykus. Jeigu jaudinatės, kad jums reikia pasikalbėti su juo apie atgailos dalykus, tiesiog atminkite, kad jis jus myli. Jums nereikia jaudintis dėl to, ką jis galvos apie jus, nes kodėl jis turėtų paniekinti jus už tai, kad norite būti arčiau Kristaus?

Ešlė D., 17 m., Arizona, JAV

Melskitės, kad žinotumėte

Paklauskite savęs, kodėl nejaukiai jaučiatės kalbėdami su vyskupu.

Ar manote, kad jis negali padėti išspręsti jūsų problemų? Melskitės, kad žinotumėte, jog vyskupas jus myli ir yra pašauktas jums padėti.

Adamas H., 13 m., Kalifornija, JAV

Net jei suklydote

Gali būti sunku ir nesmagu išpažinti klaidas vyskupui, bet, išėję iš jo kabineto, jausite palengvėjimą ir žinosite, jog Dangiškasis Tėvas jus myli. Jis nori, kad būtumėte laimingi, net jei kartais suklystate.

Amanda V., 16 m., Juta, JAV

Jis pasiruošęs padėti

Vyskupas yra mūsų apylinkės ganytojas. Atminkite, kad jis padarys viską, kad jums padėtų, ir kad su juo yra Dievo galia. Jei baiminatės, galite melsti stiprybės, kad galėtumėte kalbėti su savo vyskupu. Galiausiai jūs džiaugsitės, kad atėjote pas jį, – tai daryti verta.

Samuelis H., 14 m., Aidahas, JAV

Daugiau informacijos šia tema ieškokite S. Skoto Grou straipsnyje „Kodėl ir ką turiau išpažinti savo vyskupui?“ Liahona, 2013 m. spalio, p. 58.

PASIKLIAUKITE JUO

„Prašykite savo kunigystės vadovų patarimų, ypač savo vyskupo. Jis

žino standartus ir žino, ko jus mokyti. Ieškokite galimybių pasikalbėti su juo. Jis gali užduoti tiesius, tiriančius klausimus. Pasitikėkite juo. Pasikliaukite juo. Prašykite jį, kad padėtų jums suprasti, ko Viešpats tikisi iš jūsų. Įsipareigokite gyventi pagal Bažnyčios moralės standartus. Prasmingas bendravimas su suaugusiais vadovais gali jums labai padėti išlikti moraliai švairiems ir vertiems.“

Elder M. Russell Ballard of the Quorum of the Twelve Apostles, “Purity Precedes Power,” Ensign, Nov. 1990, 37.

BŪSIMO LEIDINIO KLAUSIMAS

„Mokykloje mane išjuokia dėl to, kad esu pašarųjų dienų šventasis. Žinau, kad turiu ginti tai, kuo tikiu, bet tai taip sunku! Kaip man tapti pakankamai drąšiam, kad pasakyčiau tiems žmonėms, kad liautysis?“

Atsakymą ir, jei pageidaujate, didelės rezoliucijos nuotrauką iki 2015 m. gegužės 1 d. pateikite tinklalapyje liahona.lds.org, elektroniniu paštu liahona@ldschurch.org arba tradiciniu paštu (adresą rasite 3 p.).

Laiške kartu su atsakymu atsiųskite tokią informaciją ir leidimą: 1) vardas ir pavardė, 2) gimimo data, 3) apylinkė arba skyrius, 4) kuolas arba apygarda, 5) savo arba, jei esate jaunesni nei 18 metų, savo tėvų raštišką sutikimą (tinka jų el. laiškas) spausdinti jūsų atsakymą ir nuotrauką.

Glaustumo ir aiškumo dėlei jūsų atsakymai gali būti redaguojami.

Elė žinojo, kas yra jos didvyris, bet per daug baiminosi tai pasakyti.

Kas yra

Šarlotė Mei Šepard

Paremta tikra istorija

„Būk sąžiningas, garbingas, uolus, lik iki galo didvyris kilnus“ (Vaikiškų dainelių knyga, p. 80).

Elė iš jaudulio kramtė nagus. Ponia Fits ėjo tarp suolų ir klausinėjo mokinius, vieną po kito.

„Kas yra tavo didvyris?“ – paklausė ji Džeremį.

Džeremis nė akimirkos nedvejodamas išdidžiai atsakė: „Mano tėtis!“

Ponia Fits nusišypsojo.
„O tavo, Sara?“

tavo didvyris?

Ji atsakė taip pat greitai: „Abraomas Linkolnas.“

Elė jautė, kaip daužosi jos širdis poniai Fits toliau einant tarp suolų. Visą dieną jie kalbėjo apie didvyrį, ir dabar kiekvienas turėjo prieš visą klasę pasakyti, kas yra jo ar jos didvyris!

Amber ir Džastina atsakė, kad jų didvyrės yra jų mamos. Valteris atsakė, kad jo didvyris – senelis. Keletas kitų mokinių atsakė, kad jų didvyris yra karalius ar prezidentas.

Vos keli mokiniai bebuvo likę iki poniai Fits prieinant prie Elės. Ji turėjo nuspręsti, kas yra jos didvyris, skubiai nuspręsti.

Elė sutrikusi nudelbė akis į batus. Nuspręsti, kas yra didvyris nebuvo tikroji problema. Ji jau žinojo, kas yra jos didvyris. Tai – Jėzus Kristus. Jis gydė

ligonius, prikeldavo mirusiuosius ir apmokėjo visų nuodėmes. Jis buvo kilniausias iš visų didvyrių, kada nors gyvenusių žemėje! Ji tiesiog per daug baiminosi tai pasakyti.

Pagalvojusi, kad prieš visą klasę reikės pasakyti, kad Jėzus Kristus yra jos didvyris, Elė vėl ėmė kramtyti nagus. O jeigu Džeremis juoksis iš jos? O jeigu Sara ir Amber šnabždės apie ją per pertrauką?

Taip, ji žinojo, kad Jėzus yra jos didvyris. Bet tai nereiškia, kad visi kiti turėjo tai žinoti.

Ponia Fits sustojo prie Elės suolo ir nusišypsojo.

„O kas tavo didvyris, Ele?“

Elė greit apžvelgė savo eilės mokinius iki ponios Fits ir sušnabždėjo: „Abraomas Linkolnas.“

Ponia Fits maloniai šypsojosi. „Gerai!“ – tarė ji ir perėjo prie kito tos eilės mokinio.

Vos tik ji nuėjo Elė atsiduso su palengvėjimu. Ačiū Dievui – pavyko. Liko tik vienas dalykas – kad visi klasėje žinotų, kad jos didvyris yra ...

„Jėzus Kristus“, – pasigirdo balsas.

Kai Elė lėtai atsigrėžė, jos akys išsiplėtė. Visai netoli jos eilėje sėdėjo smulkus berniukas sutaršytai plaukais. Jis buvo liesas ir drovus ir visada sėdėjo klasės gale. Elė net nežinojo jo vardo. Ji neprisiminė, kad jis kada būtų prataręs bent žodį, – iki dabar.

Keli mokiniai atsigrėžę spoksojo į berniuką, bet jis nekreipė į juos dėmesio. Jis tik žiūrėjo į poniją Fits ir vėl ištarė: „Mano didvyris yra Jėzus Kristus.“

Ponia Fits džiugiai nusišypsojo ir ėjo tarp suolų toliau. Bet Elė nustebusi žiūrėjo į tą berniuką. Ji pabijojosi visiems pasakyti, kas jos didvyris, o jis nepabijojosi. O juk jis net nelanko jos Bažnyčios! Bet jis žinojo, kaip svarbu paliudyti Jėzų Kristų, net kai tai sunku.

Elė nusišypsojo tam berniukui. Nuo šiol ji nebebijos pasakyti, kas yra jos didvyris. Šiaip ar taip, dabar jos didvyriai buvo du. ■

Autorė gyvena Kalifornijoje, JAV.

Maldos ir bažnyčios

Makelė Džordž

Paremta tikra istorija

*„Esate mano mokiniai,
jei mylėsite vieni kitus“ (Jono 13:35).*

Danė pažvelgė aukštyn, bet negalėjo įžiūrėti gražios katedros viršūnės. Čia atėjo žmonės, kurie priklausė kitai bažnyčiai. Danė nesuprato, kodėl jos šeima lankosi šioje bažnyčioje penktadienį, bet tėtis sakė, kad jie ejo į vadinamuosius „mišparus“.

„O kas tai?“ – paklausė Danė.

„Tai susirinkimas, kuriame žmonės gieda, skaito Raštus ir drauge meldžiasi, – atsakė tėtis. – Tarsi didelė šeima dienos pabaigoje.“

Danei patiko šis paaiškinimas. Ji su šeima svečiavosi Anglijoje. Paskutinį sekmadienį jie nuvyko į Jorko miesto apylinkės bažnyčią. Pradinukų organizacijoje visi vaikai žinojo tas pačias Raštų eilutes ir daineles kaip ir Danė. Ji žinojo, kad apylinkė, kurioje ji lankėsi, priklausė tikrajai Jėzaus Bažnyčiai, lygiai kaip jos apylinkė namuose.

Bet ši katedra labai skyrėsi nuo to, prie ko ji buvo pripratusi. Ji pamatė mažą stalelį, pristatytą žvakių. Danė stebėjo berniuką, uždegantį žvakę.

„Kodėl jūs deginate žvakes?“ – paklausė jį Danė.

Berniukas nusišypsojo. „Aš uždegu žvakę, kai meldžiu ko nors

„Turėtume mylėti visus žmones, būti geri klausytojai ir gerbti jų nuoširdžius įsitikinimus.“

Vyresnysis Dalinas H. Ouksas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, „Mylėti kitus ir sugyventi nepaisant skirtumų“, 2014 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.

ypatingo. Kol žvakė dega, aš tikiuosi, kad Dievas girdi tą maldą.“

Danei jos atrodė, kaip įprastos žvakės. Ji buvo kiek sutrikusi, bet norėjo būti mandagi. Ji nusišypsojo berniukui.

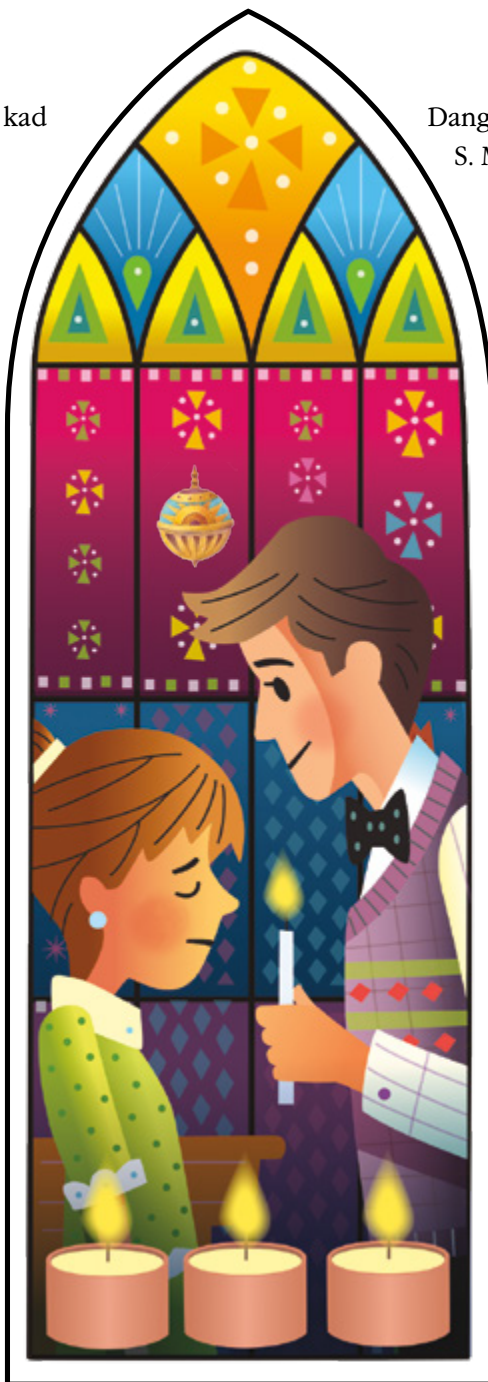
Danė ir jos šeima atsisėdo, ir netrukus prasidėjo mišparai. Už kelių eilių ji pamatė tą berniuką. Tada ji suvokė nežinanti giesmių, kurias visi giedojo. Maldas jie skaitė iš mažų knygelėlių. Viskas atrodė kitaip, nei ji buvo įpratusi.

Muzika buvo nuostabi, nors ir nepažįstama. Po to vyras ėmė skaityti Raštus. Jis vilkėjo mantiją, o ne kostiumą ir kaklaraištį, kaip Danės vyskupas. Bet kai jis pradėjo skaityti, Danė suprato, kad žino tą pasakojimą! Jis skaitė apie tai, kaip Jėzus išgydo 10 raupsuotųjų.

„Tėti, – sušnibždėjo Danė, – man labai patinka ši istorija.“

Tėtis nusišypsojo. „Man taip pat.“

Tada mantiją vilkintis vyras sukalbėjo maldą. Jis prašė Dievą laiminti sergančius ir stokojančius. Juk taip darydavo ir Danė! Jis taip pat prašė ypatingo palaiminimo bažnyčios vadovams. Danė prisiminė, kaip jos šeima visada praš

Dangiškąjį Tėvą laiminti prezidentą Tomą S. Monsoną ir jo patarėjus.

Danės širdį užplūdo šiltas jausmas. Ji suprato, jog Dangiškasis Tėvas jai pasakė, kad myli *visus* savo vaikus ir girdi *visų* jų maldas, net jeigu jie eina į kitą bažnyčią ir neturi Evangelijos pilnatvės.

Kai jie atsistojo ir rengėsi išeiti, tėtis patikrino savo telefoną. Skaitydamas žinutes, jis atrodė liūdnas. „Mirė sesuo Monson“, – pasakė jis.

„O, nei!“ – tarė Danė ir širdyje greitai pasimeldė už Prezidentą Monsoną.

„Ar viskas gerai?“ – kažkas paklausė. Tai buvo tas pats berniukas. Jis išgirdo Danę ir atrodė susirūpinęs.

„Numirė sesuo Monson, – atsakė Danė. – Ji buvo mūsų pranašo Prezidento Monsono žmona.“

„Užjaučiu, – atsakė jis maloniai, – aš uždegsiu žvakutę jo labui.“

Danė nusišypsojo ir padėjo. Ji pamanė, jog buvo miela iš berniuko pusės sukalbėti ypatingą maldą už prezidentą Monsoną. Ji žinojo, kad Dangiškasis Tėvas išgirs ir maldą, kurią ji sukalbėjo savo širdyje, ir berniuko maldą. ■

Autorė gyvena Jutoje, JAV.

Vyresnysis
Raselas M.
Nelsonas

Iš Dvylikos
Apaštalų Kvorumo

*Dvylikos Apaštalų
Kvorumo nariai
yra ypatingi Jėzaus
Kristaus liudytojai.*

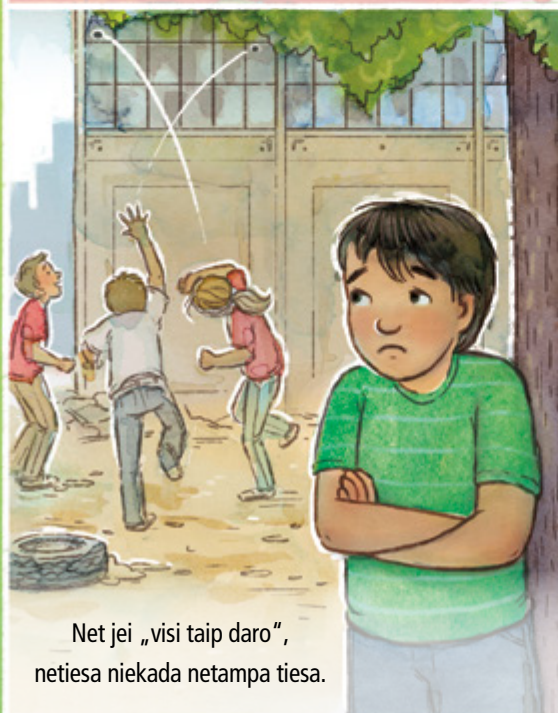
Kodėl taip svarbu būti **PAKLUSNIEMS?**

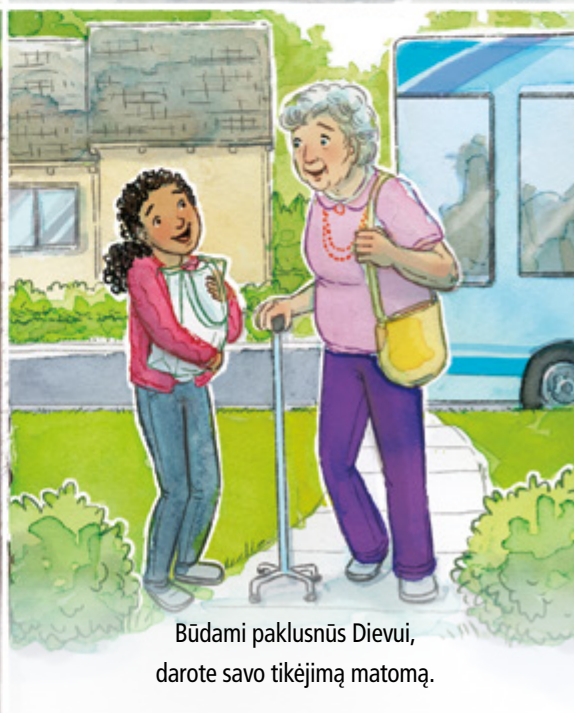
Dieviškų įsakymų laikymasis kiekvieną kartą atneša palaiminimus!

Nusizengimas dieviškiems įsakymams kiekvieną kartą atima palaiminimus!

Net jei „visi taip daro“, netiesa niekada netampa tiesa.

Būdami paklusnūs Dievui, darote savo tikėjimą matomą.

„Ši diena
Viešpaties duota,
tad linksminkimės ir
džiūgaukime.“

Psalmyno 118:24

ILUSTRAVO MARIJA SMITAS

Jėzus išgydo raupsuotąjį

Erinė Sanderson

Pagalvokite apie laikotarpį, kada sirgote. Ar kas nors ką nors padarė, kad pasijustumėte geriau?

Naujajame Testamente aprašyta, kaip Jėzus parodė gerumą sergantiems žmonėms. Kartą pas Jėzų atėjo žmogus, sergantis skausminga odos liga, vadinama raupsais. Jis žinojo, kad Jėzus turi galią išgydyti kiekvieną ligonį. Jis tikėjo, kad Jėzus gali išgydyti ir jį. Jėzus palietė raupsuotąjį ir tarė: „Būk švarus“ (Morkaus 1:41). Vos Jėzui tai ištarus, žmogus pasveiko.

Mes galime sekti Jėzaus pėdomis – būti malonūs sergantiems ar liūdintiems ir mylėti juos. ■

Autorė gyvena Jutoje, JAV.

ŠEIMOS POKALBIO IDĖJOS

Pasakodami istoriją pagal Morkaus 1:40–42 galite pasinaudoti iliustracijomis, pateiktomis 74-ame puslapyje. Tada galite perskaityti Judo 1:22 ir pasitarti, ką, kaip šeima, galėtumėte padaryti dėl kito žmogaus. Gal galėtumėte kam nors padaryti gerą darbą slapta!

Daina: „Papasakok man apie Jėzų“ (*Vaikišku dainelių knyga*, p. 36)

Raštų ištrauka: Morkaus 1:40–42

Vaizdo medžiaga: apsilankykite Biblevideos.org ir pažiūrėkite vaizdo siužetus „Jėzus per šabą išgydo luošą žmogų“ (Jesus Heals a Lame Man on the Sabbath) ir „Jėzus išgydo nuo gimimo aklą žmogų“ (Jesus Heals a Man Born Blind).

SEKIMAS JĖZAUS PĖDOMIS

Su šeima suvaidinkite, kaip galėtumėte parodyti meilę kitiems tokiais atvejais: Patys sugalvokite atvejų, kada reikia kam nors padėti.

Atsikraustė nauji kaimynai.

Kai kurie vaikai nedraugiškai elgiasi su kitu vaiku mokykloje.

Žmogus, kuris bažnyčioje nieko nepažįsta, užeina į Pradinukų klasę.

Mažesnis broliukas ar sesutė neturi su kuo žaisti.

Jūsų naujagimis broliukas ar sesutė verkia, o mama ruošia jam maistą.

Jūsų skyriaus narys serga ir negali išeiti iš namų.

SUŽINOKITE DAUGIAU: EVANGELIJOS

Naujajame Testamente yra keturios ypatingos knygos, vadinamos evangelijomis, kurias parašė Jėzaus mokiniai. Evangelijose pasakojama apie Jėzaus Kristaus gyvenimą žemėje. Trijose iš tų evangelijų yra istorija apie raupsuotojo išgydymą. Ji aprašyta Morkaus 1:40–42, Mato 8:2–4 ir Luko 5:12–14.

RAŠTŲ PAGALBA: ŽODŽIŲ PAAIŠKINIMAS

Morkaus 1:41 pavartotas žodis *pasigailėjęs*. Kartais Biblijoje pasitaiko nesuprantamų žodžių. Kai jums pasitaiko nesuprantamas žodis, galite pasinaudoti Raštų rodykle. Pavyzdžiui, galite ten susirasti žodį gailėtingumas ir pažiūrėti, ką jis reiškia ir kur jis dar pavartotas Raštuose. Kokie dar žodžiai jums neaiškūs istorijoje apie tai, kaip Jėzus išgydo raupsuotąjį?

Jėzus gydo ligonius

Morkaus 1:40–42;
Luko 4:38–40

minia

Užklijuokite šį puslapį ant storo popieriaus ar kartono. Tada iškirpkite figūreles ir pritvirtinkite jas prie rankdarbiams naudojamų lazdelių ar popierinių maišelių. Naudokite jas Naujojo Testamento istorijoms vaidinti.

Daugiau kopijų galite atsispausdinti iš liahona.lds.org.

Jėzus Kristus

raupsuotasis

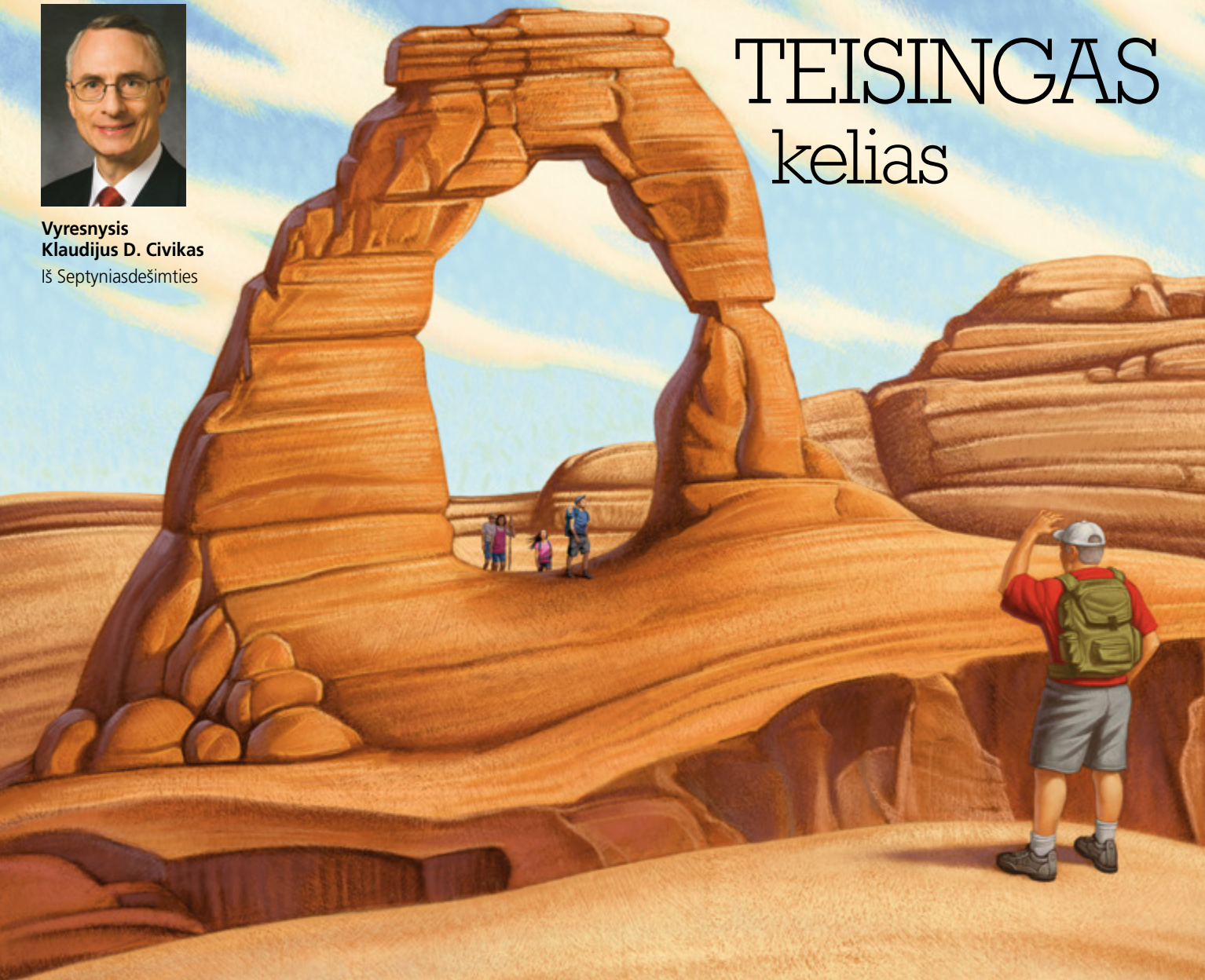

Petro uošvė

Vyresnysis
Klaudijus D. Civikas
Iš Septyniasdešimties

TEISINGAS kelias

„Išgirskite žodžius to Dievo, kuris jus sukūrė“ (DS 43:23).

Prieš daugelį metų su šeima nuvykome į Arkų nacionalinį parką Jutos valstijoje, JAV. Viena iš gražiausių ir žymiausių to parko arkų yra Delikačioji. Nusprendėme iki jos užkopti.

Pradėjome entuziastingai, bet netrukus kai kuriems prireikė poilsio. Kadangi troškau ten patekti greičiau, nuėjau vienas. Nekreipdamas dėmesio į kelią, kuriuo turėjau eiti, nusekiau vyrą, kuris ėjo kaip žinantis kelią.

Kopti darėsi vis sunkiau. Buvau tikras, kad mano šeima jo neįveiktų. Staiga pamačiau Delikačiąją arką, bet, mano nuostabai, ji buvo man neprieinama. Mano pasirinktas kelias negalėjo nuvesti iki jos.

Labai susierzinęs pasukau atgal. Nekantriai laukiau, kol vėl susitiksiu su savo šeima. Jie paaiškino, kad laikėsi teisingą kelią rodančių ženklų ir, eidami atidžiai bei atkakliai, pasiekė Delikačiąją arką. Deja, aš pasirinkau neteisingą kelią. Kokia puikią pamoką išmokau!

Nepameskite iš akių kelio, vedančio į amžinąjį gyvenimą su jūsų Dangiškuoju Tėvu. Laikykitės Evangelijos principų ir įsakymų, kuriuos sužinote, kad eitumėte teisingu keliu gyventi su Juo amžinai. ■

Iš kalbos „Nepasukime klaidingų kelių“, 2014 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga.

Žinau, kad Jėzus mane myli

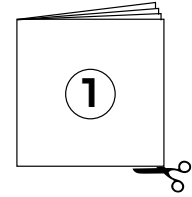
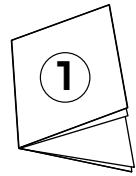
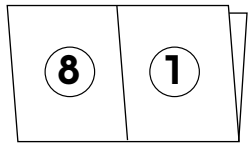
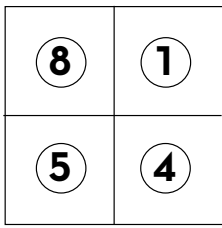
Džeinė Makbraid Čeut

Paremta tikra istorija

Leinė labai stengėsi
būti pagarbi bažnyčioje.
Bet ji buvo pavargusi,
o jos kojos norėjo
judėti.

Po sakramento Leinė atsivertė savo
knygą apie Jėzų. Susirado paveikslėlį
apie Jėzų su vaikučiais. Tada pasijuto
rami ir laiminga.

1-Iškirkpkit

Mano knyga apie
JEZU

8

*Aš žinau, kad Gelbėtojas jus myli.
Tami Džepson Krymer ir Derena Bel*

1

2-Sulenkit

5

*Jam nesėdėjau ant kelių tuomet,
tačiau Jėzus man realus.*

4

4-Perkirkpkit

*Žinau, kaip mylėjo anuos vaikučius,
taip myli Jis ir mus.*

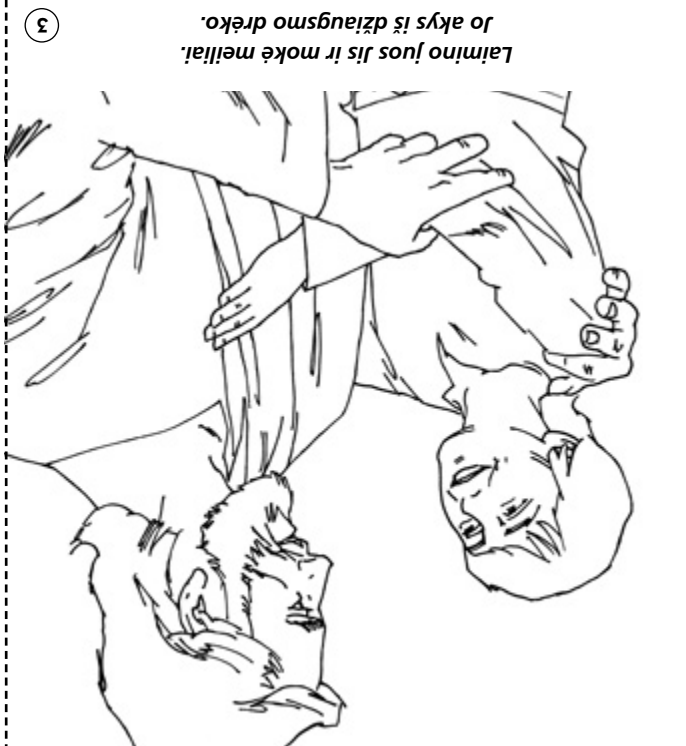
3-Sulenkite

2 *Prieš daugelį metų krašte gražiame
rinkos vaikai aplink Jėzų.*

7 *Širdį aš Jam skiriu. Žinau,
Jėzus myli mane.*

3 *Laimino juos Jis ir mokė meliati.
Jo akys iš džiaugsmo drėko.*

6 *Aš žinau, gyvas Jis! Seksiu Jėzų kasdieną.*

Sulenkite

Sulenkite

Po sakramento susirinkimo Leinė paklausė mamą: „Kodėl man lengviau būti pagarbiai, kai žiūriu knygą apie Jėzų?“

„Manau todėl, kad ji tau primena, kaip stipriai Jėzus tave myli“, – atsakė mama.

Leinė linktelėjo.
„Ar, tavo manymu, Jėzus žino, kad ir aš Jį myliu?“
– paklausė ji.

Mama apkabino Leinę. „Taip, esu tikra, kad Jis žino.“ ■

Autorė gyvena Kolorado valstijoje, JAV.

Šį mėnesį sukanka 100 metų nuo tada, kai Pirmoji Prezidentūra paragino narius rengti šeimos namų vakarą. Žemiau pateikiame ištrauką iš Pirmosios Prezidentūros laiško, supažindinančio su šeimos namų vakaru. Tas laiškas buvo išleistas 1915 m. balandį ir išspausdintas žurnalo Improvement Era 1915 m. birželio numeryje (p. 733–34). Didžiųjų raidžių rašyba ir skyryba sušiuolaikinta.

Brangūs broliai ir seserys! Patariame pastarųjų dienų šventiesiems stropiau laikytis Viešpaties įsakymo, užrašyto Doktrinos ir Sandorų 68-ame skyriuje:

„Ir dar, kiek Sionėje [...] vaikų turintys gimdytojai nemoko jų suprasti doktrinos apie atgailą, tikėjimą Kristumi, gyvojo Dievo Sūnumi, ir krikštą, ir Šventosios Dvasios dovaną rankų uždėjimu, sulaukus aštuonerių metų, tiek nuodėmė bus ant tų gimdytojų galvų. [...]

Ir jie taip pat mokys savo vaikus melstis ir teisiai vaikščioti priešais Viešpatį“ [žr. DS 68:25–28].

Sionės vaikai taip pat turėtų stropiau laikytis Viešpaties įsakymo, duoto senovės Izraeliui ir pakartoto pastarųjų dienų šventiesiems:

„Gerbk savo tėvą ir motiną, kad ilgai gyventumei Žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, tau skiria“ [Išėjimo 20:12].

Šie apreiškimai visų pirma taikomi pastarųjų dienų šventiesiems, ir reikia, kad Bažnyčiai priklausantys tėvai ir motinos šių įsakymų mokytų ir juos taikytų savo namuose.

Todėl mes patariame ir raginame visoje Bažnyčioje pradėti rengti namų vakarus, kurių metu savo namuose tėvai ir motinos sukviestų savo berniukus ir mergaites ir mokytų juos Viešpaties žodžio. Taip jie gali geriau pažinti savo šeimos poreikius

Šeimos namų vakarui 100 METŲ

ir reikalavimus, vienas kitą ir Jėzaus Kristaus Evangelijos principus. Šeimos vakaras turi būti skirtas maldai, giesmių giedojimui ir dainų dainavimui, instrumentinei muzikai, Raštų skaitymui, šeimos temoms ir konkretiems mokymams apie Evangelijos principus bei etines gyvenimo problemas, apie vaikų pareigas bei priedermes tėvams, namams, Bažnyčiai, visuomenei ir šaliai. Mažesnius vaikus galima

supažindinti su tinkamais eilėraščiais, dainomis, pasakojimais ir žaidimais. Galima pateikti užkandžių, kuriuos būtų lengva paruošti namuose.

Reikėtų stropiai vengti formalumo ir oficialumo; veiklose turėtų dalyvauti visi šeimos nariai.

Šie susirinkimai suteiks galimybių stiprinti tarpusavio pasitikėjimą tarp tėvų ir vaikų, brolių ir seserų ir suteiks galimybę tėvams išsakyti įspėjimus, pasiūlymus ir patarimus savo berniukams ir mergaitėms. Jie suteiks galimybę berniukams ir mergaitėms pagerbti savo tėtį ir mamą bei išreikšti dėkingumą už šeimos palaimas, kad jiems tiesiogiai išsipildytų Viešpaties pažadas – jie ilgai gyventų ir būtų laiminami. [...]

Raginame jaunuolius tą vakarą likti namuose ir savo energiją panaudoti tam, kad jis būtų pamokantis, naudingas ir įdomus.

Jei šventieji paklus šiam patarimui, pažadame, kad

dėl to jie bus didžiai laiminami. Sustiprės meilė namuose ir paklusnumas tėvams. Izraelio jaunimo širdyse augs tikėjimas, ir jie įgis galios įveikti juos supančias blogas įtakas ir pagundas.

Jūsų broliai

DŽOZEFAS F. SMITAS

ANTONAS H. LANDAS

ČARLZAS V. PENROUZAS

Pirmoji Prezidentūra ■

ĮŽVALGOS

Kaip šeimos namų vakarą galiu padaryti pirmaeilium dalyku?

„Stengdamiesi stiprinti šeimą ir puoselėti ramybę, atminkite [...] kas savaitinį šeimos namų vakarą. Žiūrėkite, kad šeimos namų vakaras nebūtų tik neplanuotas užimtos dienos priedas. Nuspręskite, kad pirmadienį jūsų šeima vakarą praleis drauge namuose. Neleiskite, kad darbo reikalai, sportas, užklausinė veikla, namų darbai ar bet kokie kiti dalykai taptų svarbesni už laiką, kurį praleidžiate namuose kartu su savo šeima. Svarbiausia yra ne vakaro programa, o drauge praleistas laikas. Evangelijos turėtų būti mokoma tiek formaliai, tiek ir neformaliai. Tegul kiekvienam šeimos nariui tai būna prasminga patirtis.“

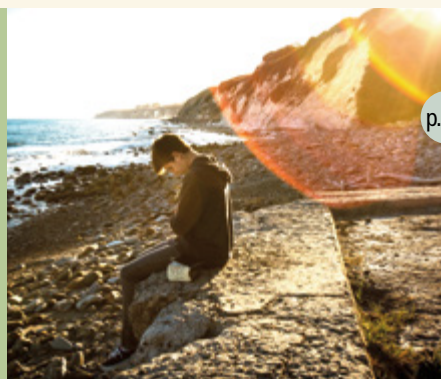
Taip pat šiame numeryje

JAUNIEMS SUAUGUSIESIEMS

PIRMYN SU

tikėjimu

Šios keturios įžvalgos iš Nefio gyvenimo gali suteikti jums drąsos priimant sprendimus.

p. 44

JAUNIMUI

p. 50

DŽOZEFO DĖKA

Kaip jūsų gyvenimas pasikeitė Džozefo Smito dėka? Apgalvokite šiuos šešis dalykus.

VAIKAMS

ŽINAU, KAD JEZUS MANE MYLI

Pasigaminkite knygelę, kuri padėtų jums būti pagarbiam bažnyčioje.

p. 76

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA